

תפ"ח 38504/06/16 - מדינת ישראל נגד חן אילתי

בית המשפט המחוזי בנצרת

27 אפריל 2017

תפ"ח 38504-06-16 מדינת ישראל נ' אילתי(עציר)

לפני: כבוד השופט אשר קולה, אב"ד

כבוד השופט דני צרפתி

כבוד השופט רננה גלפז מוקדי

המאשימה מדינת ישראל

נגד חן אילתי הנאשם

nocchim:

בשם המאשימה - עו"ד אילית פלניצקי

בשם הנאשם - עווה"ד רימונה שלג וסוהאד אגה מטעם הסניגוריה הציבורית

הנאשם - בעצמו

בשם משפחת הקורבן - עו"ד פהד שיח' מוחמד מהסיע המשפטי

ニימוקי הכרעת דין

השופט, אשר קולה, אב"ד

פתח דבר

ביום 28.3.17 הודיענו על זיכוי של הנאשם מכל האישומים אשר יוחסו לו בכתב האישום. עוד הודיענו, כי נימוקים לכך ניתנו בהתאם להוראת סעיף 183 לחוק סדר הדין הפלילי התשמ"ב - 1982, תוך 30 יום. להלן, נימוקינו להכרעת הדיון.

1. ביום 13.4.16 בשעות הבוקר נמצאה המנוחה מרום אילתי (להלן גם: "מרום" או "המנוחה") כשהיא ללא רוח חיים במיטהה, בדירתה שבקיבוץ מחניים (להלן: "הקבוץ").

2. למחמת היום, ולאחר שלבקשת משפחת המנוחה (לפחות חלקה, ועל כן להלן) בוצעה במנוחה נתיחה שלאחר המות, נקבע כי המנוחה מתה במותו בלתי טבעי, כתוצאה מחניתה.

עמוד 1

3. הכרעת דין זו עוסקת בעיקרה, מטבע הדברים, בשאלת המتابקשת, האם הוכח שהנאשם גرم למוותה של המנוחה.
4. לשאלת זו, תשובה המאשימה, הן במסגרת כתוב האישום שהוגש על ידה והן בסיכוןיה, הינה חד משמעית ולפיה הוכח מעלה לכל ספק סביר, כי הנאשם, חן איליטי (להלן: "הנאשם" או "חן") בנה של המנוחה, הוא זה שהביא למוותה של המנוחה ומילא, כך לשיטתה של המאשימה, יש להרשייעו ברצח, גם אם זה לא היה בכוונת תחילתו, וזאת בהתאם לחלופה הקבועה בסעיף 300(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. (להלן: "חוק העונשין")
5. ההגנה, אינה מתמקדת בשאלת העובדתית, מי גרם למוותה של המנוחה, אלא בשאלת המשפטית המتابקשת והיא, האם הוכיחה המאשימה את אשמו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר.
- לשאלת זו ענה הנאשם בתשובתו לכתב האישום וכן גם בסיכוןיו בסופו של הליך, בלבד באלו רבתו. לטענותו של הנאשם לא רק שהמאשימה לא עמדה בנטול המוטל עליו במשפט הפלילי, אלא יש לקבוע, שהוא לא פגע באמו, ומילא לא גרם למוותה.

כתב האישום

6. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של רצח אמו וכן עבירות של שיבוש מהלכי משפט וגנבה והונאה בכרטיס חיזב. הנאשם גר בקיבוץ מchnim (להלן: "הקיבוץ") יחד עם אשתו פליישה סייזו ווינה (להלן: "פלישה") ושלושת ילדיהם בדירה אותה שכר הנאשם מאמו, מרימ. הדירה בה גרו הנאשם ומשפחתו הייתה מעלה דירתה של המנוחה והושכרה לנางם עד סוף חודש יוני 2016. הנאשם שכר דירה זו מהמנוחה ועבר לגור בה בcziphia לרכוש דירה זו בעtid.

על פי כתב האישום, ביום 12.4.2016, במהלך שיחת עמאמו, בה העלה הנאשם בפניו את מצוקתו הכלכלית ולאחר שהתברר לנאם, כי אמו אינה מתוכונת להמשיך ולהשכיר לו את הדירה ששכר ממנה והוא נדרש על ידה לפנות את הדירה ולהחלוף שאשתו, פליישה, תעוזב את הדירה, התרגם הנאשם, היכא את אמו מכוות קשות שהפילו אותה מכיסאה וגרמו לה לשברים וחנק אותה בכוח בצווארה בכוונה להמיתה ובכך גרם למוותה.

למשמעות הצעקות, ירדה פליישה לדירת המנוחה והבחינה בנางם עומד מעלה גופת אמו. פליישה בדקה אם המנוחה נושמת, הנאשם הרים את יד המנוחה והרפה ממנה והשניים הבינו, כי המנוחה מתה. הנאשם סיפר לפליישה, כי הוא חנק את אמו למוות ובירך ממנה להעביר את המנוחה למיטהה וכן עשו השניים במטרה ליצור מצג, כאילו המנוחה נפטרה בשנתה ובכך לשבש או למנוע חקירה משטרתית.

עוד על פי כתב האישום, בשתי הזדמנויות שונות עבר לרצח - ביום 5.4.16 וביום 7.4.16, נטל הנאשם את כרטיס האשראי של אמו והעביר אותו לפליישה, שלא בידיעתה ושלא בהסכמה של האם, וזאת על מנת שפלישה תשתמש בכרטיס לרכישת מוצרים למשפחה, וכך עשתה פליישה. גם לאחר מות אמו המנוחה, הוציאו הנאשם מארנקה את כרטיס האשראי החדש שקיבלה, מסר

אותו לפלישה וביקש ממנו לנסות להוציא כסף באמצעותו, תוך שמסר לה את מספר הקוד המשוער. למחמת בובוקר, ניסתה פלישה פגמיים למשור באמצעות הכרטיס כסף מזומן מכשיר לשיכת מזומנים, וכן ניסתה גם ביום 1.5.16, אך ללא הצלחה.

במישיו כאמור, גרם הנאשם בمزיד, במעשה אסור, למות אמו - עבירה לפי סעיף 300(א)(1) לחוק העונשין, נטל והחזק כרטיס חיוב, ללא הסכמת בעלי במטרה לאפשר לאחר שימוש בו- עבירה לפי סעיף 16(א) לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (מספר עבירות); השתמש בכרטיס חיוב, בצוותא חד עם פלישה, בכוונה להונאות- עבירה לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו 1986 + סעיף 29 לחוק העונשין (מספר עבירות); ניסה להשתמש בכרטיס חיוב יחד עם פלישה, בניסיונות מחמירות המתבטאות בכך שהמדובר בכרטיס שנגנבו מן המנוחה אגב רציחתה- עבירה לפי סעיף 17 סיפה לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו 1986 + סעיפים 25+29 לחוק העונשין (שני מקרים); ועשה דבר בכוונה למונע או להכשיל חקירה פלילית או משפט פלילי בעקבותיה- עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

העדים והראיות

.7. בטרם שנסקור את הראיות שנשמעו בפנינו כמו גם את המוצגים שהוגשו בהסכם, אבקש להעיר שלוש הערות מוקדמות:

א. ב"כ המأشימה במהלך אחד הדיונים הצהיר, בಗלוּ לב, יש לומר, לפרוטוקול (פרוט' מיום 12.01.17, עמ' 509 שורות 11-15), כי המأشימה הביאה בפני בית המשפט את מלאו החומר החקירתי, בין זהה הוועיל לריאות התביעה ובין אם לאו, על מנת שבית המשפט יוכל, כך כדבריו של ב"כ המأشימה לראות את התמונה כולה ולדלות ממנה את הראיות הרלוונטיות לצורך הכרעת הדין.

משכך אףוא "הוצפנו" בחומר חוקרי, שחלק ניכר הימנו אכן לא היה רלוונטי ולא היה בו כדי לסייע לנו להגעה לחקיר האמת. לפיכך, אסקור בקצרה את הראיות ואמת מקד בניתוח לגופו, רק בראיות אשר יש בהן למיטב הבנתי, משומם פוטנציאלי להרשעת הנאשם ואראה כיצד אין בראיות אלו, כדי להביא למסקנה אליה חותרת המأشימה.

ב. להבנת חשיבות ה"סיפור" שלו, יש להידרש בקצרה למבנה המשפחת של המנוחה וכדלהלן:

המנוחה הייתה נשואה לאיתן אולטי ז"ל ונולדו להם שלושה ילדים, חן, אורן ורוני. לענייננו חשיבות יש לרוני הנושא לסתס לוין (להלן בהתאם: "רוני" ו"סתס").
בנוסף יש לרוני, חן ואורי שתי אחיות למחצה מנישואיו הראשונים של אביהם המנוח, חגית טל (להלן: "חגי") וסמדר הררי (להלן: "סמדר").

chan היה נשוי ולמעשה, עדין נשוי וכ��orporט בכתב האישום לפלישה, ולהם שלושה ילדים, תאומים שנולדו בדרום אפריקה, איתן ונתן ובת קטינה, שנולדה בארץ ושםה עדן.

ג. עדת הראייה היחידה, כך אליבא דעובדות כתוב האישום ולטענת המأشימה, היא פלישה, שגם היא למעשה וכן לטענתה, ועל כך בהרחבה להלן, לא ראתה את chan הורג את

המנוחה, אלא ראתה, לגרסתה שלה, את המנוחה מוטלת על הרצפה במטבח הדירה כשהיא ללא רוח חיים, וחן אמר לה שחנק את המנוחה למוות.

העדים האחרים, רובם ככלם, הובאו לעדות, כך למיטב הבנתי, כדי להעיד על מניע כביכול שהיא לחן להרוג את אמו או על התנהגותו לפני ואחרי המועד, שבו כך לטענתה המשימה, הרג חן את אמו.

חלק אחר וקטן יותר של המוצגים והעדים התייחסו לפעולות חקירה, כאלו ואחרות.

.8. לפיקר אפוא, אחילק את סקירת הראיות והעדויות לשולשה חלקים וכדלהלן:

א. העדים שהיעדו על "המניע" כביכול ועל מצבו הנפשי של הנאשם לפני ואחריו אירעו אותו ערבית, בו מצאה המנוחה את מותה.

ב. פלישה - בהיותה כאמור עדת הראייה, או קרוב לזה ככל האפשר, היחידה.

ג. עדויות שוטרים, מומחים וכיוצא באלה.

רוני אילטי

.9. רוני הייתה זו שמצאה את המנוחה מוטלת מטה במיטהה, היא זו שהזעיקה את כוחות ההצלה והיא זו שהייתה מעורבת בכל ענייני כרטיסי האשראי של המנוחה וכפי שיבואר להלן.

.10. רוני העידה בפנינו, כך בחקירה הראשית, על המבנה המשפחתית וכפי שפורט לעיל, על כך שבבית בו גרה המנוחה, יש שתי קומות. בקומת הראשונה, כך בעת מות המנוחה, התגוררה המנוחה, ואילו בקומת השניה גרו חן ומשפחתו.

עוד העידה רוני, כי עד למועד שיור הדירות בקיבוץ התגוררה המנוחה בדירה העליונה ולאחר מכן בעקבות שיור הדירות, קיבלה המנוחה את הדירה למיטה ועברה לגור בה ואילו את הדירה שבקומת השניה רכשה בהתאם לזכות שניתנה לה ע"י הקיבוץ. תחילת השכירה את הדירה לשוכנים חיצוניים ואחר כך לחן ולמשפחתו וזאת חרף התנגדותה וחוסר שביעות רצונה של רוני.

עוד העידה רוני, שקודם לכך היא לknות את הדירה שבקומת השניה ועל חזרתה בה מרצוניה זה עקב התנגדות אחותיה למוצאה, סמדר וחגית, והתנגדותם של חן.

באשר לנסיבות החוזה, העידה רוני, שאחת בשם לאה אביטל (להלן: "לאה") חברתה של אמה היא זו, שהייתה מעורבת בהכנות החוזה, שעוטק ימינו נלקח על ידה מעורכת הדין שערכה אותן והוגש כמסמך מס' 1/1 (להלן: "החוזה").

לחוזה זה צורף נספח התcheinות אישית של חן לעמוד בתנאי החוזה ועל כך להלן.

.11. עוד העידה רוני על סכום קודם עם אחותיה למוצה וזו על רקע השכירת הדירה לחן ועל רקע רצוניה של אמה המנוחה לנשל את סמדר וחגית מירושתה של המנוחה ומירושת אביה המנוח.

.12. עוד ספירה על שימוש בכרטיסי האשראי של המנוחה בשנת 2014, תוך שיחסה לחן גניבת כ- 10,000 ₪ באמצעות שימוש בכרטיס האשראי (תיק החקירה בעניין זה הוגש על ידי התביעה וסומן ת/124).

בסוף יום, כך לפי עדותה של רוני, אמה חזרה בה מן התלונה דאז במשטרת, שכן רצתה לחפות על חן ופלישה. חרף העובדה שהמנוחה חזרה בה מן התלונה, הרי שיחסה עם פלישה הורעו מאד.

.13. רוני הוסיפה וספירה על סכום קודם ואלים בין חן לפלישה, שבמהלכו, כך סיפר לה חן, זרקה

- עליו פלישה תנור חימום, חן ברוח מהבית כשפליישה רודפת אחריו, הוא הגיע לדירתה של רוני, הזעקה לשכת הרווחה, וחן והילדים גרו אצלם תקופה מסוימת.
- עוד העידה רוני על כך, שסגור לפני מותה של המנוחה, נעלם כרטיס האשראי של המנוחה וביצעו באמצעות רכישות שונות, שלא על ידי המנוחה.
- רוני העידה שהקדס הסודי של כרטיס האשראי היה בראשה וسامה המנוחה סמוכה עליה בעניין. עוד העידה רוני, שבשביבות 16/8-7 בוטל כרטיס האשראי (להלן: "**הכרטיס הישן**").
- באשר לנסיבות מציאת הגוף, העידה רוני, שאמה המנוחה קבעה שתיקח את ילדיה ליום קניות ומשכך, ניסתה כמה פעמים להתקשר לאמה ואולם זו לא ענתה. רוני, שעובדת כעוזרת לגנטת בגין הילדים בקיבוץ, עזבה את הגן למספר דקות עobar לשעה 09:30, וזאת ממשםשמי מילדיה קרא לה בಗל נדל שנמצא בבית. לאחר מכן חזרה לגן, שוב התקשרה לאמה, ומשזו לא ענתה גם בפעם השנייה דאגתה גברת ולין עזבה שוב את הגן והגיעה לדירת אמה.
- בהגיעה לדירה, הצליחה רוני לפתח את הדירה באמצעות מפתח שהיה בראשה וזהת למרות, שהמפתח של אמה היה נוצע בחור המנעול מצדיה הקדמי של הדלת, لكن הסיקה רוני שהמפתח הפנימי "נמשך" מעט החוצה מחוץ המנעול (עמ' 102 שורות 20-26 לפרטוקול).
- משנכנסה לדירה הבדיקה רוני, כי אמה שוכבת במיטה ללא נוע, היא ניסתה לגעת בה ואז "לחיצה" על לחץ המצוקה המצוי בדירת המנוחה, הגיעו נציגים רפואיים של החברה המפעילה וכן אנשי מד"א ומטרפה. לביקשת השוטרים חיפשה את תעוזת זהירות של המנוחה ואז שמה לב שבארנק היה מונח גם כרטיס האשראי החדש שהוזעק על ידי המנוחה יומיים קודם לכן (להלן: "**הכרטיס החדש**").
- רוני לטענה הבדיקה, הבחן היטב, שמדובר בכרטיסה החדש ולא הישן עקב צבעו וצורתו השונים (עמ' 99 שורה 4-17 לפרטוקול מיום 13.11.16).
- עוד העידה רוני על נסיבות הגעתם של חן ופלישה לדירה, ב�отקර מציאת הגוף. תחילת חן, שנכנס לחדר השינה בה הייתה מוטלת הגוף על המיטה ושזה בחדר זה לbedo - 5, 10 דקות (עמ' 104, שורות 21-29 לפרטוקול הנ"ל), לאחר מכן הגיע פלישה, ה策רפה לחן בחדר השינה ויצאה אחר מספר דקות.
- רוני הצעיקה עוד קודם לכן את בעל הסטס, וזה עקב הסמכות לגניבת הcrcitits הישן, שהוא מדובר במנות בלתי טבעי, ולכן פנה לרוני והציג שתבצע מנוחה נתיחה שלאחר המנות וזה הסכימה לכך מיד, וכך גם אחותו. לטענה, בתחילת חן סירב לבצע הנתיחה.
- עוד הוסיף רוני, שchan סירף לה על שיחה קשה בין/ammo בערב הקודם, אולם לא סירף לה, מה היה נושא השיחה.
- לאחר שגופת המנוחה נלקחה, נשarra רוני למקום לסדר את הבית ואת חדר השינה, היא סגרה תריסים וחלונות, נעלמה את הדירה במפתח שהיה בראשה והשירה את המפתח של המנוחה בדירה.
- בתום ה"שבעה" ולאחר שהוחזר להם מפתח הדירה (על כך להלן) שבה רוני עם סטס לדירה וביקשה מסטס שיתקשר לחברות נתני השירותים למיניהם על מנת לבטל את ההתחייבויות של המנוחה בכרטיס האשראי.
- סטס התקשר לחברת "יס" והתבקש למסור את מספר כרטיס האשראי של המנוחה. סטס כן עשה ואולם נאמר לו שהוא לא מסטרו הcrcitits. סטס פנה לעזרתה של רוני, וזה שמה לב שכרטיס

האשראי שמננו הודיע סטס את המספר הוא כרטיס האשראי הישן ולא זה החדש, שהוא בארנקה של המנוחה ביום מציאת גופתה.

23. עוד העידה רוני, שchan במרבית הזמן לא ישב איתם "שבועה" וכי במהלך השבועה הוקראה הצעואה שלפיה זכויותה של אמה המנוחה חולקו ל - 5 חלקים שווים (כולל לאחיזותה למחצה).

עדות סטס

24. גם סטס העיד בקצרה על מבנה המשפחה, על הסכסוך בין chan לפליישה על רקע זריקת התנור והוסיף, כי פליישה ניסתה להתאבד.

סטס העיד, שעקב גניבת/אובדן הכרטיס הישן חשב שמדובר במנות בLATI טבעי ולכן פנה לרוני ואחיזות וביקש הסכמתן לביצוע נתיחה שלאחר המותות. לדבריו חשבו גבר, גם בגין העובדה שהרוני הצלחה לפתח את הדירה מבחוץ גם וכאמור לעיל, הייתה נעוז בחור המנעול המפתח הפנימי (ראה עמ' 37, שורות 2-4).

מכל מקום, הוא הגיע למשטרת - 14.4 כדי לבדוק מה היו תוצאות הנתיחה ואז מסר למשטרת את מפתח דירת המנוחה, זה הייתה אצל רוני.

ב- 21.4 קיבל את המפתח בחזרה ואז שב לדירת המנוחה,לקח את המפתח של המנוחה ונתקד את לחצן המצוקה.

ב- 24.4 חזר שוב עם רוני לדירה ואז שם לב, שטפס הפחת שבדירה היה "מורד" ולא היה חשמל, וזאת הגם שבביקורו הקודם ב- 21.4 כן היה חשמל בדירה. סטס, התקשר לחברת "יס", ביקש לנתק את החיבור באמצעות כרטיס האשראי שהיה בארכנק והפקידה ב"יס" אמרה לו שמספר הכרטיס איןנו נכון. סטס הפנה תשומת לבה של רוני וכן אישרה, שהכרטיס שהיה מצוי באותו מועד בארכנק, הוא הכרטיס הישן ולא זה החדש שהיה בארכנק במועד מציאת גופתה. ממצאים אלו נמסרו על ידו לקצין הימ"ר אייל הררי.

25. **חגית טל** - אחות לממחזה - העידה, שהגיעה עם סמדר, ראתה את פליישה כניסה כשהיא (חגית) יצאה לעשן, פליישה יצאה תוך כדי עישון הסיגריה, ביקשה סיגריה והלך. העידה שchan אמר שלא צריך נתיחה, דברו על כסף בארכנק ואז פליישה כבר לא הייתה בדירה. סיפרה, שchan אמר לה שערב קודם היה לה "מואוד מאד קשה" עם אמו שהלכה לשונן בלב כבד. עוד סיפרה בשם, שהלכו (הוא והמנוחה) לככלבו לקנות בירה, לא קנו, חזרו ושתו ויסקי. העידה שchan לא ישב איתם ב"שבועה", כי רצתה להיות עם פליישה והילדים.

26. **סמדר הדרי** - אחות לממחזה - העידה שהגיעה עם חגי, ראתה שפלישה כניסה לבת בסערה גדוליה, ממש בחצי ריצה, מאוד נסערת (יותר ממנה) ושאלה "מה קרה לאימה? איפה חן?", ונכנסה לחדר בו שchan בלבד עם מרימים. הם יצאו ביחד ופלישה עלתה לדירה שלהם.

סמדר סיפרה על אירוע שairuv שבועיים לאחר שchan ופלישה חזרו לארץ, שבו נעלמה פליישה את chan מבחוץ בבית, סמדר הלכה ודיברה עם פליישה שלא עושים דברים כאלה בארץ. עוד סיפרה, שהרגישה שמרמים לא מרצו מפלישה בגלל מערכת היחסים בין chan ועל דאגתם שפלישה תחטוף את הילדים נוכח העובדה שאליה אינם רשומים על שמו של chan ולא ניתן להוציאו כנגדם צו עיכוב יציאה מהארץ. עוד הוסיפה באשר למערכת היחסים בין chan לפליישה, כי בתחשיתה כאחות chan הרגישה, כי "יש פה בעיה של תלות של הגדרתי את זה ככישוף" (עמ' 106, שורות 10-11 לפרטוקול מיום 16.4.12).

- .27. **אבייטל קורקוס** - עו"ד, אפוט' של ילדי פלישה וחן - מונתה עקב האירוע בו פלישה פגעה בחן - הוגשה הودעתה במשטרת (ת/101), מזכר של השוטר חולי (ת/102 מיום 16.5.23) וכן תרשומת של עו"ד ולטר (ת/103). העידה במשטרת, שב - 12.4 חן היה מאוד נסער. אישרה שchipש אותה תחילתה בשעה 18:28 וחזרה אליו ב- 20:27 ואז לדבריה, ניהל אותה הנאשם שיחה שבה הייתה נסער הרבה יותר מהרגיל, הרבה להתפרץ וניכר היה שהוא במצב נפשי קשה. מזכיר השוטר דוד חולי (ת/102) עולה, כי לאחר סיום עדותה ניגשה אליו אבייטל וסיפורה לו, ששמעה מהעובדת הסוציאלית הילה גבע (להלן: "הילה"), שchan אמר לה שבאותו לילה שלפני מציאת גופפה ואחריו השיחה הקשה שהייתה לו עם אמו ירד לדירתם וראה שהכל בסדר, ואז חזר לדירותו. עם זאת בראיון משלים, שנערך לאביטל בפרקليות (ת/103) אמרה עו"ד אבייטל, שאיננה בטוחה ששמעה זאת מהילה יוכל שמעה זאת ממשהו אחר.
- .28. **הילה גבע**, עובדת סוציאלית במחלקת הרווחה של מועצה אזורית גליל עליון, העידה על הרכותה עם המשפחה בתוקף היוותה עובדת מחלקת הרווחה. עוד העידה, כי ביום 16.4.13 בשעה 07:40 השair לה הנאשם הודעת ס.מ.ס, בלתי אופיינית וכן חזרה אליו טלפונית.
- במהלך השיחה הטלפונית הנאשם היה נסער מאוד, סיפר לה על מצוקותיו הכלכליות ועל ריבינו לבין אמו ערבית קודם. עוד אמר לה שהשיחה ביניהם מוקלטת.
- לאחר מכן ובסביבות 09:40 התקשר אליה שוב הנאשם, מסר לה, שאחותו רוני סיפורה לו, שאמו נמצאה ללא רוח חיים וביקש ממנו לתקשר לפלישה, וכך עשתה. עוד העידה הילה שלאחר מציאת גופפה, שבה ובקירה בדירותם של חן ופלישה ואז אמרה לה פלישה, שביליה שלאחר מציאת גופפה בשעה 05:00 ירד חן לשתוות קפה עם אמו (עמ' 349, שורות 10 - 15). לשאלתנו, הבירה הילה שהכוונה הייתה להתייחד עם אמו רוחנית.
- באשר לעדותה של עו"ד אבייטל, זו בפני השוטר חולי, הכתישה הילה, שככל דברה עם אבייטל ובוודאי שלא מסרה לה, ששמעה מחריד בלילה שבין 12.4 ל- 13.4 לדירתם המנוחה.
- .29. **מ.א.מ** (להלן: "מ") - עקב צנעת הפרט בפרטים הנוגעים לעדותה של עדה זו סברתי, כי מן הראי לחסות את שמה.
- מן סיפורה שמכירה את פלישה משהתוכן המשפטית ב"ASFOD היום".
- יוער, כי לטענת העודה מדובר במחלקה נפרדת שם שוויים המתופלים מהשעה 08:00 עד השעה 00:13, לעניין זה חשיבות שادرש אליה בהמשך הכרעת דין זו.
- מן הוסיף והעידה, כי מעת לעת נסעה יחד עם פלישה מראש פינה לצפת "**עם מישהו שהיה גור בראש פינה ...**" (עמ' 371 שורות 17 - 22).
- עוד העידה, כי מדי פעם היה שיחות טלפוןות עם פלישה. במסגרת זו, בלילה של 16.4.12, בשעות הערב (העדת לא צינה את השעה ואולם מתוך דוחות התקשרות ת/88א(2) עולה, כי השיחה הייתה בשעה 21:47, אך חשיבות שתבורר בהמשך). התקשרה אליה פלישה, ובשיחה זו מצבה הנפשי לא היה טוב, כך לדברי מ'. אולם, מ' לא זכרה את תוכן השיחה, וה גם שבכ' המאשימה ניסה לחוץ מעמדה זו פרטים נוספים, כל שידעה לומר לנו הוא **"שלא טוב לפלישה בארץ ושיש לה בעיות עם בעלה"**. סופו של דבר הודעתה במשטרת הוגשה וסומנה ת/100 (כתב היד) ונמסח מודפס שסומן ת/101.
- .30. **عينת הירש**, שימושה כמדריכת הורים וכSomona לתבנין הזוג חן ופלישה- הגישה תרשומות שונות

המתיחסים לטיפול במשפחה (ת/90) כמו כן העידה, שמשמה כמשפחה קלט עבור ילדי הזוג לתקופה של שלושה וחצי חודשים. עוד העידה, כי באחת הפעמים שחן ופלישה חזו מהמשטרה, סיפר לה-chan שחקרו אותו והוא חשש שיש האזנה בבית ולכן ביקש שידברו למיטה. בחקירהה הנגדית הובחר, שדיברו למיטה רק על החקירה ועל הקושי של-chan. עוד הוסיף עינת, שפלישה אמרה לה-chan חסוניה בחודשת בה, שהיא זו שרצחה את מרים.

.31. **השוטר בוטروس רושרוש** - השתף בחקירה של הנאשם והגיש עותק מחקירותיו, ת/73ב' "דיסק" צילום החקירה -ת/73א'-ג', ת/81 ו-ת/82.

השוטר רושרוש אישר, שהוא זה שתפס את ארנקה של המנוחה ב- 24.4.16, מועד בו סטס ורוני הגיעו למשטרה לספר על מציאת הכרטיס החדש בארנקה של המנוחה. עוד העיד, שאינו יודע מהיcin נלקח הארנק וכן הוסיף שהוא לא תפס או ביקש לתרוף את התקיק שבו היה מונח הארנק והוא גם לא יודע, מודיע עד מועד הגעתם של רוני וסטס לתחנת המשטרה לא נתפס הארנק או התקיק (עמ' 310 - 311 לפירוטוקול).

.32. **השוטר עוז סבטו** (להלן: "עוז") - משמש כסיר בתחנת ירדן של משטרת ישראל - הגיע לזירה מיד לאחר קבלת הודעה על פטירתה של המנוחה. יחד עמו היה גם השוטר אוריאל דדון. הגיע את ד"ח הטיפול באירוע (ת/3) ואישר שהגיע לזירה בשעה 10:33.

טענתו, הסביר לרוני שהבית צריך להיות סגור ונעלם וכן הבית ננעל על ידי רוני, לאחר פינוי הגוף.

עם זאת, לא זכר היין נשארו מפתחות הדירה וגם לא נרשם על כך דבר בד"ח שלו, כשם שגם לא נרשם דבר על "סיגרת הזירה".

.33. **השוטר אוריאל דדון** (להלן: "דדון") - סיר בתפקידו בתחנת ירדן. לדבריו, הגיע לדירת המנוחה וכאמור יחד עם עוז אז פגש בדירה, לדבריו, את רוני, chan "ועוד אחד מהקיבוץ" (עמ' 327 שורה 9).

גביה באותו מועד הודעה מהנאשם שהוגשה וסומנה ת/67. באשר לנסיבות גביה ההודעה, העיד השוטר דדון, כי הנואם "**לא היה רגוע, הוא היה סהורי, הוא כל הזמן הלך וחזר הלך וחזר היה במצב שהוא שם ידיים על הראש ...**". לאחר סיום גביה העדות מהנאשם, כך לטענתו דדון, פנה אליו הנואם ואמר לו כך: "**אם יש משהו שאני מצטער עליו זה שלא בקשתי סליחהمامא**" (עמ' 328, שורות 27 - 28). עוד הוסיף דדון, כי הנואם ביקש ממנו שלא לרשום זאת.

דדון הבahir, לאחר ריענון זכרונו על ידי ב"כ המאשימה, שהAMILIM המדוייקות של הנואם היו "... **שלא הספקתי לבקש סליחהمامא ...**". עוד העיד דדון, שטס העלה בפניו את עניין הכרטיס האשראי שנגנב לפני כחודש מהמנוחה (עמ' 330 שורה 20) וכן את העובדה, שהמטפלת של המנוחה שכבר הגיעה לדירה (לא צוין על ידי אף אחד מהשוטרים متى זו הגיעה לדירה), סיפרה שכמה ימים קודם לכן היא הייתה עם המנוחה בבנק ואינה יודעת האם המנוחה "משכחה", באותו עת, כסף מהבנק.

רוני התקשרה באותו מועד לסניף הבנק וביררה, שכן נושא כסף, אולם זה לא נמצא בדירה. עוד העיד דדון, שכאשר הוא היה בדירה, chan לא נכנס לחדרה של המנוחה ולא רצה להציג לרוני כדי "להיפרד" ממשו ולומר לרוני, שהוא (chan) לא מסוגל לראות את הגוף.

בסוף יומם ולאחר חקירה ראשית ארוכה של דדון הוגש בהסכמה הודיעו של העד ת/93 וכן

מפגישה, בעניין עדותו, עם ב"כ המאשימה (ת/94).

בחקירתו הנגדית אישר דdon, שב-ת/67 (אותו גבה כזכור מהנאשם) לא ציין דבר וחצי דבר אודות "סחרורוito" של הנאשם בעת מתן הודיעתו.

עוד בחקירתו הנגדית לא היה לדdon הסבר, מדוע "בזמןאמת" לא כתב את אמרתו של חן ולפיה, לא הספיק לבקש סליחה ממש.

לטענתו, ביקש מעוז שיכתוב זאת בדו"ח הפעולה, אינו יודע מדוע עוז לא עשה כן וגם אינם יודע מדוע בהודיעתו שלו (ת/93) לא סיפר לחוקר המשטרתי שביקש מעוז לכתוב זהה האخرון, לא כתבו!

עוד התייחס לדdon לסוגיות סגירת הזירה, ואדרש לכך להלן בהרחבה.

תומר בירנברג חוקר זירה - הגיע את ת/9 דו"ח חקירת מז"פ ות/9א' - ג' וסיקום חקירת מז"פ
 .34. T/92.

לדבריו בתחילת לא היה חשד למעשה פלילי, אבל ביקש לשלוח את הגוף לנתחה. הבת "סגרה" את הדירה והוא לא בדק איך בוצעה הסגירה. לא בדק חלונות, דלתות וכד' (עמ' 316 לפוטווקול), כשם שגם לו הסביר מדוע בשלב זה, לא נלקח הארנק של המנוח לצורך הפסקת מעתקים לט.א. גם לעניין העולה מעדותו של זה, אדרש להלן בארכיות.

רב פקד אבי אבו חצירה (עמ' 408 - 411 לפוטווקול) ק. אג"מ תחנת ירדן - הוגש באמצעוito T/106 וכן, דו"ח ביקור קצין בזירת מב"ט (מוות בלתי טבעי) והודיעתו במשטרת, T/107 ו- T/108.

בחקירתו הנגדית אישר, שאת האמור בת/106 שמע מה"פרמדיך".
 עוד אישר, כי בהתחלה הבין שמדובר במות טבעי.

גביה עדויות מספר אנשים שהיו בזירה, פגש שם שכנה של המנוח ואולם לא ניסה לבירר פרטים לגבייה (עמ' 408, שורות 24 - 26 לפוטווקול). עוד לגרסתו, כשהגיעו לזרה כבר הבין, שיש חשד למוות בלתי טבעי (עמ' 409, שורה 14) ולכן הורה על סגירת הזירה ועל פניו כל האנשים מהבית וזאת עד להגעת מז"פ לדירה (שם, שורות 6 - 10). עוד לטענתו, העובדת הסוציאלית היא זו שהעלתה את החשד למוות בלתי טבעי. באשר לסוגיות "סגירת הזירה", אדרש בארכיות להלן. את ההנחה נתן לשוטרים עוז ודdon ולא בדק, שakan הזירה נסגרה. הורה על החזרת המפתח לאחד מבני המשפחה, לאחר שהמז"פ יסיימו עבודתם.

זכור לו שנגנב כרטיס אשראי, לא היה ידוע לו לגבי כסף מחזמן.

צבי ניסין - בודק פוליגרפ - ערך לחן בדיקת פוליגרפ וכן בדיקת פח"מ (פרטי חקירה מוכנים),
 .36. לטענתו, חן ציין בפניו שהוא אינו יודע איך אמור מטה.

עם זאת, משנisin הציג בפניו 7 אפשרויות של מוות, השיב חן שהוא מנחש שזו חניה. בבדיקה לא הייתה תגובה פיזיולוגית לתשובה זו והנאשם לא ידע להסביר למה בחר דווקא בחנייה, ורק ציין שהוא גר מעלה. עוד הוסיף ניסין, כי חן אמר "חניתת המנוחה כמו בכירית או משה זהה ...".

עוד העיד ניסין, שבמסגרת הבדיקה לבודיקת הפוליגרפ שאל את הנאשם למקורו היישרה או העקיפה ברצח, לרבות בקשר שאoli חיפה על מישחו, ידע בדייעבד ועוד (עמ' 424). עוד טען ניסין, שכן ניסה באופן מלאכותי לשלווט בנשימותיו ואף הציג לנו גרפים לעניין זה. עדותו של זה ולמשמעותה, ATIICHIS בהמשך.

פקד נעם עמר, קצין במעבדת ניידת - ערך את ת/10, ות/10א' ות/110 - דו"ח תפיסת מוצגים
 .37

- וכן דוח ביקור חוזר בזירה, ת/111.
- לעדותו, בעיקר בחקירתו הנגדית,ادرש להלן.
38. בנוסף וכאמור לעיל, הוגש על ידי עדים שונים וביניהם שוטרים, מזכירים שונים כשבענינו יש חשיבות למצגים הבאים:
- א. חוזה שכירות בין הנאשם לאימו שאלי צורף נספח (ת/1).
 - ב. ת/29, מזכיר של השוטר דוד חולין, שהפיק מתוך מצלמות האבטחה של "כספומט" בנק המזרחי בחצור תמונה ובה נראה פלישה בשעה 08:25 כשהיא מנסה למשוך כסף מה"כספומט".
 - ג. ת/32, מזכיר נסוף של דוד חולין ולפיו נמצא בדופן המיטה של המנוחה, ביום 14.04.16 מעתפה של בנק הפועלים ובה 1,300 ₪ במזומנים וטופס משיכת על סך 1,500 ₪ ביום 11.04.16.
 - ד. ת/42, בקשה להוצאה צו מעצר כנגד כנגד פלישה וחן מיום 14.04.16 חתומה על ידי שופט!
 - ה. ת/104, תיקה הרפואי של פלישה במחלקת אשפוז היום בבית החולים בצתת..

עדות פלישה

39. סיפורה תחילתה על המשפחה הקשר עם חן ועם הילדים. סיפורה הicon התגוררה. סיפורה שבarrera שתה אלכוהול ולקחה סמים. סיפורה על התעללות של אביה בה ובאחوتה בילדותן. סיפורה על המעבר לארץ ועל כך שחוותה שמחה מאוד על כך. סיפורה שנסעה פעמיים לדרום אפריקה. פעם אחת, כי סיפורה לחן, שאבא שלו מת וזה היה שקר ופעם שנייה, לטקס התבגרות של ילדיה. העידה על יחסיה עם המנוחה, שלא היו טובים במיוחד והתרדרדו לאחר שב- 2014 חן גנב את כרטיס האשראי, מסרו לה, והוא הוציאה באמצעותו כספים, באישור חן. סיפורה על זריקת התנור, על כך שchan ברוח והוא הלכה אחריו (עמ' 38 לפרטוקול מיום 16.11.16) ועל כך שלקחו את הילדים. ניסתה להתאבד, הייתה במצרים, אובחנה כדיכאוןית והלכה ל" אשפוז יום" בצתת. תיירה מריבות עם chan, על טענותיו שהיא עצלנית ועל כך, שהוא (chan) עשה את רוב העבודה עם הילדים. סיפורה על עבודתה בבית אבות ועל פיטוריה, כי זקרה דלי על אחת העבודות ומazel לא עבדה (סוף 2015).

סיפורה על מריבות בין chan לאמו על רקע כספי, בבקשת להפחחת שכ"ד ועל כך שמרים רצתה שהיא תצא מהדירה. סיפורה עלليل ה- 12.4. בסביבות 18:15 עמדה בחילון דירתה, ראתה את chan חוזר מהעבודה והולך היישר לבית אמו ואז שבה ועמדה בחילון לעשן ושמעה צעקות. בתחילת לא יחסה לזה חשיבות ואחר כך התגברו הצעקות וירדה למיטה וראתה "גופה של מרימות chan עומד שם ..." (שם, עמ' 47). הגופה הייתה בין המטבח למקרר. chan הכרע על ידה, שאלה אותו "מה עשית?" והשיב, "בלางן" "בואי תעזר לי".

פלישה בדקה, לטענתה, אם מרימות נושמת. תיירה, chan הרימה את ידה של המנוחה וזו צנחה, ואז "הרגישה שאולי מתה אולי לא" (שם, עמ' 49). chan ביקש ממנו להעביר את הגוף למיטה. לאחר מכן, chan פתח את הארנק של מרימות, נתן לה את כרטיס האשראי ולקח לעצמו 1,600 ₪ שהיה בארנק. היא ידעה שהוא כרטיס האשראי החדש, כי chan אמר לה שהישן אבד ושורי הוציאה

חדש. לקחה את הכרטיס והשתמשה בו למחמת ליקניות. עוד סיפרה שחן לקח את כפכפי המנוחה ושם אותם על יד מיטתה.

לאחר מכן, עלתה הביטה ובדרךה פגשה את איתן, אחד מילדייה התאומים, שחוור מביקור אצל חבר שלו, "נוןם הבן" (שם, עמ' 53, שורות 11 - 19).

התקשרה לחברה שלה, מירב, בסביבות 21:20 לשיחת שארכנה כ- 12 דקות (הנתון המדוקדק הופק מדו"חות התקשרות). בשלב עדותה של פליישיה, ציין ב"כ המשימה, כי שעת ההתקשרות הייתה 21:21:47, ואולם מדו"חות התקשרות עולה שהשיחה הייתה בשעה 21:47:44 לטענותה החלה לשוחח עם החברה מיד כשלעצמה לדירתה, אמרה לה "משהו נורא זהה קרה" (שם, עמ' 54, שורה 28). אבל לא אמרה לה מה קרה.

אחר כך חן עלה וכעס עליה שהתקשרה, כי אמר לה לא להתקשר ולא לדבר עם אף אחד. לגורסתה, חן סיפר לה שהנק את אמו, כאשר "היה מוחפש בארכנק" (עמ' 56, שורה 17).

לגורסתה של העדה, רק אחרי שchan אמר לה שהנק את אמו, היא הבינה בדיעד שהצעקות ששמעה היו של מרמים בעת החניקה ולפניהם שמעה צעקות על כסף (עמ' 58, שורות 7 - 13). פליישיה אישרה, שرك ב- 31.5, בעת העימות בין chan, אמרה בפעם הראשונה, שחן אמר לה שהנק את אמו.

פלישיה אישרה, שעד לאותו רגע שיקרה במשטרה ואמרה שככל לא פגשה את chan באותו הערב. עוד סיפרה, כי תחילת רצתה לנק את עצמה את האשמה, כדי שלילדים יהיה עם מי לנידול. לטענותה, הטיחה בחן את מה שהטיחה בו, רק כי הוא אמר לה שהיא רצתה את אמא שלו. עוד סיפרה, על הבוקר שלמחרת (13.4.16), חן הלך לדירה של אמא שלו, דפק בדלת ואז chan נסע לתל-חי, והוא לאשפוז יומם דרך פינה. בשעה 10:00 קיבלת טלפון מהילה, שביקשה ממנו להתקשר לחן וכך עשתה. chan בכח בטלפון ואמר לה שאמא שלו מתה, אז היא שאלת "מה קרה - מה קרה", ואישרה לפנינו, שאכן במשטרה הודהה ששיתפה פעולה עם הציגה chan עשה. עוד העידה שבאותו מועד ביקשה כדור הרגעה מהאהות ושיזמינו לה מונית, נסעה למוחנים לדירה שם פגשה את כלם, נכנסה לחדר של מרמים, פגשה את chan ואז לדבריה חיבקה אותו ואמרה לו "הסוד שלך בטוח איתך" (עמ' 76, שורה 5).

העדת testifyה להודעת "ווטסאפ", שלחה לאחותה ביום מציאת הגוף, שם כתבה לאחותה "האם הוא יכול לעשות משהו כזה", ואף אישרה שתכתבה שהוא שונה (הכוונה למרים - א' ק') ויחלה למותה.

אחר כך עברה לספר על חקירתה הראשונה במשטרה ב- 8.5, שאז חזרה יחד עם chan הביתה, וחן אמר לה לא לדבר באותו, עשה לה סימנים לשתקוק ואמר לה "יש ששים משאיות גדולות ואלו מАЗינים להם". היא שאלת אותו "מי יכול להרוג את אמא שלך" ולטעונתה (כך בעדותה בפנינו) אכן עשתה הציגה, כי chan לה שיש באותו הקלטה (עמ' 83 לפרטוקול).

לאחר מכן הגיעו הביטה, שם הייתה אותה עת עינת. כשהגיעו אמר לה chan, שיכל להיות שגם בתוך הבית יש הקלטה וגם עינת שמעה זאת, ולכן אמרה לחן שידברו מחוץ לבית.

פלישיה אישרה שביום 13.4 ניסתה להוציא כסף פערם בחצורתם עם כרטיס האשראי החדש, שחן נתן לה ולא הצליחה להוציא כסף.

לטעונתה, גם ב- 1.5 עשתה שוב ניסיון משיכה ואז המכשיר "בלע" את הכרטיס (עמ' 91 שורה 4).

באשר להגיעה ביום 13.4.16 לאשפוז יום בצפת, העידה שנדמה לה שנסעה באותו בוקר עם מונית מהחניכים לראש פינה ומשם "ברטראפ" עם מישחו בשם יair (עמ' 70, שורות 20 - 32). בסיוומה של החקירה הראשית אישרה פלישה שלקחה כדורים פסיכיאטריים בזמן האשפוז ושאת אותם כדורים לקחה גם בבוקר יום עדותה.

חקירה נגדית

ادرש להן רק לעיקרי הנקודות והסתירות שעלו בחקירתה הנגדית, ולאחר מכן, ככל שהיא בכר צורף אפרט את הנקודות המהוויות (מספרי העמודים להן מתיחסים לפרוטוקולי הדיון במהלך חקירתה הנגדית של פלישה).

- אוביונה כפוסט טרואומתית כבר בדروم אפריקה (עמ' 103).
- אישרה שקיבלה כסף מחברת האשראי, עקב טענתה שימושו לה כסף בדروم אפריקה.
- משועמתה עם זה אמרה שהכרטיס אבד, שעה שידעה שהשתמשה בו.
- מאשרת ש"התקף" החרצה היה הצגה (עמ' 111, שורה 112).
- הייתה בדיון בגלל העדות בבית המשפט (עמ' 118, שורה 18).
- ידעה שיש לה מדובבת וזהירה את חן (עמ' 119, שורה 32).
- לא זוכרת لماذا למדובבת "מחצתי או לחצתי" (עמ' 120, שורה 11).
- יודעת שמוקלטת ומעربת את רוני (עמ' 125 שורה 28 - עמ' 126 שורה 23).
- אמרה לחן (והוקלטה) שאין סימן לאלימות - ממשיכה בהציגה (עמ' 127 עד שורה 30).
- מעוממת עם טענות שונות הגינויו ושותקת (עמ' 128, שורה 6).
- חזרו עם בירות (עמ' 137 שורה 19, כך לטענתה - פרט שאינו נכון).
- לוקחת כדורים ואחר כך עייפה וישנה חזק (137, שורה 32).
- אותו לילה לא לקחתי כדורים! (עמ' 183, שורה 9).
- מודה שהתעניינה בחקירה במשטרה וכן מסרה 5 גרסאות לגבי כרטיס האשראי, חזרה ואמרה שחן נתן לה! (עמ' 143 - 144 עד שורה 4).
- אין לה הסבר מדוע לא מפלילה את חן כבר בחקירתה מיום 26.05, (עמ' 145 שורה 13, עד עמ' 147 שורה 12). במהלך חקירתה דאז במשטרה, ניסתה "להתנויל" על השוטרים ולצאת מהדרך החקירות. לגרסתה, כך בפנינו, רצתה להביא את חן שיענה במקומה, וחיף זאת אין לה הסבר הגיוני לכך שם אין לה הסבר של ממש מדוע התמהמה בהפלת חן במהלך העימות.
- שלל גרסאות סותרות לגבי החזרת הcartis החדש לארכן.
- אמרת במשטרה שהחזרה את כרטיס האשראי החדש כשרוני חיפשה תז (עמ' 155 שורה 28, עמ' 156 שורה 11).
- אמרה לחקירת, ש"הורידה" את החשמל והכחישה זאת בחקירתה בבית המשפט (עמ' 157).
- סתרות לגבי זמן חזרתה לדירה למללה (עמ' 163, שורה 24, עמ' 164 שורה 10).
- מסתירה את החלק שלה (עמ' 164 שורה 11).
- בחקירה במשטרה אמרה שהיאלקח את איתן "לעשות פיפוי" ובבית המשפט סתרה זאת (עמ' 166, שורה 10 - 17).
- מאשרת שהיה לה קשר מיין עם נהג מונית למרות שקדם הכחישה (עמ' 187 שורות 1 - 16).
- ניסתה להתאבד ב- 1.1. (עמ' 189, שורה 31). קושרת את ניסיון ההתאבדות לטענה שאול!

הונתה בדרום אפריקה בכל הקשור לкарטיים האשראי.

- עמ' 210 שורות 18 - 23 - זוכרת, שאמרה שלא אכפת לה שאמא של חן תמות.
- עמ' 210 שורות 30 - 31 - עמ' 211 - דיברה בעבר על מותה של מרימ.
- שיקра לחברת האשראי בעניין סיורבה להיבדק בפוליגרפ (עמ' 223 - 224).
- הסיפור שנעלו אותה מחוץ לבית, הוא "המצאה" ובכך מודה היא (עמ' 231 שורות 28 - 32).

טיעוני המאשימה

.40. המאשימה מודעת לביעויה האישיות של פליישה, כמו גם לכיבשת עדותה, לסתירות בעדותה ולשקריה השונים במהלך חקירתה.

עם זאת, טוענת המאשימה, שבאשר לגרעין המרכזי שבעדותה, לא נפלו פגמים וסתירות בעדותה וגורסתה הייתה סדרה וברורה ולפיה, היא ראתה את המנוחה שרועה על הרצפה, היא שמעה קודם לכן צעקות מדירת המנוחה, וחן התוודה בפניה, שאכן חנק את המנוחה ולבקשתו סייעה לו להניח את הגופה של המנוחה במיטה.

באשר לגרסה זו, כך לטענת ב"כ המאשימה, וחurf החקירה הנגידות הקשות שעבירה, הרי בגרעין היסודי של גרסתה לא נפלו סתריות ומשקרים, יש לקבל גרסתה כאמת, ללא עוררין.

.41. עוד מפנה המאשימה למניע שהיה לחן לרצוח את אמו, לסתרת רוחו בערב בו נרצחה המנוחה, לעובדה כי היה לו ויכול סוער עם אמו עובר למותה, ולהתנהגותו המפלילה בתקופה שלאחר תחילת החקירה, שבמסגרתה הותקנה לחן ופלישיה האזנת סתר.

טענתו של ב"כ המאשימה, התנהגותו של חן, בה אמר מספר פעמים לפליישה שלא מדובר, כי מאזורים להם וכך גם אמר לעינט, הינה התנהגוות מפלילה, אשר יש בה כדי להוות חזוק לראיות הتبיעה.

.42. עוד מבקשת המאשימה להסתמך על עדותו של בודק הפליגרפ, מר צבי ניסין, אשר במהלך ניסין, ניסה חן לשנות באופן סדור וקצוב בנשימותיו, חרף העובדה שהتابקש שלא לעשות כן. מכך מסיק ב"כ המאשימה, שלחן היה מה להסתיר.

עוד מפנה ב"כ המאשימה לכך שניסין העיד, שמסר לחן 7 סיבות אפשריות למותה של המנוחה, וחן השיב שלדעתו המנוחה מתה בחניקה, וזאת גם שמדובר בפרט חקירה מוכמן, שאותו מי שלא היה הרוצח, לא יכול היה לדעת.

.43. עוד לטענתה של המאשימה, דו"ח הנטיחה (ת/8) מחזק את החשד כנגד חן, שכן נסיבות המוות המפורטות בו מעידות על מעורבותו של חן ברצח ומעידות על כך, שగרסתה של פליישה הייתה אמת.

.44. ב"כ המאשימה מציע בסיכון שלוש אפשרויות לזיהוי הרוצח של המנוחה ועל דרך האלימינציה ולאחר ששולל הוא את האפשרות שזו נרצחה על ידי פורץ חיצוני כלשהו, וזאת בהעדר סימני פריצה, ולאחר ששולל הוא את האפשרות שפלישיה היא הרוצחת, מגע ב"כ המאשימה למסקנה שחן הוא הרוצח ואין בלטו.

.45. חיזוק לכך מצוי ב"כ המאשימה בשקרו הרבים של חן לאורן כל החקירה ובהתחלה הראשונה בפלישיה, רק בשלב מאוחר מאוד בחקירה, אז גם "נזכר" חן לפתע פתאום, שפלישיה אמרה לו באותו לילה שבין 12/4 ל- 13/4 בשפה האנגלית it did it."

46. עוד מוצאת המאשימה סתיירות מסתירות שונות בין הודיעותיו השונות של חן, בין לבין עצמו, כמו גם בין לריאות חיצונית.
47. חיזוק נוסף מוצא ב"כ המאשימה בכך, שנעלי הבית של המנוחה היו מונחות מתחת למיטהה של המנוחה באופן התואם למה שמסירה פלישה, ובמיוחד מכך שנעלי הבית היו עם חלקם הפנימי כלפי המיטה.
48. על סמך כל האמור מגיעה המאשימה למסקנה, שאשמו של הנאשם הוכח מעל כל ספק סביר, ושעה שהורג אמו אינו צריך לכוננה מיוחדת על מנת שייחס כרוצח, הרי שAMILIA ניתן להרשיעו ברצח.
- הוא הדין גם ביחס לגניבת כרטיסי האשראי וההונאה בהם, וזאת שוב בהסתמך על עדותה של פלישה.

טייעוני הנאשם

49. ב"כ הנאשם טוענות, שלא ניתן ליתן אמון כלל בעדותה של פלישה, אשר סתרה עצמה פעמיים אחר פעמיים, אשר הודהה לשקריה פעמיים רבים במהלך עדותה ואשר לא היססה להוסיף ולשקר או להתחמק ממתן תשובות כל אימת שהשאלות היו קשות לה, שכן הציגו את שקריה.
50. באשר ל"מצב רוחו" של חן בערב בו מצאה המנוחה את מותה, אכן הוא היה סוער ונרגז וזו זאת עקב הנסיבות הכלכליות הקשות שהיו לו, לרבות בגין הוראות תשולם שחזרו עבור שכר הלימוד של בתו ובגין העובדה שרויות הרוחה לא סייעו בידו.
- ה הנאשם אמר, שדיבר עם אמו בטונים גבוהים ואולט, כעסנו כלל לא היה מופנה כלפיו, ומכל מקום לא די בסערת רוח, כדי להעיד שההintendent רצח את אמו. מה גם, שהעובדה שהלך עמו אמרו לחנות ה"כלבו", כמו גם לוח הזמניהם שהציבה פלישה לא תומכים כלל בטענה ולפיה, חן הוא זה שרצח את המנוחה.
51. בבחינה של למעלה מן הצורך טוענות ב"כ הנאשם, שלא ניתן כלל לקבל את עדותה של אביתל אודות מצב רוחו וסערת הרגשות בה היה נתון חן, שכן עדותה של זו הייתה מגמתית ומثار רצון להפליל את חן.
52. באשר לעדותו של בודק הפליגרפ הרוי, שלא בדק מהעובדה שמדובר בעדות בלתי קבילה בעליל, ולא בדק מהעובדה שלמעשה בדיקת הפליגרפ, שלא הוגה, מאשרת שחן לא שיקר בעדותו, הרוי שאין בעדותו של גיסין, אודות בדיקת הפליגרפ, דבר וחצי דבר שיש בו כדי להחשיך את חן. מה גם שסתוף של יום, ניסין אישר שיכול וחן היה נרגש ועשה פעולות נשימה בלתי רציניות, או שניסה להרגיע את עצמו.
53. באשר לפרט המוכמן של מותה של המנוחה בבחנייה, לטענת ההגנה, בהינתן שהאפשרויות האחרות ברובן (יריה, דקירה, טביעה וכד') כלל לא היו סבירות אז ניחוש ולפיה המנוחה מתה מחנייה, הינו ניחוש מושכל. מה גם, כך לטענת הנאשם, המذובב ש"הושתל" בתא, הוא זה שאמր לחן שהמנוחה מתה כתוצאה מחנייה.
- זאת ועוד, גם פלישה ידעה, בתורה היא, להגיד למדובבת "שאומרים שלחצתי או מחצתי את המנוחה ..." (ראה עמ' 120 לפרקן של שורות 11 - 13).

54. באשר לשקרים של הנאשם הרוי, שככל שהוא כאלה, אין בהם די כדי להרשיעו, שכן תחילתה יש לבחון את עצמת הראיות של המאשימה, ושעה ש"היש" דל, אין כל חשיבות ונפקחות לשקרי חן. מה גם, שלטענת ההגנה, לא מדובר בשקרים ובסתירות של ממש, אלא בן אדם מורכב

- שהתנהגו לא תמיד רצינאלית.
55. פרק נכבד מקדישות ב"כ ההגנה למחדלי החקירה אשר גרמו, כך לטענת ההגנה, לכשלים ראויים שיכל והו מועילים להגנתו של הנאשם.
56. סופו של יום, כך לטענת ההגנה, לא עליה מוטל הנTEL להוכיח מי הרג את המנוחה, כל שעליה להראות הוא, כי המאשימה לא עמדה בנTEL הראייתי המוטל עליה. משכך ובהתאם לחומר הראיות שבתיק, יש להורות על זיכוי של הנאשם.

דין והכרעה

57. על שבעה אדנים מבקשת המאשימה לבסס את אשמו של הנאשם.
- על עדות פלישה.
 - על המנייע.
 - על התנהגו של הנאשם עובר לרצח.
 - על התנהגו של הנאשם לאחר הרצח.
 - על שקריו של הנאשם בחקירותו.
 - על פרט מוכמן שידע.
 - על כבישת עדותו.
58. בטרם שאראה, אין לה למאשימה על מה שתסמור, אבקש להציב תМОנת ראי ולהראות שעל בסיס אותם אדנים בדיק, ניתן היה להגיש כתוב אישום כנגד פלישה, ולשיטה של המאשימה להרשעה ברצח, בדיק על סמך אותם אדנים.
- על עדות חן.
 - על המנייע.
 - על התנהגו של סמוך לרצח.
 - על התנהגו לאחר הרצח.
 - על שקריה בחקירותה ובכלל.
 - על פרט מוכמן שידעה.
 - על כבישת עדותה.

וביתר פירוט;

- כשם שפלישה מפלילה את חן, כך חן מפליל את פלישה, עדותו כבושא, אך גם עדותה כבושא.
- מנייע - לחן מיחס מניע כספי, אזו אותו מניע בדיק ובעצמות רבות יותר, ניתן ליחס לפלישה, שידעה ידוע היטב שהמנוחה מבקשת לסלקה מחייו של חן מכל מקום, אינה מוכנה להוסיף ולהשכיר להם את הדירה כל זמן חי עם פלישה. ביטוי לכעסה כלפי חמותה, ניתן לראות גם בהודעות ה"ווטסאפ", שבינה לבין אהותה.
- התנהגו של סמוך לרצח - כשם שחן היה בסערת רגשות, כך פלישה בשיחתה עם מירב, הייתה בסערת רגשות.
- התנהגו של סמוך לרצח - כרטיס האשראי נמצא ברשותה (!) היא זו שניסתה להוציא כסף ביום מציאת הגוף בסביבות השעה 08:30! היא זו שcartis האשראי שבידייה בסמוך לפני 1.5 והוא זו שלא ידעה ליתן הסבר הגיוני כיצד זה הוחזר הcartis לארכנקה של המנוחה.
- יוער, כי לעניין זה לו ספק היה לי שמא רוני טעתה, הרי שהיא פשוט היה מזה, שפלישה תסביר, שכן מעולם לא החזירה את הcartis לארכנק או לחן, וכך ולבסוף זה פלישה הסתבה בקורין

שקריה (וכפי שעוד יפורט להלן).

- שקריה בחקירה ובכל - כפי שסקرتית לעיל ובקצרה וכפי שעוד אדרש לו להלן, הרוי שעודותה של פלישה שזורה בשקרים הון בחקירותה במשטרת והן בפנינו. לגבי חלק משקריה הוודתמה פלישה, שאכן שיקריה, לגבי חלק אחר לא היה לה הסבר הגיוני לסתירות או לחוסר ההיגיון שבעדותה, והגמ שאיני רוצה לקבוע מסמורות כי גם בה שיקריה פלישה, הרוי ברור הוא, שלא ניתן היה ליתן אמון בעודותה זו.

לכ"ר יש להוסיף את שקריה והכחשותיה בעבר, לגבי כרטיס האשראי היישן בשנת 2014, את שקריה בתחילת הדרכ' לגבי השימוש בכרטיס האשראי החדש ואת שקריה לגבי גניבת כסף מכרטיס האשראי שלו בחו"ל, כמו גם את שקריה לחן על מנת לנטוע לדרום אפריקה בתואנת "מוות" כביכול, של אביה.

- פרט מוכמן שידעה - כשם שחן ידע "לנחש" אצל בודק הפליגרפ' שהמנוחה מתה ב"חניתה", כך גם פלישה ידעה להגיד למדובבת שחוודדים בה ש"לחיצה או מחיצה" את חמותה. לעניין זה יער, כי הדבר בא לידי ביטוי במפורש בפרוטוקול הדיון (בעמ' 120), שם נשאלת מדוע אמרה למדובבת שחוודדים בה ש"לחיצה או מחיצה" את המנוחה, ותשובהה הייתה "לא יודעת". לו אכן, לא כר אמרה למדובבת, הרוי שתשובתה צריכה הייתה היה, "לא אמרתי!"

- באשר להתנהגות מפלילה - שעיה שידעה שמקליטים אותם, אזו כשם שחן היה מודיע לכר, וניסה לرمוז זאת לפליישה, כך גם פלישה ידעה היטב, שמאזינים להם ואך אמרה זאת לחן והשתתפה, לדבריה, ב"הצגה". כשם שגם בשלבים מאוחרים יותר, עת שנפגשו היא וחן בבית המשפט, בדיוני הארכת מעצר, ניכר היה שהיא מדברת ל"הקלטה" ווירחוב בעניין זה, להלן. הינה כי כן, בהתאם להיגיון שהנחה את המאשימה לקבוע שחן הוא הרוצח, הרוי שבאותה הקשה

.59

לוגית והסתברותית ניתן היה הגיע בנקל למסקנה ההפוכה ולפיה, פלישה היא הרוצחת. ודוק, איי מתיימר מבונן לקבוע זאת. איןנו נזרכים לכך ואין לנו הכלים לכך. כל שביקשתי הוא להראות שהנition "הЛОגי" שהביא את המאשימה למסקנה, מעלה לכל ספק סביר, ולפיה חן הוא הרוצח, יכול היה, באותה מידה של וודאות, להוביל למסקנה ההפוכה! זכור, עניין לנו בהליך פלילי, ועל המאשימה לבסס הרשעה בראיות שmobilot למסקנה שהיא מכל ומעבר לכל ספק סביר, שאכן חן הוא הרוצח!

ניתוח לוגי, הסקת מסקנות על סמן הסתברויות, או על דרך האלימינציה, אינה ובכל הבודד, תחליף להוכחה מעלה לכל ספק סביר.

.60

בטרם עמוק יותר בפרק הדיון וההכרעה, שבו אראה, כי גם ללא השוואה לראיות שכונגד פלישה, אין באدني התביעה ממשום בסיס להרשעה, אבקש לפתח ובאופן חריג, בפרק של מחדלי החקירה ואולי, גם מחדלי התביעה, אשר בשלב מסוים פרקליט מטעמה ליווה את החקירה וכדלהן.

מחדי שקריה

המאשימה מבקשת "לגם" את מחדי החקירה ולטעמה סביר היה להניח, שהמנוחה כבת 75 במוותה, מות טבוי. לא נמצא במקום סימני מאבק, סימני פריצאה, או סימנים מחשידים אחרים ולפיך, היה זה סביר להתייחס לזרה כזרת מות טבוי ולהתנהג בהתאם. כאמור, "הנחה" גдолה עשויה המאשימה לגוף החוקר.

.61

אכן, ברגעים הראשונים ניתן היה לסביר שמדובר במות טבוי, אולם שעה שטטס העלה את

החשד הראשוני, ושעה שבعقبות חשד זה, נשלחה הגוףה לනתייה, שומה היה על המשטרה להתיחס, כבר בשלב זה, למוצאה של המנוחה, למצער בחשד, של מות בלתי טבעי. יוער עוד, כי סטס הרגיש ב"זמן אמת" שהשוטרים לא מייחסים ברצינות לדבריו, וכשהעלה בפניהם את עניין המפתח השיבו לו "תבדוק אתה" ואז הבין שעליו לדבר עם הקצין, דבר שבידייעד ידוע לנו שלא עזר (ראה עמ' 38 לפrox' מיום 13.11.16 ושם בשורות 17-19 וכן בשורות 27-28). עוד יוער, שבהתאם לת/167, עדות שנמסרה על ידי רפ"ק ابو-חצירה, מסביר שם ابو חצירה את החשדות שהוא לו, לרבות בגין המפתח לכך, שלא מדובר במות טבעי, יתר על כן, רפ"ק ابو חצירה, העיד כאמור, שחשד זה בוטס גם על ידי העובדת הסוציאלית, ולכך התווסף גם החשד שהכסף נגנב, כאמור בעדותו של דודן. משכך, שומה היה על המשטרה, כבר בשלב שלאחר לקיחת הגוףה, ל"סגור" את הזירה, לחת את המפתחות הנ של המנוחה והן של רוני ולהודיע, כי מדובר ב"זירה סגורה". דבר לא נעשה וזאת גם, שרפ"ק ابو חצירה העיד שנותן הוראות לסגור את הזירה (עמ' 409 שורות 6 - 18) ואולם השוטרים שהיו במקום לא פעלו כך ולטענתם לא זה מה שהורו להם! (ראה עדותו של דודן ועודתו של סבטו).

כל שהורו הם ובעל-פה לנציגי המשפחה, שאין להיכנס לדירה, אבל מעבר לכך, לא נעשה דבר!!

עוד ישׂוין, כי גם שרפ"ק ابو חצירה, לשיטתו, נתן הוראות לפנות את הדירה מיד לאחר שהגיע למקום, הרי, שדבר זה, ככל הנראה, לא נעשה מכל מקום, איש מהעדים הרבים האחרים שהיו בזירה (רוני, סטס, סמדר, חגי ועוד) לא העיד על כך. כשם שגם השוטרים שהיו בזירה לא העידו על כך. נהפוך הוא, השוטר דודן העיד שאמר לרוני, לאחר פינוי הגוףה לנעל את הדירה ולא להיכנס אליה! (עמ' 341 שורה 11).

גם אם ניתן להתיחס בסלחנות מה להתנהגות הגוף החוקר ביום 13.4, יום מציאת הגוףה, הרי שלמחרת היום, 14.4, שעה שכבר התקבלו תוצאות ראשונות של הנתייה והתברר שמדובר במות בלתי טבעי, שומה היה על המשטרה לסגור את הזירה באופן מיידי ולוזא "שאן יצא ואין בא" ושכל מפתחות הדירה נמסרו למשטרה!

והנה, רק כאשר סטס הגיע למשטרה לברר את תוצאות הנתייה, הורו לו למסור את המפתח שבידו תוך שכלל לא דרשו ממנו למסור גם את המפתח של המנוחה, ותוך שכלל לא חקרו למי יש מפתח נוסף.

גם בדיקת המז"פ ביום 14.4 הייתה בבחינת לעג לכל חקירה רצינית. חוקרי המז"פ, לא בדקו את החלונות, לא בדקו את הדלת האחורי, לא בדקו אפשרות שמא המנוחה נגררה לミיטה או הובלה לשם מקום אחר, שהרי אף ברור הוא שהיה ספה חבלות רבות ולא רק נחנקה, ומילא סביר יותר שמאבק, ככל שהוא, לא היה בעודה שכובה על מיטתה!

זאת ועוד, מנהBODY הוגפה בミיטה במוות טבעי שציריך היה לעורר חשד, שימושו סיידר את הגוףה ואת המיטה כדי שתראה כמוות טבעי, ומילא צורך היה להתעורר חשד שמא המאבק והחניקה היו באזור אחר של הדירה! (ודוק, מתעלם אני מההיסטוריה ואי הבהירות לגבי מצבי מנה הגוףה, שכן יכול להיות שגם הוזה על ידי רוני, כוחות ההצלה הראשונים שהגיעו למקום או הפרמדיק שהגיע אחרים).

גם דבר זה לא נבדק ותשוביתו של חוקר המז"פ, היי ובכל הכבוד, מביכות! לשם המכחשה,

atzutach hakotot vahatshuvot shehofnu lפקד عمر בחקירות מיום 12.01.17 ונדלהן;
"עו"ד שלג: אני מתיחסת לך - **כן אדוני. הדו"ח המסכם ואני**
רואה פה שלקחת כל מיני חומריות באמת ביולוגיים ואני
שואלת למה למשל לא בדקתם חלונות...
עו"ד שלג: את החלונות למשל, טביעות אצבע מהחלונות, אני
ашאל אותך שאלה - שאלה ואז נמשך, למה בחלונות
לא בדקתם?

העד, מר עמר: חלונות איפה?

ש: בבית. במטבח, בסלון, הרוי יש חשד לרצח אולי מישחו
נכנס אולי מישחו פרץ לבית? נמצאה במיטהה, זה
נתונים שאני מניחה שאתה יודע לפני שאתה מגיע
לזירה, נכון?

ת: כשאני מגיע לזירה אני מקבל את הנתונים האלה.
ש: אוקי.

ת: מן הסתם אני מתחילה באזור בו הגוף נמצאה שזה
חדר השינה שלו.
ש: אוקי.

ת: ולאחר מכן אני מרחיב את הסריקות שלי בזירה
שמבחןתי זה הזרה עצמה.

כב' הש' קולה: זה לא מה שהוא שואלת אותך, היא שואלת אותך
שאלה נורא מוקדמת, למה לא לקחת טביעות אצבע
מהחלונות, זאת השאלה שלו.

העד, מר עמר: אדוני, אז אני מגיע, אנחנו סורקים ואנחנו מנסים
לצמצם איפה היה האירוע הפלילי. מכיוון שלא נראה
סימני פריצה בחלונות ולא עליה חשד שימושו בא בגע
עם החלונות, החלונות לא נבדקו מעבר לבדיקה
ויזואלית.

כב' הש' צרפתי: מה זאת אומרת חשד? בן אדם נכנס, מה?
עו"ד שלג: בדיקות.

כב' הש' צרפתי: מאיפה אתה יודע אם היו סימני פריצה או לא
אם אתה לא בדקת אין לך אינדיקטיה מאיפה הם נכנסו.
העד, מר עמר: חלונות שבורים.

כב' הש' צרפתי: גם לא מצאת פריצה בדלת.

העד, מר עמר: נכון, בגלל זה הדלת לא נבדקה.

כב' הש' צרפתי: כמובן זה התנאי,

העד, מר עמר: הרוי אני חייב לצמצם את מגוון הפעולות שלי. אני
יכול לבדוק הרוי,

כב' הש' קולה: לא, זה שאתה צריך לצמצם זה נכון, אבל קודם כל

ציריך להרחיב,

עו"ד שלג: אבל איך תצמצם?

כב' הש' קולה: כי אתה לא יודע, אין לכם שום מידע ברגע זהה מי החשוד הפוטנציאלי.

העד, מר עמרם: נכון, لكن אנחנו,
כב' הש' קולה: הוא יכול להיות בן משפחה, יכול להיות לא בן
משפחה, יכול להיות חבר קיבוץ יכול להיות לא חבר
קיבוץ. יכול להיות מישחו מבוחץ. ציריך לבדוק.

העד, מר עמרם: וכמובן החלונות נבדקו.

כב' הש' קולה: איך נבדקו?

העד, מר עמרם: ויזואלית, הסתכלנו,

כב' הש' קולה: לא, מה זה ויזואלית? אבל יכול להיות שנפתחו ונסגרו.
יש לנו איזה שהוא דו"ח שאומרים שהחלון נבדק ויזואלית
ומצאתי שהוא נעול מבחנים כך שאי אפשר לפתח אותו
מבוחץ?

העד, מר עמרם: לא. אין לי דו"ח.

כב' הש' קולה: יכול להיות זהה חלון כזה שאפשר לפתח אותו גם
בחוץ וגם בפנים. אתה לא יודע.

העד, מר עמרם: אני כרגע לא זוכר את מצב החלונות בזירה.

כב' הש' קולה: אני לא מצפה שתזכיר, אנחנו מצפים זהה יהיה רשות
באיזה שהוא מקום. שאתה בדק חלונותיהם והם ככל
שאי אפשר לפתח אותם מבוחץ. והם לא נפתחו
מבוחץ. זה פעולה של חצי דקה.

העד, מר עמרם: נכון, אבל מכיוון שאנחנו לא מתעדים את מה שאנחנו
לא עושים אלא רק מה שאנחנו עושים.

כב' הש' קולה: לא, אבל זה כבר צריך לעשות לבדוק שהחלון הזה
הוא חלון שאי אפשר לפתח אותו מבוחץ. זה דבר
 שצריך לעשות לתפיסתך.

כב' הש' צרפתי: אתה יכול לאשר מבחינת הנהול, לא במקרה
הספרטני הזה, אתה מבצע בדיקה על פתחים אם הם
סגורים ורק אם הם לא נעולים אתה מבצע,

העד, מר עמרם: אין כזה נהול, לא. אין כזה נהול.

כב' הש' צרפתי: אין כזה נהול.

העד, מר עמרם: אין כזה נהול. במקרה הזה,

כב' הש' צרפתי: הייתה לך אינדיקטיה מאיפה הוא נכנס אליו
רוצח פוטנציאלי?

העד, מר עמרם: לא, אבל אנחנו בדקנו את החלונות ושללנו אפשרויות
שהוא נכנס מהחלונות.

כב' הש' צרפתני: **למה? אם החלון היה פתוח לא נעל למה אתה שולל את זה?**

העד, מר עמר: אני לא מציין את זה שהחלה היה,
כב' הש' קולה: אתה לא מציין להפנ'.

כב' הש' קולה: אני אומר יש חלונות שנעלים מבפנים, יש חלונות
שלא נעלים מבפנים. אתה לא בדקת בזמן, זה כבר
אחרי האירוע מישהו כבר היה יכול לנעול זה היה ב -
14, אבל אם המישהו הזה נעל הי מגלים טביעות אצבע
על החלון. חיפשתם טביעות אצבע?

גומן אומתך לך שאליך לזה שום התיחסות אתה לא
רשות בדו"ח מסכם מז"פ בדקתי או הבחןתי בחולנות
ולא סברתי שיש לך חטא א'. אתה לא מתיחס בכלל, כמו
שהאתה אומר אתה מאד ספציפי רק בחדר השינה. שם
לכואורה בוצע הרצח, כך אתם מניחים כנראה.

העד, מר עמרן נכוון. אני אומרת לך שדווקא כדי לשלול אפשרות
למשל שנכנסו מהחלון או לשלול אפשרות שימושו נכנס
גם עם הדלת עם מפתח, מאיפה אנחנו יודעים? אולי זה
בן משפחה עם מפתח שיש לו?

יכול להיות, אבל אין לי דרך לדעת את זה.
את: שום דבר לא יתגשם.

אין לי דרך לבדוק את זה.

שלול אפשרות אני אומרת לך שלהפנ, תנסה לחת
טביעת אכבע מהחולן ותגידי לא נמצא. תנסה, אתה לא
בודק אפיו, אתה מראש שולל את האפשרות בily
לבודק.

**במקרה הזה לא נבדקו חלונות.
במקרה הזה לא נבדקו...**

עו"ד שלגא: אוקי. עכשוו, אני אומרת לך גם עוד משהו בזירה עצמה ב - 13/4 אני מניחה ששאתה מגיע ב - 14 אתה קורא את דוח מסכם המז"פ של הוצאות שהיה ב - 13?

העד, מר עמר: לא.

חשיבותם?

עמ' החוקר שהיה שם.

ש:	אoki.
ביום שאני מביע.
והוא מעדכן אותו.
בוואדי.
ת:	
ש:	
ת:	
ש:	אוקי. אז שם למשל גרשם, תומר בירנברג שהיה
במקום, אני מפנה אותו ל - ת/9, שהדלת לדירה, דלת
אחריות עשויה מפלדת שהיא נעה מבפנים עם
פתח...

עו"ד שלג אמי שואלה אותה למה הדלתות לא נבדקו? יש
בדירה דלת אחריות ודלת קדמית גם הדלתות לא
נבדקו. ולא מפתח שבתון הדלתות.

העד, מר עמר: הדלתות לא נבדקו מכיוון שכשאנו הגעתו לזרה
מספר אנשים כבר נכנסו ויצאו מהדלתות האלה,
גענו בהם ללא כפפות ולכן לא הייתה משמעות
לבדיקה. |
כב' הש' קולה:	גם בדלת החיצונית?
עו"ד שלג:	אייפה זה כתוב?
כב' הש' קולה:	גם בדלת האחרית גם?
העד, מר עמר:	כן. כן.
עו"ד שלג:	אייפה זה כתוב בדו"ח שלו? שאתה הבחן מספר
אנשים גענו ולכן לא לקחת ט. א.
העד, מר עמר:	שוב פעם, אנחנו לא כותבים כל דבר שאנחנו לא
מבצעים אנחנו כותבים רק פעולות שביצענו, אחרת
היריעה רחבת.
כב' הש' קולה:	לא, זה מה שביצעת, לדעת שזה הפעולה, לדעת שיש
אנשים שנגעו בדלת זה הפעולה.
עו"ד שלג:	בדיקת. لكن אין מקום,
זה הפעולה.
עו"ד שלג:	از מה אתה זוכר את זה היום? אתה אומר לי את
זה היום מהזיכרון שלך אתה זוכר מה קרה לפני חצי
שנה בزيارة רצח?
העד, מר עמר:	מה השאלה?
ש:	אני שואלה אם עשינו אתה עונה לי מtower ההזיכרון, זה לא כתוב הרי.
מאייפה אתה זוכר לומר היום היו אנשים שנגעו ולכן
לא לקחתם ט. א.?
ת:	כי אני זוכר, זה לא רשום, אני זוכר...
עו"ד שלג:	זה מה שאני שואלת. אתה הרי מתעדכן מחזeker
הزيارة היה ב - 13 ויש לך מידע שהמפתח היה טיפה

בחווץ, בדلت הקדמית. שזה גם משהו שיכول לעורר
חשד, בטח בתיק רצח. למה אתם לא בודקים את
הצילינדר של הדלת הקדמית?

העד, מר עמר:
בדיקות צילינדר הן לא בתחום מומחיות שלי בכל
מקרה.

ש:	מה זאת אומרת?
ת:	אני לא יודע לבדוק צילינדר.
ש:	מי כן ידע?
ת:	אני לא יודע, אולי אנשים במעבדות,
ש:	אה, בכלל,
ת:	מעבדות מטה ארצי, אני לא יודע צילינדרים".

.64. בכר לא תמו מחדלי החקירה! ב- 21.4 הוחזרו מפתחות הדירה לסתם, מדוע? האם הסטיימה החקירה? והלא בדיעבד יודעים אנו שימושו נכנס לדירה בין ה- 21.4 ל- 24.4 וניתק את מפסק הפחת (או לפחות יש חשד לכך), מדוע לאחר שהובר שמדובר במותם בלתי טבעי, לא שבה וסגרה המשטרה את הדירה באופן הרשמי? מדוע במועד זה לא בוצעה חקירה למי יש מפתחות לדירה? מדוע במועד זה לא ביררה המשטרה בחניות שכפול המפתחות למיניהם באזורי, האם משימושו שיכפל מפתח צזה או אחר?

מדוע לא הציבה המשטרה מארבים כאלה, או אחרים או מעקבים כאלה, או אחרים אחרים החשודים המרכזיים? מדוע לא נבדקה טענת סטס ורוני, ולפיה המפתח הפנימי היה משוך קמעא פנימה? מדוע לא נבדק "הצילינדר"? מדוע לא נבדקה אפשרות כניסה או יציאה מהדלת האחוריית ועוד ועוד.

.65. הגוף החוקר ידע כאמור כבר ב- 14.04.16, כי מדובר באירוע של הריגת או רצח, ומדוע לא החלו בפעולות חקירה באופן מיידי? מדוע רק ב- 1.5 ביקשו (וקיבלו) היתר להאזנת סתר, ומדוע רק ב- 8.5 הופעל "תרגיל" חקירה שבבקשותיו בוצעו האזנות סתר? מדוע לא נחקרו שכנים האם שמעו צעקות, או רעש חזוד בשעות הערב של 12.4. יש לציין, מדובר לכל הדעות בשעות מוקדמות יחסית, לכל המאוחר עד השעה 21:47 (ועל כך להלן), מדובר בתקופת האביב, ובתקופה זו כבר נכנס לתוקפו שעון קיז, קר שיש להניח שאנשים עדין ערימים, וככל שהוא צעקות חריגות, וכשם שפלוישה, לטענתה שמעה אותן, הרי שגם מי מהשכנים צירק היה לשם צעקות אלו!! מדוע לא נחקרו סוגיות אלו כנדרש וככדי.

זאת ועוד, רפ"ק אבו חצירה אישר וכן אישרו השוטרים, שהיו שכנים בדירה (בสมור לאחר מציאת הגופה), ולמרות זאת הם לא נחקרו.

זאת ועוד, ראיינו לעיל, שכבר ביום 14.04.16 הוצאה צו מעצר נגד פלוישה וחן ומדוע בפועל העצרו הם רק לאחר 09.05.16? תחילת פלוישה ורק אח"כ חן? אילו פעולות חקירה סמיות נעשו בין 14.04.16 ל- 08.05.16?(שאז הותקנה האזנת הסתר).

.66. הגוף החוקר היה עր לגירושות פלוישה וחן באשר למעשיהם ביום 13.4.16 בין השעות 00:00- 07:00, ומדוע הדבר לא נבדק באמצעות חקירות עדים ניטרליים, כמו הסטודנטים במכילת תל-חי, שם טען הנאשם שהוא אז, או הסטודנטים שהטייעו אותו למוחנים, כך לגרסתו.

באותה מידת לא נחקר כלל (או למצער לא הובא לידיעתנו) מתי פלישה הגעה באותו יום לבית החולים? בשעה 09:00 או ב- 09:30, ודוק, איני יודע אל נפון מהי שעת תחילת אשפוז היום, שכן לפחות העיד שעת ההתחלה היא 09:30 (ראה ת/68 עמ' 9, שורה 275) ומайдך, פלישה וכן מ' העידו שעת ההתחלה היא 00:08 (פלישה בעמ' 40 שורות 31 - 32 לפוטוקול ומ' בעמ' 370, שורה 27), כאשר ברור שב- 00:08 פלישה לא הייתה בבית החולים! (יูר, שלאחר תום פרשת הריאות, ביקש ב"כ המאשימה לצרף את הודעת אחת מרופאות המחלקה שתתאפשר אוור על סוגיה זו, ב"כ הנאשם התנגדה לכך, ואולם אין בכך כדי לפרט את המחדל הראשון באשר לאי צירוף מידע מבוסס, באשר לשעת ההתחלה "באשפוז היום").

בחקירה המשטרתית לעומת זאת, ביום 17.05.16 נ/א העידה פלישה, כי אישפוז היום נפתח "בין רביע לתשע לתשע" (עמ' 5, שורה 27).

מדוע לא טרחה משטרת ישראל לברר כיצד הגעה פלישה באותו יום לבית החולים ומ' הסיע אותה? ומה פשוט יותר לבדוק את רשותה נהגי המוניות בטלפון הסלולי של פלישה ולחקור אותם בשאלת זו, או לחופין, לבדוק אצל כל נהגי המוניות בחצורך ובראש-פינה, כשאינו סביר שמדובר ביוטר מכמה עשרות!

דבר מזה לא נעשה וכאמור גם בפרק ליטות לא נתנו דעתם לחוסר בפרטיהם אלו, חוסר שניית היה להשלימו גם במועד מאוחר יותר, עת עבר התקיק לפלקיות?

నכון הוא, שבסיומו מפנה ב"כ המאשימה לדוח הרפואית של פלישה ת/104, שמננו עולה כביכול, שביום 13.4.16 לא הגעה פלישה באיחור לבית החולים (שכן בימים בהם איחרה הדבר מצוין בתיקת הרפואית). אולם, ברור הוא שבאותו יום ובנהנה שמתחלים ב- 08:00, (וכזכור, קר העידה גם מ'), שפלישה לא יכולה הייתה להגיע לפני 09:00, שכן ב- 08:30 עדין הייתה בחצורך! שם ניסתה צצוך למושך כסף באמצעות הקרטיס החדש!

זאת ועוד, בדיוח על מפגש הבוקר ביום 13.4.16 מצוין, כי "פלישה סירה שמאוד קשה לה הבוקר, מתארת תחושה של ייאוש וחוסר מוצא, מדיפה לא להרחב ורוצה לדבר על כך עם יושי". המנחה, באותו בוקר, קר לפי ת/104, הייתה מישיה בשם ענת. לאחר מכן נכתב על ידי מישיה בשם פאולינה, שפלישה הגעה ונראתה מבוהלת, מסרה על שיחה שנייה בדבר מותה של חמונתיה, והיא פלישה, הייתה בשיחה עם יושי. אותו יושי מתאר, שכן ב- 10:15 נכנסת פלישה לחדר ספרה שהיא ב"שוק", ונשמעה "נסערת ומבולבלת ...". מכל מקום, איש מהמדוברים בדוח לא נחקר, או מכל מקום, לא הובא לידיעתנו מה העלו חקירות אלו!

עוד עולה מהראיות שבפנינו, כי דוח הנтиحة (ת/8) לא צין את שעת המוות, ואף לא את זו המשוערת.

לא מצאתי בחומר הריאות שנשלחה לעורק הדוח בקשה להשלמתו, או להתייחסות לשעת המוות, ולא מצאתי שלא ניתן היה לקבוע את שעת המוות.

באותו עניין אבקש להעיר נקודה נוספת. המוות נקבע על פי פרמדיק (ת/106) סבורני, כי שעה שהיא למשטרה או ציריך היה להיות לה, חד שמדובר במקרים בלתי טבעי, הרי מן הראו היה לבקש שיגיע לדירה רופא שיקבע את המוות ואז יכול שניתן היה באמצעותו לברר שעת מוות משוערת.

למעשה, גם ב"כ המאשימה לא ידע להצביע על שעת המוות מתוך הריאות שבפנינו. כל שטعن הוא (לראונה במסגרת סיוכמי בעל-פה), כי שעת המוות הייתה, ככל הנראה, בין מועד סיום

שיחתו של הנאשם עם אביטל (דהיינו 20:43) ועד מספר דקוט, לפני תחילת שיחתה של פלישה עם מ' (זכור, השיחה עם מ' התחלת בשעה 21:47, וזאת לאחר שהיא פלישה, ירדה לדירה, סייעה להן להעלות את המנוחה למשיטה והספיקה לחזור לדירתה שלא ולהתקשר למ').
להלן נראה שמועד זה, לפחות בסופו, אינו אפשרי והוא מסתמן ככל עדות פלישה שנסתורת, כך נראה להלן, בנקודה זו.

מכל מקום וארמוז כבר עתה ובהתיחס למחדלי החקירה, כי פלישה לעדותה שלא, פגשה בדרך חזרה מדירת המנוחה את בנה איתן כשהוא חוזר מביתו. אומנם רק לראשונה מעוד דוק העדים סיפרה פלישה, שאיתן חזר "מנועם הבן". אולם, מה מנע מהמשטרה מלכתחילה, לברר מהיין חזר איתן? כיצד איתן נחקר, כך נמסר לנו בעל פה, על ידי חוקרת ילדים. החקירה זו לא הוגשה לעיוננו, ככל הנראה, עקב בעיה בהערכת מהימנות העדות. אולם, מה מנע מחוקרת הילדים משלائل שאלה פשוטה מהיין חזר איתן? ואז לברר אצל אותה משפחה באיזה שעה איתן עזב את ביתם, ומכך לגוזר את השעה המשוערת שפגשה פלישה, לטענתה, את איתן, שעה שהוא עזב את דירת המנוחה?

מדוע דבר פשוט זה לא נעשה? לו היה בידינו פרט זה, ניתן היה לשולץ, או לאשר את גרסת פלישה, שכן לעדותה שלא, מיד לאחר שהעלו את המנוחה למשיטה, יצאת את הדירה ופגשה את איתן! (דברים אלו נכתבים בזהירות, שכן במקום אחר אמרה פלישה שפגשה את איתן כשירדה לדירת המנוחה ועל כך להלן).

עליקרים של דברים, שום נציג מהגוף החקיר, לא הסביר לנו על שום מה ולמה, עד למועד מסויים החשד רבע על פלישה וברגע אחד עבר החשד מפלישה לחן, מדוע? איזה התפתחות חוקרית הצדיקה זאת? האם רק בגין העובדה שפלישה הפלילה את חן בחקירה זאת? ולא פלישה עשתה זאת רק כשן הטיח בה שהוא זו שרצחה את אמא שלו?

עוד עיר לעניין זה, כי מצפיה ב"דיסקים" המתעדים את החקירה ובמיוחד אלו המשולבות מיום 31.05.16 ששiamם בעימות שנערך בין פלישה לנאמן, עולה ברורות, כי ברגע שפלישה הפלילה את חן, החליטו החוקרים שchan הוא הרוצח! כתוצאה לכך, וכי שעוד אפרט, נפלו, לטעמי, מחדלים של ממש באופן ביצוע העימות, או למעשה, הפסיקו בטרם עת!

בסוף פרק זה שמחדרי החקירה בתיק זה היו רבים מנושאים, באופן שנitinן לקבוע בצעיר, שיכל ולו פעולה המאשימה באופן מיטבי יותר, אולי היו תוצאות שונות ואולי ניתן היה לגנות מי הרוצח, או לספק ראיות מעלה לכל ספק סביר באשר לזהותו של הרוצח!

התיחסות מפורטת לטיעוני המאשימה

אין ספק, כי אבן הראשה בטיעוני המאשימה היא עדותה של פלישה, טול אבן זו ויקרום הבניין כולו.

גם ב"כ המאשימה, הסכים במסגרת טיעוני בעל-פה, כי ללא עדותה של פלישה אין מקום להרשעת הנאשם (ראה עמ' 832, שורות 27-29).

טרם שאwsה כן, אבקש שוב להפנות לדרך טיעוני של ב"כ המאשימה, בה מונה הוא בסעיף 18 לsicomi בכתב, שלושה תרחישים אפשריים למותה של המנוחה.

לטענת המאשימה, התרחש ולפיו אדם אחר כלשהו, שאינו פלישה או הנאשם, נכנס לדירתה של המנוחה ורצה אותה לאחר שהנאמן עזב אותה, אינם תרחיש סביר, שכן לא נתגלו סימני פריצה לבית המנוחה, או אי סדר באופן המעיד על פריצה. אולם, המאשימה מתעלמת מעדות

חוקרי מז"פ, לעניין זה, ולפייה, אפשרות כניסה לדירה מחלונות החזזה, או מהדלת האחראית כל לא נבדקה על ידם (ראה לעיל סעיף 63).

.72 באשר לשני התרחישים הנוספים, רצח על ידי פלישה או על ידי חן, סבורה המאשימה, כי לתרחש ולפיו הרצח בוצע על ידי חן, יש תמיכה בעדות פלישה, בעדויות נסיבות ובראיות להתנהגות מפלילה, מה שאין כן לגבי פלישה, בלבד גרסת הנאשם ושימושה בכרטיס האשראי, אין ראיות נוספות.

לענין זה כבר הראינו לעיל, שאוון ראיות נסיבות, מניע והתנהגות מפלילה, אינם עולמים בקנה אחד גם עם גרסת החפות של פלישה!

אמינות ומהימנות עדותה של פלישה

.73 ב"כ המאשימה עր לכך שפלישה הינה עדנה עם בעיות קשות, וכך אדרש להלן. אקדמי רון ואומר, כי בטרם מתמודד ב"כ המאשימה עם אישיותה של פלישה, מבקש הוא להעמיד במחבן את גרסתה שלא לעומת גרסתו של חן, ועל סמך השוואה זו, מגיע הוא למסקנה, כי עדותה של פלישה אמינה יותר.

בכל הבוד, משולה המאשימה לטובע המבקש למשור עצמו מהביצה במצוות ראשו! שכן, השאלה הראשונית היא האם להאמין לפלישה או לחן? רק תשובה ישירה לשאלת זו יש בה כדי לסייע בפתרון התעלומה שבפניו. השוואות גרסאות, תוך קבלת מרash של גרסתה של פלישה, חוטאת, ובכל הבוד, לאמת.

.74 כאמור, ב"כ המאשימה עצמה ער לעובדת היותה של פלישה "עדנה בעיתית", או כלשונו שלו, "עדנה יצאת דוף" (סעיף 161 לסתוקמי). כך, עր ב"כ המאשימה לכך, שפלישה העידה תחת השפעת תרופות וכך ער הוא לכך שהיא אובחנה ברמה כזו או אחרת כחולת נפש.. עוד ער הוא למסכת שקריה שעדי לעימות (שיתואר להלן) בין לנאים, לרבות שקריה בעניין השימוש בכרטיס האשראי. שם שער הוא לכך שבשלבים מסוימים במשפט נראית פלישה "אפואית" או מונתקת. לטענתו, הדבר בא לידי ביטוי בפרוטוקול בית המשפט. אולם, למיטב התרשומות, גם לכך בא לידי ביטוי בפרוטוקול בית המשפט, דומה היה, כי מדובר בטקטיקה מכונה מצדיה של פלישה, וחברי כב' השופט ד. צרפתי אף העיר על כך (ראה עמ' 140 שורות 23 - 27 לפרוטוקול מיום 16.12.4).

מכל מקום, מקום שחשנו, שכן פלישה עיפה ומבולבלת הורינו, לשם זהירות, על הפסקת חקירתה הנגדית ודוחיתה למועד אחר.

ציוון, כי גם במועד האחר, חזרה התמונה על עצמה, ומקום בו היו לפליישה קשיים עם השאלות, הפסקה היא לשתף פעולה (ראה למשל עמ' 128 שורה 5 ואילך לפרוטוקול מיום 16.12.4).

עוד עיר כבר עתה, כי ב"כ המאשימה הlion, פעם אחר פעם, על כך שחקירתה של פלישה התנהלה בעברית ולא באנגלית. עיר לעניין זה, כי התרשנו, שפלישה מבינה היבט עברית, ידעת להתנהל בעברית, ומקום בו סברנו שיש קושי של ממש, התנהלה החקירה באנגלית, לעיתים בסיווע מתרגמנית (עיר עוד כי חלק מחקירותיה במשטרה היו בעברית שוטפת, כך למשל לאחר החלק הראשון של העימות, וכך גם במהלך חלקו השני של העימות ועל כך להלן).

.75 סיכום של דברים, כך לטענת המאשימה, אין מחלוקת שפלישה שיקרה לאורך חלק ניכר מחקירותיה, אלא שلطעמו "... השאלה איננה אם ניתן לגלוות שקרים בעברית, או בחקירותיה, השאלה היא האם יש בעדותה במשפט, בנושא הרצח, "סתירות היורדות

לשורשו של עניין (הmericאות במקור, א' ק') **שנבעו מכך ששיקירה בעדותה ...**" (סעיף 172 לsicomi).

.76. באמירה זו, לעניות דעתך, טועה המאשימה בשתיים; ראשית, שקריה של פלישה, הן בחקירותיה, הן בעדותה בפנינו והן לגבי מערכת יחסיה בעבר עם חן, לרבות שקריה לחן במערכת יחסים זו, כמו גם שקריה הנוספים כפי שיפורטו להלן, יש בהם כדי להuid על אמינותה ומהימנותה הכלכלית של פלישה. מה לנו, מודיע לא ניתן לסגור עליה, האם משום ש慝קרת היא במקרה, בזוויג, בידיעין, או בחוסר יודען? בגין מצבאה הנפשי, או בגין נטילת תרופות פסיכיאטריות! סופו של יום, על בית המשפט ועל השופט היושב בדיון, להעריך מהימנות של עדים הנשמעים בפנוי, על סמן מכלול עדותם!

הערכת מהימנות מطبع הדברים קשה היא ולא תמיד ניתן על פי סימנים חיוניים ואובייקטיביים לקבוע מתי עד דובר אמת ומתי לאו.

אחד מכל העזר העומד לפני שופט, הוא מהימנותו של עד בעבר. כך דרך משל, שעה שמקשים להציג לעד מסוים את עברו הפלילי, הרי שהלכה היא, שאם עברו הפלילי קשור למהימנותו בעבר, מותר להציג זאת לעד (ראאה והשווה בש"פ 4481/00 **דוד יצחקלי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(5) 245, 251 וע"פ (ו-מ) 9651/05 **אמסלם שלמה נ' מדינת ישראל**) (01.12.2005).

.77. בעניין שבפנינו, דומה שרבו עד מאוד הביקושים במהימנותה של פלישה בעבר, באופן המטייל צל כבד על האפשרות ליחס לה מהימנות בעדותה בפנינו. דומני, שכן צורך למנות כרכול את כל אי האmittות בהן נתפסה פלישה. כך, לעדותה שלה, שיקירה לבולה והציגה בפנוי מצג ולפיו אביה נפטר!! כלום יש שקר מפצע מזה? כלום לא מדובר בעודה בעיתית שאינה מהסתת לשקר בדבר הרגש ביוטר לאדם, מות אביו (וער אני לך שטענה שאביה הטריד אותה מינית בעבר) לאדם הקרוב אליו ביוטר (לכארה, כמובן) בעלה ואבי ילדה? כך גם באשר לאי האמת, לגבי קשירה עם נהגי מוניות, לרבות "רומן" שניהלה עם אחד מהם, וקשרים אחרים שאינם רק קשר נ הג-נוסע, שלגביהם הcheinsha תחילתה ורקע, לאחר שעומתה עם הודעות מהטלפון שלה, מודה היא בזה, ומאשרת מודיע לא אמרה אמת (ראאה דרך משל עמי 110, 180 ו- 185 - 187).

.78. הוא הדיון גם באשר לשקריה לגבי השימוש שלה בכרטיס האשראי ב- 2014, שעה שיש בחקירתה, הcheinsha כללית לשימוש בכרטיס של המנוחה, ורק בשלב מאוחר יותר, הסכמה לומר שקיבלה זאת מחן ובהסכמתו, תוך שתיחילה טענה, שמדובר בכרטיס של חן שאישר לה לקנות אותן נפשה, וזאת גם שקדם לכך העידה על כך שבקש ממנה לחסוך בהוצאות, עקב מצבם הכלכלי הקשה.

.79. עניין נוסף שעסוק בו ב"כ הצדדים בהרחבה (יתירה לטעמי) הוא חילופי הודעות ה"ווטסאפ" שבין פלישה לאחותה. לעניין זה טוען ב"כ המאשימה בסיכון (סעיף 171) שהודעות אלו הוטחו בעודה בנסיבות מבליל להציג לה אותם ולא שצין מתי היו, ומכך מסיק ב"כ המאשימה שאין חשיבות כלל לעניין זה.

אכן כאמור, ב"כ הנאשם "התעסקו" יתר על המידה בהודעות אלו ואולם, ליבת העולה מחלופי הודעות אלו, אי אפשר שלא להתייחס וזאת הגם, שהדברים נשמעו שונים מאוד, כך בלשון המעתה.

כך למשל, התייחסות בין פלישה לאחותה מיום מציאת הגוף (ת/53, עמ' 852, הودעה מיום 13.4.16 בשעה 10:50 הוזכרה בסעיף 65 לסייע המאשימה).

عقب חשיבותה של הודעה זו, אצטט אותה גם אני וכדלהן;

**Coz Im very confused gal and can he do something lyk dat if he did"
 it I will never 4give him yes I hated her guts and wished her dead but
 "never thought it will happen for real**

צודק ב"כ המאשימה, כי במהלך הדיון היה ויכוח בין הצדדים לגבי תרגומו הנכון של משפט זה ואולם, על שני דברים אין עוררין;

א. פלישה מביאה תמייה האם הוא (כשהכוונה לחן - א' ק') יכול לעשות דבר זהה! וזאת שעה שהיא לטעננה יודעת שהוא אכן עשה זאת, ומדובר בכתב זאת לאחותה? פלישה נשאלת על כך. תשובה רחוקה הייתה מהלנich את הדעת, שכן עתה שאחותה הייתה נגד הנאשם ולא רצתה לחתם לה סיבות לשנוא אותו יותר (תשובה זו מגוחכת ממשו, לאור חלופת ההודעות שבין פלישה לאחותה בגין הנאשם, ועל כך להלן).

ב. פלישה איחלה, או יחלה למותה של חמומה ושונאת אותה באמת (או את האופי שלה - ראה ב פרוטוקול עמ' 77 - 81 את הדיון על התרגום המדוייק) כך או כך, הסבריה של פלישה מדובר בשנה את חמומה ומדובר יחלה (או איחלה) למותה, היו קלושים ובלתי ברורים.

.80. בלבד מהאמור, הפנו ב"כ הנאשם לפלישה עשרות רבות של הודעות "ווטסאפ", לאורך כל התקופה, בין לבין אחותה (צודקות, דרך אגב ב"כ הנאשם שמצופה היה שהמשטרת היא זו שתמdegג לתרגום הודעות אלו, משפט "הקסזה" לעברית או לאנגלית). מהודעות אלה עליה בבירור, כי התכתבות ביניהן עסקו רבות בנאשם תוך השתקה (ראה עמ' 234 לפרט' שורה 19).

הודעות אלו עסקו גם ביחסים שבין פלישה לחמותה המנוחה, כאשר בין השאר, מאשרת פלישה, שכתבה לאחותה שלא אכפת לה שחמותה תמות ומארשת גם, שאחותה כתבה לה שחמותה תמות בהתקףلب.

זאת ועוד, פלישה מאשרת שאחותה כמו גם אביה, עסקו בכספיים כאלה ואחרים.

.81. כאמור לעיל, דומני שאין צורך לפרט לפרוטות את שלל הנסיבות והנסיבות שבudadות של פלישה. אף על פי כן, אבקש להפנות לעוד שבע נקודות חשובות וכדלהן:

א. פלישה מזהירה את חן באשר לאפשרות שהיא לו מדויב בתא ואומרת לו שיודעת שgam לה יש מדובבת. היא, פלישה, לשיטה מודעת, שמקלייטים אותה באותה פגישה בינה לבין חן כשהbayao אותו להארכת מעצר, אז מוסיפה ומדברת אליו על כך, שרוני כעסה שמרמים נתנה להם את הדירה, תוך שאין לה הסבר מדוע אמרה זאת, הגם שהיא מאשרת שידעה שמדובר ב"תרגיל" של המשטרה (עמ' 119 שורה 18; עמ' 121, שורה 10, לפרטוקול מיום 4.2.16).

ב. כך גם בעמ' 125 שורות 23 - 30 לפרטוקול, שם מאשרת פלישה, סוף של דבר ולאחר הת חמוקות בהתחלה, שידעה שהיא מוקלחת ואין לה הסבר מדוע שוב הזקירה את רוני ומדובר אמרה לחן "יום אחד זוכר שאחותך רצתה את הדירה לעלה... ומדובר המשיכה ושאלת "האם זה קשור?" בכל הבודד הרاءו, אין בפיה של פלישה שיודעת שהיא

מוקלטת, כל הסבר הגינוי לעניין זה!

ג. עוד בהמשך שם עמ' 127 שורות 19 - 28, מאשרת פלישה, שאכן אמרה "שלא היה שום סימן לאילנות ואם זה יצא שאמא שלך מטה באופן טבעי אנחנו נקבל פיצויים מהמדינה ...". בהמשך שם התברר שכונת פלישה הייתה לקבالت פיצו בגין מעצר שווא (معنى מניין לפלישה לדעת זאת ...?) בהמשך חקירתה הנגדית מעומחת פלישה, שוב ושוב, עם העובדה שכל שיחתה מוקלטת, ושידעה שהיא מוקלטת עם זאת מסרה פרטיהם כזבאים ושאלתה שאלות מטעות ואין לה כל הסבר הגינוי לכך, והוא מרבה לשתק (ראה עמ' 128 - 129).

גם ב"כ המשימה, כך בסעיף 145 - 146 לsicomio, ערך לך שאלת פלישה "מה באמת קרה", אינה תואמת את גרסתה וסבירו הוא ששאלתנו נועדה כדי "להבין את פרטי האירועים שגרמו לך שהנאשם רצח את אמו ...". הסבר זה אינו הגינוי בעליל, שכן פלישה, לגרסתה שלה, ידעה בדיקן מדוע הנאשם רצח את אמו!

ד. בעמ' 136 - 137 לפרטוקול, מעומחת פלישה עם גרסתה ולפיה, חן ואמו שתו ויסקי והלכו "לכלבו" לקנות בירה, אף חזרו עם בקבוקי בירות.

cidou לנו, פרט זה אינו נכון! והסבירה של פלישה שכל הזמן עמדת ליד החלון, או שהיא "באה וחוזרת" לא נשמעו אמינים, מה גם שכאמור בירוט לא היו! זאת ועוד, הסיפור ולפיו ישבו בחוץ לשותות ויסקי, הוא סיפור שנשמע בפנינו בפעם הראשונה! שכן בעודותה במשטרה מיום 17.05 (נ/8א') סיפרה, שלא היה למרים ויסקי (עמ' 15, שורה 35) لكن הילכו ל"כלבו" לקנות בירה.

ה. באשר לכרטיס האשראי, זה החדש, הרי שבחקירה במשטרה ב- 31.5, לאחר שמלילה את חן, אומרת פלישה, שבתחלת לא ידעה שמדובר בכרטיס של מרים (מן-נ/12 עמ' 147, שורות 22 - 31). לגרסתה, לא ידעה שמדובר בכרטיס של מרים כי "לא קראתי מה כתוב בכרטיס". אולי ברור שזו גרסת בדים, שהרי ידעה להיעיד שהכרטיס יצא מהארנק של מרים! וראה שם, עד עמ' 149 שורה 22, את ניסיונות ההסביר של פלישה, לשימוש שעשתה בכרטיס החדש והסבירה לחוקר, גם לאחר שכבר הפלילה את חן, שחשבה שמדובר בכרטיס של חן, כאשר בפנינו מודה היא שמדובר בגרסה שקרית!

ו. פלישה אישרה, בעודותה הראשית בפנינו, כי אכן שלחה לאחותה הودעת "ווטסאפ", שבה לא סיפרה לה על כך שchan הוא הרוצח. חרף זאת, בהודעתה במשטרה, בחקירה מיום 8.6 ושם בעמ' 3, טענה, שאמרה לאחותה במפורש chan הוא הרוצח, ושאחותה ניסתה לשכנע אותה להתלוון במשטרה (עמ' 148 לפרטוקול מיום 16.11.16 שורות 21 - 32 ובהמשך שם עד עמ' 150).

ב"כ הנאשם כמו גם אנחנו ניסינו "לחוץ" מפלישה, מה אמת ומה שקר, ואולם, למרבה הצער, לא הצליחו בכך.

אולם, דבר אחד ברור, פלישה הודהה בפנינו, שבחקירה במשטרה מיום 8.6, צצור לאחר "הודאת האמת" שלה, שקרה בפרט מהותי ולפיו, כבר בזמן אמת, אמרה לאחותה chan הוא הרוצח!

ברור, שלו כך אמרה, הרי שהיא בזה חיזוק ממשמעותי לגרסתה, יוכל שכן התעקשה בפני השוטרים שאכן כך אמרה לאחותה! אולם, ברור הוא שלא היו דברים מעולם,

ולמעשה כפי שהרأتي לעיל, היפך הוא הנכון, היא הרי פנתה לאחותה ביום גילוי הגוף, בשאלת, "האם הוא יכול לעשות משהו כמו זה ...".

בנ/12א' (לאחר שכבר הפלילה את חן, ומסירה לכאורה גרסת אמת) בעמ' 145 החל משורה 13, מסבירה פלישה מתי לקחה את איתן לשירותים. בסופו של דבר (שם בעמ' 146, שורה 11) אומרת היא ש"בפעם הראשונה לקחה אותו בשעה 21:30 ופעם שנייה בשעה רביע לאחת עשרה", עוד קודם לכן (עמ' 145 שורה 15) אומרת היא "התעורرت". צודקות ב"כ הנאשם שלוח זמינים זה לא מסתר, שהרי לטעنته, דיברה עם מ', מיד לאחר שעלהה לדירתה. כידוע לנו זה היה ב- 21:47, עוד לטעنته כשלulta (או כשירדה ...) פגשה את איתן, ובכן, מהה התעוררת? והרי לא ישנה! וכיitzד זה ב- 21:30 לקחה את איתן "לעשות פיפוי" כשחזרה שוב למלטה (עמ' 146, שורה 12) והרי איתן עלה כמה דקות לפניה, ובוודאי שלא נרדם עד אז, ומදוע הייתה צריכה לקחת אותו?

בפרוטוקול הדיון מיום 16.12.4 בעמ' 160, לא נתנה פלישה תשיבות הגינויות לסתירות אלה!

82. כאמור, טוען ב"כ המאשימה ואין דעתנו כדעתו, שעליינו להתעלם משקריה הקודמים של פלישה ולהתמקד רק בבדיקה גרעין עדותה בנוגע להפלילה את הנאשם, לעניין זה טוען ב"כ המאשימה, שלא נפלו סתיות היורדות לשורשו של עניין בעדותה.

83. סבורני, ובכל הבוד, כי גם לעניין זה טועה המאשימה. עדותה של פלישה גם לגבי "גרעין" עדותה, דהיינו הפלילתו של הנאשם, הייתה רחוקה מלהיות קוהרנטית וסדרה, ולמעשה הרבה בה התמיינות והסתירות על ההיגיון ואודות האמת.

84. ראש וראשון, לא ברור כלל ועיקר מתי שמעה פלישה עצוקות, לפני ההליכה של המנוחה וחן ל"כלבו" או לאחראית. גם היא, כמו גם חן, העידו, שחן והמנוחה הלאו ייחדיו לכלבו, משמע אותה

עת לפחות, העוניים בין המנוחה לבין חן נרגעו, אם כן, מתי התלהטה שוב האווירה? יש לזכור, כי ב"כ המאשימה עצמה כתוב, כי בהזדמנות מיום 17.5.16 (נ/8) העידה פלישה שהנואם כבר חזר הביתה בסביבות שמונה (בערב - שם, שורות 13 - 14) ועוד מאשרת היא שם שהצעוקות היו **לפניהם** שהלאו "לכלבו" (שם, שורה 15).

לעומת זאת, במהלך חקירתה הראשית בפנינו, כלל לא נשאהה ומילא לא התרברר, מתי היו הצעוקות לפני ההליכה ל"כלבו" או בחזרה מה"כלבו", כשם שגם לא ידעה כלל לנוקוב בלוח זמינים, או בשעות בהן נשמעו הצעוקות.

אמירתה, כי כל הזמן היו צעוקות, הינה ובכל הבוד, כולנית ולא אמונה. לעניין זה יוער, שבנ/8 (החקירה מיום 17.5.16) טוענה, שאמונם ראתה את חן חוזר לדירה, אבל לא יודעת את השעה (ה גם שקדום לכך אמרה שחזר בסביבות שמונה, ובבדיקות קודמות אמרה שככל לא ראתה אותו באותו ערב!), כי הלכה לחדר שלא לשכב אחר שלקחה כדורים, בעוד שבעוד שבעודתה בפנינו, טוענה שאותו ערבית לא לקחה כדורים, ומදוע לא לקחה? אין בפיה הסבר מניין את הדעת!

גם סיפורה הגרעיני, אינו נקי מספקות ומתחמיות, כלום באמת ובתמים עדשה כל העת על יד החלוון? והלא מדובר לגרסת המאשימה בפרק זמן של כמעט 4 שעות! מהשעה 18:15 ועד סמוך לשעה 21:47! והלא יש לה ילדים בבית, לרבות בתה שהיתה כבת 4, כלום זו לא הייתה צריכה שישיכיבו אותה לשון או לקבל ארוחת ערבית, וכך אכן כל צרך בעדותה של פלישה, אשר חזרה

והתעקשה שכָל הזמן עמדה לידיו חלון!! ומה בדיק שמעה? סתם צעקות, כך בעודותה במשטרה ובתחילת חקירותה הראשית, או שמעה קולות של חנק? ובכלל, כיצד יכולה הייתה לשמוע קולות של חנק ולא לשמעם קולות של מאבק קודם לכך? או קולות של צעקות בגין המכות שקיבלה המנוחה? והרי יש לזכור כתוב האישום מיחס לנאשם הכתאת אמו המנוחה, כשם שמייחס הוא לחלק מהסימנים שעל גופה, חבלות כתוצאה מנפילה מכיסא או ממיטה? והנה פליישה השומעת כל דבר, את זה לא שמעה!

ולא נלאה לשוב ולשאול, כיצד זה אף לא אחד מהשכנים שמע את צעקותיה של המנוחה /או של חן? וכיצד זה פליישה השומעת וראה הכל מחלון ביתה, לא שמעה את השיחה הטלפוןית הטעורה (12 דקות!!) שבין הנאשם לאביטל? שיחת שלטונת אביטל הייתה בטונם גבויים במיוחד? דבר מזה לא שמעה פליישה?

עוד אוסיף, כי לבד מכבייתה הכללית של עדותה של פליישה (ונניח לרגע שנתקבל לצורך זה את הסבירי המאשימה), הרי שאין כל הסבר, מדוע רק בבית המשפט, בפעם הראשונה הטעונה התווסף לצעקות אותם שמעה, גם קולות של חנק!! זהה כבישת עדות, בפרט מהותי, שאין לה כל הסבר!
 פליישה זוכר העידה וזה העיקר מבחינת המאשימה, שכן הודה בפניה שחנק את המנוחה ואולם, לא ברור, מהי גרסתה? מתי אמר לה זאת חן, כשהיא למטה בדירת המנוחה או שמא כשלעצמה אחר כך למלחה, לאחר שנשאר לבדו בדירה? פעם אמרה כך - בעמ' 56 שורות 20 - 24 (וגם בעמ' 116 שורות 29 - 32 לפרטוקול מיום 16.12.16) ובפעם נוספת היפוכם של דברים (עמ' 164 שורה 10 לפרטוקול מיום 16.12.16) 85.

וקן ראה בדיסק העימות (ת/76ב) בשעה 13:2:58, שם אומרת פליישה שהיא יודעת שכן רצח את אמו, כי הוא עלה לדירה ומספר לה שחנק את אמו!

עוד העידה פליישה, כך לפנינו, שכן ביקש ממנו לעזר לו להרים את המנוחה ולשים אותה במיטהה, היא הרימה אותה ברגליה וחן בידיה וכך הניחו אותה במיטה. כך גם העידה ב"שחזר" (ובאופן פחות בחלקו השני של העימות, ועל כך להלן) ואולם, בעימות (ת/76ג') (שם בעמ' 113, שורות 3 - 17 וכן ב"דיסק" בשעה 34:59:02), מעידה פליישה, שכן מספר לה שחנק את אמו והניח אותה במיטה!

פלישיה נשאלת במפורש במהלך העימות, האם עזרה לחן לשים את אמו במיטה והשיבה לא! (עמ' 113, שורות 11 - 14) ומאותר יותר לפטע מוסיפה פרט שלא אמרה קודם "אני ראייתי!"

כלומר זו לא סתרה היורדת לשורשו של עניין?

רק כאשר חן מוצא ובברוטליות יש לומר מחדר העימות, מוסיפה פליישה פרטים ואף משנה מהותית פרטים שמסרה קודם לכן ומספרת, שלמעשה היא זו שסייעה לחן לשים את המנוחה במיטהה. אולם ושוב אינה ברורה, מתי בדיק חן אמר לה שחנק את אמו המנוחה! כך למשל ב-3:43:07 אמרת, שרק כשלעצמה אמר לה שהרג את אמו, ועל זה היה הויכוח בינהם!

נקודה נספת וחשובה הינה, שלטונתה, כך בעימות, מיד כששמעה צעקות ירצה למטה! וזאת שעה לטעונת הצעקות היו זמן רב!

87. כרטיס האשראי - עניין זה קיבל "נפח" יתר על המידה במשפט שבפנינו. אולם, סופו של יום, גם עניין זה עומד לרועץ למיהימנותה של פליישה.

כאמור, לטענת עדת התביעה רוני - ביום מציאת הגופה בשעה 10:00 לערך היה הcartis החדש (!) בארנק. לטענת פליישה, ערבית קודם, בלילה הרצח לגרסתה, היא קיבלה את הcartis מהן. אין חולק,

שבום 13.4 בשעה 08:25 ניסתה פלישה למשור באמצעות כסף בסניף הבנק בחצורי!

כיצד אפוא, חזר הלקוח לארכנקה של המנוחה בין השעה 08:30 לשעה 10:00?

פלישה טענה בתחילת, כי הלקוח נבלע במהלך נסיגותה למשור את הכסף (נ/12 ש' 113) ואילו בהמשך טענה, כי לאחר גילוי גופת המנוחה הכניס הלקוח לארכנקה ונטלה ממש את החדר (נ/12 ש' 121), טענה כי היא מבולבלת ובסיומו של דבר, טענה כי השיבה את הלקוח לחן (נ/12 ש'). גם לגבי האופן שבו הגיע הלקוח לידי, טענה, ראשית, כי מצאה את הלקוח ערב לפני מות המנוחה ליד הכניסה לביתה (נ/12 ש' 105), בהמשך, מסרה גרסה אחרת, לפיה לאחר שסיעעה לחן להניח את גופת המנוחה במיטה, הוצאה חן את כרטיס האשראי החדש ומסרו לה (ראו נ/12 ש' 254).

פלישה נחקרה על רק באריכות ואולם, לא סיפקה כל הסבר מניח את הדעת (ראה עמ' 137 לפרטוקול מיום 16.11.16 משורה 6 ואילך).

גם ביחס לכרטיס האשראי היישן, גרסתה של פלישה מרובה בסתיירות ותמיונות. בתחילת טענה, כי כלל לא ידעה שהכרטיס נגנבי (נ/12 ש' 9). בהמשך, מספרת כי שמעה על רק בשיחה בין רוני לחן לאחר מות המנוחה (נ/12 ש' 13). כאשר היא מעומתת עם העובדה שהיא עצמה נתפסה עושה שימוש בכרטיס האשראי, נאלמה דום (נ/12 ש' 18) ובהמשך, העלתה טענה כי סברה שמדובר בכרטיס השיר לחן (נ/12 ש' 57). היא אף מוסיפה שהתקשרה לחן בצהרים כדי להודיע שלא הצלחה למשור כסף, ואולם מתברר כי נסיבות המשיכה בוצעו רק בשעות הערב! (נ/12 ש' 25).

כאשר מתייחסים לחוקרים בפלישה, כי היא והמנוחה ביצעו, לシリוגני, שימוש בכרטיס האשראי, מה שמצויב על רק שהיא גישה לבית המנוחה, טענה כי אין לה מה לומר בעניין (נ/12 ש' 50) ובהמשך, לפטען, מספרת כי לקחה את הלקוח מכס מכוישי של חן (נ/12 ש' 55). באשר לשימוש נוספים בכרטיסים, טוענת כי גם כרטיס זה, היישן, נמצא על ידה מחוץ לבית המנוחה לאחר שהאחרונה שכחה אותו (נ/12 ש' 78), זאת בדומה לכרטיס החדש.

לעיל, התייחסתי לעובדת פגשתה של פלישה עם בנה איתן שחזר לחבר. גם לעניין זה לא קיבלנו תשובות של ממש, האם פגשה באיתן בדרךה לדירה המנוחה, שהרי טענה שראתה אותו ש"הוא היה בשוקראיתו אותו עולה למלחה אבל עוד לא הבנתי מה הוא ראה, אחרי שנכנסתי אצל מרים...." (עמ' 142 שורה 13-25 לפרטוקול מיום 16.11.16 ובהמשך שם בשורה 25 מאשרת זאת שב) או שמא בדרךה חזרה מהדירה (עמ' 53, שורות 18-19 לפרטוקול שם) וכי צד כל זה מסתדר עם העובדה שהספיקה לעלות לדירה, להסביר אותו לשון, להרדים? להתעורר? להזכיר אותו לשירותים? לדבר עם חברתו מ' ורק אחר רק חן הגיע? זאת כשלדבריה שלה חן חזר לדירה לאחר כ-15 דקות (ראה נ/12 א' עמ' 122 שורה 32), וחן, זוכר הגיע לדירה, רק לטענת פלישה, מיד בסיום שיחתה עם מ')

89. שיחתה עם מ' - לטענתה אמרה למ' "שקרה ממשו נורא ...". אולם, מ', הן בחקירה במשטרה והן בעודותה בפניינו, לא מאשרת זאת. ב"כ המשימה טוען שלא ניתן לצפות מעדיה שתזכור זאת בעודותה לפניו lagiי שנה לאחר מכן ערבית, ואולם, חקירתה במשטרה הייתה חדש לאחר האירועים ושם כן מצופה היה ממנה שתזכור זאת, במיחוד כאשר נאמר משפט כה דרמטי "משמעותו נורא קרה ..." והנה ובכל אופן העודה לא זכרה זאת, לא בעודותה במשטרה, ולא בעודותה לפניינו.

90. נסיעות פלישה לצפת (דרך חצורי!) ביום מיציאת הגוף. פלישה, למרבה הצער, וחרף כל השאלות שנשאלה, הן על ידי ב"כ הנאשם, הן על ידינו והן במשטרה, לא סיפקה הסבר מניח את

הදעת, או גרסה אחרת אחתה, כיצד זה הגיעו באותו יום לבית החולים? במוניות? בטרם? עם חבר? עם חן? באוטובוס? יכול שפלישה בכוננות מכוון הסתירה זאת, שכן היה לה מה להסתיר! שכן יכול בנקל, כפי טעונות ב"כ הנאים, שפלישה חזקה לקיבוץ מיד לאחר שניסיונות המשיכה שלא כשלו והחזירה את הרכטיס החדש לארכן. זהה אמנים תיאוריה בלבד, ואולם, בהחלט תיאוריה, שאינה תלולה מן המציאות, ומכל מקום, פלישה לא סיפקה הסבר סביר לפעולותיה באותו יום, בין השעות 08:00-09:00.

יוער וiodagsh, לא מדובר ביום "תמים" בו לא מצופה אדם רגיל, לזכור לבדוק מה עשה וכי צד נסע! מדובר ביום הרה גורל. יום שבא לאחר לילה, שבו פלישה, קר לטענתה, הייתה שותפה להנחת גופתה של חמותה על מיטתה! יום שבו בעלה, קר לטענתה, מתוודה בפניה שרצח את אמו! יום שבו, עשה היא שימוש ברכטיס האשראי של המנוחה וזאת שעה שהיא יודעת שערב קודם קיבלה אותו לרשותה מבעה, בסמוך לגופתה של אמו המנוחה! בלבד מחוסר הסבירות שבסייעור זה, הרי שברור הוא שם קר היה, מצופה היה מפלישה שתזקיף כיצד נסעה ומהcin, באותו יום גורלי!

על האמור יש להוסיף את "בום" שיחת הטלפון, שבינה בין חן שעה שהודיע לה על מותה של אמו! מדוע הייתה צריכה לכל אותה הצגה? הסבר של ממש לא קיבלנו מפיה (ראה עמ' 72 שורות 10-26 לפרוטוקול).

עוד יוער לעניין זה, שפלישה טענה בפני החוקרים בחקירה מיום 8.6.16, שבאותה שיחת טלפון בה "בישר" לה חן על מות אמו, הוא הוסיף ואמר לה "שיגלו שהוא עשה" והוא השיבה לו, קר לטענתה, "הסוד שלך שומר אישי". לשאלת החוקר, מאשרת פלישה שזה היה באותו שיחת טלפון (ג/14א' עמ' 182 שורות 28 - 34) אלא שכדוע לנו, חן הקליט את השיחות שלו וגם שיחה זו הוקלטה על ידו, והנה בתמליל השיחה שבין חן לפלישה אין זכר לאמירות אלו! משפטיים בפניה חוקרי המשטרה עניין זה, מתקנת פלישה עדותה וטענת, שחילופי דברים אלו היו בשיחה פנימ אל פנים (שם, עמ' 52). גם בחקירה הנגדית, לא סיפקה פלישה הסבר של ממש לכך!

ב"כ המאשימה ביקש אוטנו לצפות בעימות מיום 31.5.16 על מנת להתרשם מאמינות עדותה של פלישה. קר גם ביקשו מאיינו ב"כ הנאים, על מנת להוכיח היפוכם של דברים.

אכן צפינו בעימות, ובכל הבוד, דומה שהכח גוטה דווקא לעבר טענתן של ב"כ הנאים! יש לזכור, עד שchan לא הפליל את פלישה בקהלו הוא (להבדיל ממה שהטיחו בה החוקרים ולטענתה לא האמינה להם, ראה עמ' 67 שורה 20 לפרוטוקול מיום 16.11.16) לא הפלילה פלישה אותן.

זאת ועוד, חן מטיח בה פעם אחר פעם, שהוא יודע שהוא הרגה את אמו, ובכל זאת פלישה אינה מטיחה בו מיד, אתה הרוצה!

צדוקות ב"כ הנאים, כי חולפות דקות ארוכות ותמיינות בתמליל העימות מהרגע שבו הנאים מטיח בה שהוא הרגה את אמו, ועד שפלישה אומרת לו - שהוא זה שרצח את אמו! בכל הבוד, סבורני, כי מי שפטיחסים בו האשמה כה חמורה כמו רצח, לא ישוב וימתין דקות ארוכות, או יתנאג בשווין לב, עד אשר יטיחו בו שהוא הרוצה!

ער אני להסביר המאשימה בדבר רצונה של פלישה לחפות על הנאים, כי דאגה לילדיה שמא יועברו למוסד ואולם, כל זה היה נכון עד השלב בו הטיח בה הנאים, שהוא זו שרצחה את אמו. בשלב זה, לעניות דעתך, כבר לא סביר שפלישה "תתנדב" לקחת על עצמה רצח על כל

המשתמע מכך!

לנוחות הקורא, אפנה לעימות החל בדקה 02:48:37, שז' לראשונה חן מטיה בפלישה שהוא רצח את אמו ועד לדקה 2:56:43, שרק אז מטיה בו פלישה שהוא הרצח!

יוער, כי במהלך העימות ובניגוד לטענות ב"כ המאשימה, דווקא פלישה נראית ונשמעה רגעה, כך רואים בתחילת העימות ואפלו בעת שסירה לראונה שכן הוא הרצח.

חן, אכן לעיתים סוער ולעתים רגוע, ואולם ובכל הבוד לטענתה המאשימה, הרי שרק על סמן הצפיה בעימות אני יכול לקבוע מי דובראמתומי משקר! מי עושה "הציגות"ומי באמת סוער! דומני, שczpיה ביקורתית על העימות, יכולה להביא באופן הגיוני למסקנות היפות ומשקר, לא ניתן בהסתמך על czpיה ב"דיסק" העימות להסיק את שהמאשימה מבקשת אותנו להסביר!

לענין זה אבקש להוסיף, כי מספר שניות לאחר השמעת גרסתה הראשונה של פלישה ולפייה, חן הוא הרצח, וזאת על פי מה שמספר לה, יוצאים מרבית החוקרים מן החדר (כ- 7 חוקרים שענו בחדר!) ואז אחד מהם (על פי התමיל מדבר באלי בן לולו ואולם מדבר באיל הררי) פונה בצעקות לחן ושאל אותו, מה פלישה עשתה לאם? ואז חן צועק "רצח את אמא" (בamar מוסגר עיר, שלא ברור לי מדוע זה לא הגיוני!) בשלב זה, ולא סיבה נראית לעין ולא שהעימות (שיחסית היה רגוע עד לאותו עת) ימשר, מחייב ראש הצוות, רפ"ק אייל הררי בצעקות ואף באופן ברוטלי מראה להוציא את חן מחרד החקירות!

סבירוני, כי לו היואפשרים השטרים את המשך העימות, ولو היו מנסים לברר מפלישה יותר פרטים באותו רגע, יכול להיות מגיעים לתוצאות טובות הרבה יותר, הן באשר לחשד שכגד פלישה והן באשר לחשד כנגד חן!

מכל מקום ברור הוא, שברגע זה התהפרק ליבם של החוקרים, ואם עד לאותו רגע, החשד שכגד פלישה היה חזק יותר, הרי שמדובר זה הופנה כלפי חן, תוך שהחוקרים למעשה, אוטומים, לאפשרות האחרת!

על האמור אוסיף, כי לאחר חילקו הראשון של העימות, חודשה חקירתה כشبצת הפעם מוסיפה היא פרטים רבים (וחלקם שונים כאמור) בדבר חילקו של הנאשם ברכח. בתום גרסתה זו, שבין החוקרים ומצביעים לה הגיעו לעימות נוספת, ולהתייחס בחן את הפרטים הנוספים וכן אכן נעשה. אלא, שגם במקרה זה, העימות נמשך כשתית דקות בלבד (5:47:53 - 5:45:53). עימות זה התנהל ככל בעברית (!) פלישה מטיה בבחן הפעם, שהוא ביקש ממנו לעזור לו להניח את המנוחה במיטה, כאשר גם הפעם ניתן להבין ממנה, שרק כשללה לדירה סיפר לה מה קרה!

מכל מקום, חן מшиб שאין ידע "מאיפה הסיפור זהה מגייע", ובמקרים לאפשר את המשך העימות, שגם הפעם היה רגוע לגמריו, שוב מפסיקים החוקרים את העימות, בעודו באיבו!

94. בטרם סיוכם עניין גרסתה של פלישה אבקש להידרש לטענות ב"כ המאשימה ולפייה, חלק מסיפור האמת, כבר עליה בהודעותיה הראשונות של פלישה, כך באשר לצעקות ולוויכוח על הכספי וכך באשר לשתיית הויסקי. אולם, בכל הבוד אין בכך ממשום ראייה כלשהי, שהרי חן לגרסתו אישר שהיה ויכול שבו הזכור כסף והוא אף סיפר על כך לפלישה, ומהי אם כן הרבותא בכך שבחזה פלישה לא שיקירה!

מה גם שענין הויסקי עליה בשיחות שבין חן לאחיותו ולעובדת הסוציאלית, ובכל מקרה, לא ברור לי בכלל, האם באמת פלישה ראתה את חן יושב ושותה וויסקי עם אמו מחוץ לדירה, כאשר כאמור לעיל, אם כך היה, אז הכל כבר היה רגוע!

95. זאת ועוד, גם אם אქבל, כאמור בדוחק את הסבירו של ב"כ המאשימה באשר למסכת שקריה של פלישה, שעד למסירת גרסת האמת הרוי, שהיא בחקירותיה הראשונות, שקרים רבים שאין להם כל הסבר. כך למשל, מודיעו צריכה הייתה לשקר לחוקרים ולהגד להם שככל לא פגשה את חן באותו לילה ושהלכה לישון כבר בשעה 20:00 (ראה נ/ז עמ' 6, שורה 162). מודיעו הייתה צריכה לשקר באשר לילדי? מודיעו הייתה צריכה לשקר באשר ל"הורדת" איתן לשירותים? בהנחה שההקל בעשה כדי ל"הרחק" עדותה, על מנת שהשופטים לא ישאלו אותה דבר וחצי דבר באשר למשען של חן באותו ערב, אז, לשם מה סיפרה להם כבר בשלבלה, שכן הילך במישרין לדירת אמו, והוא שמעה צעקות? והלא, לו רצתה לחפות, צריכה הייתה להסתיר גם פרט זה, ולדבוק (בחקירה) באחרות) בגרסתה, שככל לא ראתה את חן, לא לפני שהגיעה חזרה מהעובדה, ולא לאחריה.
96. זאת ועוד, אין כל היגיון שהנאיםם, אשר לטענת פלישה היא שומרת את סודו יטיח בה, שהיא זו שרצחה את אמו והרי צריך להיות ברור לו שמיד שעשה כן, היא תחשוף את סודו ולמה לו להסתכן בכך? והלא עד לאותו רגע לא נאמר לו שפלישה מפלילה אותו?
97. סיכומה של גרסת פלישה כעולה מהאמור, שלא ניתן ליתן בה אמון ולא ניתן על פיה לבסס את הרשות הנאים, ברצח אמו.
98. ודוק, אין נדרש כלל לסתוגיה המשפטית אותה העלו ב"כ הנאים, "עד מדינה לשיטתו". סבורני, שאיננו זకוקים לכך גם לו לא שמדובר "بعد מדינה לשיטתו" (בamar מוסגר, אין סבור, שפלישה היא "עדת מדינה לשיטה", שכן במועד הوذעתה בדבר הפללת חן, טרם ידעה מה יכול כתוב האישום שייחס לה) הרי שכמעטם לעיל, לא ניתן ליתן אמון בעדותה של פלישה. עדות זו אינה ברורה, היא נסתתרת מתוכה, אין בה פירוט הצריך לצורך מתן אמון בה וכל האמור הוא בנוסף לעובדות אליהן נחשפה בדבר המニアטביבות של פלישה, כמו גם מסכת שקריה הקודמים, שעליהם אין חולק.
99. צודקות ב"כ הנאים בטענות, כדי בכך כדי לזכות את הנאים ואין צורך לדון בעדותו ובשקרים, ככל שהוא נתנו על ידי המאשימה. כלל נקוט בידנו, שקרים של נאים לכשעצמם אינם יכולים לעולם להביא לרשותו (ראה ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.10) וכן ע"פ 8002/99 אליו בכר נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 135 (2001)).
- כבר נאמר לא אחת שהסביר לשקרים נאשם יכול להיות מגוען ונורחבות, ואין די בשקרים אלו לכשעצמם, ללא תשתיית ראייתית מסבכת נוספת כדי לגרום לרשותו של נאים, ראה דברים שכותב כב' השופט י. עמית בענין פלוני דלעיל, דברים שהם מושכלות יסוד וכדלהן;
- "ברם, אין הבור מתמלא מחוליותו ואין שקרי נאים יכולים להוות תחליף להיעדר ראיות מספיקות של התביעה (השו: ע"פ 836/81 חיים לביא נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(3) 1982 (1982) 700-699 ,692, 868, 874 (1992) 875-874). נאים אינם מושפע אך מחתמת היותו שקרן, מה עוד שניתן להסביר את שקרי המערער בכך שביבש עצמו מכל המיוחס לו. עמד על הדברים השופט א' לוי בע"פ 8002/99 אליו בכר נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 135 (2001), האמורים ביחס לשקרים של נאים במשפט פלילי:

"אין להפריז במשכלם של שקרים אלה, הוайл וניסיון החימם לימדנו, שלעתים מגביב באותה דרך גם מי שלא חטא אך נקלע למצוקה עקב החשש שהכחשתו את המעשה הפלילי המיויחס לו, לא תזכה לאמון, וזה הוא

מחליט לפנות להסבירים כוזבים. לפיכך, לו עמדו לחובת המערער שקרי בלבד, לא הייתי מציע לחבריו להשאיר את ההרשעה על כנה... "(שם, בעמ' 142 - 141).

עוד ראה תפ"ח (ב"ש) 50292-03-11 מדינת ישראל נ' מיכאל טנסקי, 02.03.2014:

"יש

לנקוט משנה זהירות קודם למיניכם משמעות ראייתית לשקרים של נאשם. זאת, שכן לעיתים שקרי הנאשם נובעים ממש נפשי או ממצוקה שבhem הוא נתון, או שמטרתם להרחקו מעבירה שלא ביצע או למנוע הסתמכותו בה, או שהם נובעים מ恐惧 רצון לחפות על אדם אחר (ראו למשל והשוו: ע"פ 235/60 מנצור נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד טז(1) 645, 647; ע"פ 950/80 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(1), 253, לו(3) 561, 569 (1982); ע"פ 632/83 הרוש נ' מדינת ישראל פ"ד לט(1), 268-269 (1985); ע"פ 5152/91 חליוה נ' מדינת ישראל, בפסקה 15 בפסקה 17/10/95 (1999); ע"פ 8002/99 בכיר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 142 (2001); ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 134 לחות דעתו של כב' השופט י' עמית (10/10/18); ע"פ 3751/11 ابو טראש נ' מדינת ישראל, בפסקה 65 (2/9/12); ע"פ 7832/04 פלוני נ' מדינת ישראל הנ"ל, בעמ' 22-23; קדמי, על הריאות, חלק ראשון, 305)".

דברים שנאמרו בפסקה לעניין שקרי הנאשם, כוחם יפה גם להתחנוגות מפלילה, ראה לעניין זה, ע"פ 10221/06 פיראש ג'ירון נ' מדינת ישראל (17.01.08):

"הלכה היא כי יש שהתחנוגות מפלילה של נאשם, שאין לה הסבר מניח את הדעת, די בה כרואה נסיבית, ובמיוחד כאשרה מצטרפות ראיות אחרות, כדי להוות בסיס להרשעה בפלילים. הראיה הנסיבית אינה מוכיחה במישרין עובדה מהעובדות הטעונה הוכחאה אלא מוכיחה קיומה של נסיבה שמןנה, על דרך היסק הגיוני, ניתן להסיק את דבר קיומה של העובدة הטעונה הוכחאה" (הדגשה בק' של' א' ק').

עוד ראה ע"פ 9184/06 מדינת ישראל נ' אושרי כהן (19.09.07):

"זודק: דברי צב המועלם על ידי נאשם כדי להרחק עצמו מאירוע פלילי אין בהם בדרך כלל כדי להוות כשלעצמם ראייה פוזטיבית להוכחת איזה מיסודות העבירה (ראו ע"פ 565/77 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(1) 692, 695-697). אולם משנשפט הבסיס להכחשה זו יש לדבר "תוצאות לוואי ראייות", במובן זה שהמערער יתקשה להעלות טענה חלופית הסותרת את הטענות הרחבה ולטעון עתה כי אכן היה במועדון בעת הדקירה אך לא ביצע אותה (ראו והשוו: ע"פ 417/83 מלכה נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(1) 670, 671 (1984); ע"פ 3644/91, 3398/91, 3124/91 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(3) 406, 415-416 (1993); ע"פ 149/86 רביב נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 373, 371 (1986)). זאת ועוד. לאחר שנעוצר מסר המערער גרסה מטעמו אך סירב

לענות לשאלות שהפנה אליו חוקר המשטרה, למשל באשר לפרטי הלבוש שלו ולחפצים אותם נשא בלילה האירוע. טענת המערער כי כך נהג מושם שחוקר המשטרה העלייבו נדחתה על ידי בית המשפט ובצדק נדחתה, וכבר נפסק כי "סירוב הנאשם לשתף פעולה בהליךחקירה שבכוחם לתרום להוכחת חפותו עשוי לשקוף התנהגות מפלילה. בהעדר הסבר תמים לסירוב, עשוי חוסר שיתוף פעולה כאמור חזק את הראיות הקיימות נגדו ואף להיות בעל כוח ראייתי עצמאי, בבחינת ראייה נסיבתית לחובת הנאשם" (ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (לא פורסם, 1.9.2003). הנה כי כן, התנהלותו של המערער במהלך החקירה אף היא מחזקת את הראיות נגדו" (ההדגשה בכתב שלי - א' ק').

99. עם זאת אדרש בקצרה גם לריאות הנسبתיות, גם לעניין המניע כביכול וגם לעניין התנהגות המפלילה, תוך שאקרים ואומר, כי לא לכל מהלכי התנהגותו של הנאשם מצאת הסבר הגיוני צrhoף, ואולם, אין בכך כמובן די לבסס הרשעה בפליליים.

הסבירו הנאשם לטענות המאשימה

100. טרם שادرש לעודתו של חן, לכਬישת עדותו, ואולי גם לחוסר האמינות שבדבריו, אבקש לציין ולהציג, כי חן הנה בעל אישיות מורכבת, אך למיטב התרשםותי הן מעודתו בפנינו והן מצפיה בהקלטות של השעות הרבות והארוכות של חקירותיו.

באור זה, כרך דומני, יש להשיקף על הסבירו להתנהגותו הן במהלך החקירה, הן זו הגליה והן זו הסמייה, כמו גם להתנהגותו, הבלתי רצינלית לעיתים והבלתי מובנית למתרבון מבחוץ.

לשם המחשה, אבקש להפנות לעודתו, כרך בעמ' 519 לפרט' שורות 11 - 14, שם סיפר על אירוע קודם בו חש תהושת מצוקה וכישלון עד כי הלהן לקבר אביו ונשכב על יד הקבר, עד שחבר טוב שלו, אחד בשם דרור שורץ, בא והוציאו משם.

סיפורו זה, דומה במידת מה ל"סיפור" המאוחר יותר אותו סיפרה צקור הילה ולפיו, בלילה שלאחר גילוי הגוף, ירד חן לדירת המנוחה על מנת ל"שtotות אותה קפה".

וუר, כי ב"כ המאשימה לא חקר בחקירה נגידית את חן על הסיפור בעברו ולפיו, שכב ליד קבר אביו, ומשכך, יש להניח כי מדובר בעובדה נכוןה.

כאמור, ב"סיפור" זה יש כדי להuid על אישיותו הבלתי מפוענחת של הנאשם שבעפניו.

101. עוד אדרש לטענת המאשימה ולפיה, כבר מלכתחילה "זרע" הנאשם את הזרים אשר יביאו סופו של יום, להפללה של פלישה (ראה סעיף 11 לסייעות). אם כך הוא, מודיע היה על הנאשם ל"זרע" זרים ולא לספר מיד שפלישה היא הרוצחת? אם מלכתחילה זו הייתה מטרתו איי למה חיכה? מאידך גיסא, כמובן, נשאלת השאלה ההפוכה, למה כבש חן את עדותו והאם אין בכך ממשום שקר? יכול שכך הוא, שכן רק משלכתה אליו הרעה, ולפי תפיסתו, שלא באשמתו, החלית ל"המציא" שקר! יכול, גם אם בדוחק, שהסבירו ולפייהם הדיחק את אירועו אותו ערבות, ורק "פגישתו" עם המדובב היא שגרמה לו להבין מי היא פלישה ולהשתחרר מפחדו ממנה, הוא ההסביר הנכון (ראה עמ' 614 שורה 5 ושורות 13- 16 ועמ' 637 שורות 23- 25 לפרטוקול). אך או כך, כאמור, פטור אני מלהידרש להסביר שקרו הנאשם ודי לי אם אוכל, ولو גם בדוחק, לישבם.

.102. המאשינה מרבה להסתמך על שיחות שערף הנאשם עם גורמים שונים, שיחות שהוקלטו (!!?) והלא הנאשם ידע ששיחות אלו הוקלטו ומדוע שיפילע עצמו בשיחות אלו? זאת ועוד, מודיעו בכלל שiodה בפני אחיוותיו או בפני הילה (בשיחה מוקלטת על ידו כאמור) שהייתה לו שיחה קשה עם אמו? והרי יכול היה שלא לספר זאת כללו!

.103. המאשינה מפנה לכך, שהנאים הסתר את שיחתו עם אבטל אותו ערָב, אך בתחילת חקירותו ורק משועמת עם שיחה זאת, אישר אותה! לכשעצמו, אין ראה בכך סתייה של ממש (ודוק, אם ב"邏輯" סתיות וشكרים עסקיים, הרי שהסתירות והשקרים אצל פלישה יכריעו את הcpf). יוכל שבאמת ובתמים שכח חן שיחתו זו, והרי כאמור השיחה עם הילה, שהייתה לא פחות סוערת, הוקלטה על ידו.

התיאוריה אותה הציג ב"כ המאשינה, כי לאחר השיחה של הנאשם עם הילה, חמתו בערה בו ואז רצח הוא את אמו, אינה סבירה ואני הגיונית בעיליל, שכן לכל הדעות כעסו של חן, אך בדברי אבטל עצמה, היה מופנה כלפי רשות הרוחה ולא כלפי אמו! מה גם שפלישה העידה (וכך גם העיד חן) שאמו המנוחה הייתה מוכנה, ואפילו באותו ערָב, נתת לו צ'יק (ראה נ/11א בעמ' 15 ו/12א בעמ' 53 שורות 11-14; ובפרוטוקול בעמ' 216, שורה 3).

ובכן, מודיע דוקא לאחר שיחה זו, ולאחר שלכאורה, כבר נרגעו הרוחות, שהרי הלכו ל"כלבו" וחזרו, ובשלב זה, ובוואדי שלא במפורש, לא העידה פלישה על צעקות, או מתחים והוא צcursor, לטענתה שללה, ראתה אותם בלבכם ובשובם!

בעניין זה אציג שוב, שגורסתה של פלישה שכל הזמן ראתה אותם מבעד לחילון נסתרת, שכן זו העידה צcursor, שהם חזו עם "בירות" ואולם ידוע לנו (ראה ת/117 ות/118) שה"כלבו" כבר היה סגור בשעה זו, ומכל מקום, אין כל תיעוד המאשר קניית "בירות" באותו מועד!

על האמור אבקש להוסיף, מבלי להטיל דופי במאימנותה של אבטל, שקשה לקבוע ממצאים על סמך עדה זו בכל הנוגע לאמרה לכואורה של הנאשם על כי ירד לדירת אמו לפניות בוקר. גירסה זו לא תועדה מלכתחילה כאשר עזה"ד אבטל עצמה אישרה מאוחר יותר, כי אין היא עומדת עוד על "מקור" המשועה כשבפנינו הובילו שהדברים לא נאמרו על ידי הילה, כפי שסבירה עזה"ד אבטל תחיליה.

כאמור, התיאוריה של המאשינה הינה, שלאחר שחמתו של חן בערה בו בעקבות השיחה עם אבטל, רצח "בחמת זעם" את אמו. אולם, יש לציין, כי כפי שהעידה אבטל על שיחה יוצאת דופן בעבר שלפני גילוי הגוף, אך העידה הילה, על שיחה יוצאת דופן שבה היה הנאשם סוער בבוקר מציאת הגוף. מעניין, שהן הילה והן אבטל מעידות שהשיחה נסבה על קשיי הכלכליים של חן, על אכזבתו משירותי הרוחה ועל תסכולו כהורה! מה זה ולרצח? ולמה שחן היה סוער ובחמת זעם, גם בבוקר שלאחר הרצח?! ואם אכן הרצח היה ב"חמת זעם", מודיע מסר חן, לאחר הרצח, את הנסיבות החדש, לפלישה?

.104. עוד מפנה המאשינה ל"התפתחות הזיכרון" אצל חן, שתחילה אינו זוכר דברים ולאחר מכן זכרונו משתפר. לטענת המאשינה, הדבר הינו בלתי הגיוני. אין סבר לכך! צcursor, ولو חן אכן חף מכל פשע, הרי שאין כל סיבה שיזכור בתחילתה כל פרט שאז נראה היה בעיניו طفل, ורק שעיה שמואשם הוא ברצח, מנסה הוא לדלות מזכרונו פרטים נוספים, ואז אכן זכרונו, כמובן, "משתבח". מנוקdot מבט זו, יש גם להשקיף על כך, שחן טען שפלישה קיבלה שיחה מחברת שלו באותו ערָב, דבר שבדיעבד הסתבר כהופיע, דהיינו שהיא התקשרה למ'. כאמור, פרט זה, באותו ערָב ובהנחה שacen חן לא הרצח, אינו פרט מהותי, ולא מצופה שחן יזכיר אותו. מכל מקום, טענת

- המאשימה שחן בכוונת מכוון, ועל מנת להפليل את פלישיה, מסר פרט זה, אינה הגיונית בעילוי!
 105. תלי תילים של פרשנות נתנת המאשימה לחוזה השכירות (ת/1 - להלן - "החוזה") שנחתם בין חן למנוחה בדבר השכירת הדירה, כמו גם לנספח לו, ממנה מסיקה המאשימה שהייתה מערכת בין יחסים בעיתית וחשדנית בין המנוחה לחן וזאת בגין טענתו של חן, ולפיה, היחסים שבין חן לאמו, היו מצינים.
106. בכל הכבוד הרואו, אין שותף לפרשנותה זו של המאשימה. אכן, צורף לנספח לחוזה - נספח התחביבות אישית של חן. אולם, בהחלטת ניתן להנition, ומשום כבוד המשפחה, אין מרחיב בכר, שנספח זה נעשה ונכתב לביקורת בני המשפחה האחרים ועקב הרקע שהוא בעבר סבב ירושת האב המנוח, וסביר רצונו של חן להתגורר בדירה. כאמור, רוני העידה שכבר מلتחלת התגנזה להשכרת הדירה לחן!
107. כך גם אני נותן משקל של ממש, לכל נסיבות הרקע ולפיהן המנוחה באותו יום, שוחחה עם אביטל והודיעה לה שברצונה לסלך את חן מדירתה. כאמור, חן כלל לא הכחיש ומהרגע הראשון, שאמו המנוחה אכן אמרה לו שברצונה היה לשוחח זכורה, חן עלה לא הבהיר שטענה הוא את האולטימוטום לעניין פלישה. יש לזכור גם, כי דברים אלו באו עמו. כך גם לא הבהיר הוא את התנור שתואר לעיל) כך שיכל שבקשה זו נפלה אצל לאחר סכסוך אליו בין לבן פלישה (airout התנור שתואר לעיל) וכך שקל בעבר להתרשם מפלישה (עמ' 392, שורות 24-25).
108. משכך אפוא, אין סבור שענין הרחיקת פלישה, יכול היה להיות מניע לרצח האם. גם ויכוח, וככל שהוא על 500 ₪, או סכום דומה, ובכל הכבוד הרואו, אין בו כדי להוות מניע לרצח!
 זאת ועוד כאמור לעיל, הלא פלישה אישרה (זו זאת מניין לה? לא אדע! אבל היא עדת תביעה זכורה!) שבאותו ערב, שמעה את המנוחה אומרת לחן שהוא מוכנה לתת לו צ'יק!! ואם כך הוא, אז ברור שלא הייתה לחן סיבה של ממש לכעוס על אמו. שוב יש לזכור, מתח במשפחה, ככל שהיא, היה דזוקא בין חן לרוני ואולי בין רוני לאחיויתה למחלוקת! לא שמענו מפי עד אחד (לבד מפלישה) שהיו בעבר ויכוחים, עימותים, מריבות או עצקות בין חן לבין לבן אמו!
 עם זאת, כן הוכח בפנינו, שבאותו יום חזרה לחן הוראת קבע באשר לשכר הלימוד של עדן (ראה לעניין זה גם ת/115 שם מאשרת גיא חודורוב- שמיר, שכן ביום 12.04.16 שלחה לחן הודעה ולפיה הוראת קבע, על סך 1,310 ₪ לא כובדתה!) בשם שגמ לא נסתירה, על ידי אף לא אחד מן העדים, טענת חן, שכן שירות הרווחה עכבה את הטיפול בבעיותו.
 משכך, ניתן להסיק בזדאות גבוהה, שגם אם חן היה נסער באותו ערב, הדבר לא היה עקב ויכוח עם אמו, אלא אמו היא דזוקא זו שהרגיעה אותו, והוויכוח, או תחשות חוסר האונים שלו, נבעו ממוקורות אחרים וחיצוניים!
- התיחסות לטענות נוספות של המאשימה**
109. ב"כ המאשימה מפנה, לד"ח הפטולוג, ת/8, כתומך ומחזק את גרסת פלישה.
 אבחן אפוא האמור בת/8 וcdeclה להן:
 מסקנת חוות הדעת הינה, שכן המנוחה נרצחה בחנק ושהנימוקת המנוחה בוצעה בלחץ על הצוואר, קרוב לוודאי ידני, יתכן בשילוב חסימת פתחי הנשימה.

בחלקים מגופה של המנוחה נמצאו דימומיים תור ותת עוריים שנגרמו מhalbוטות קלות. עוד נמצאו שברים מרובים בצלעותיה של המנוחה וכן שברים בעצמות האגן מצד ימין, שסביר שנגרמו מנפילת המנוחה מכיסא או מיטה, על צדו הימני של העכו.

עוד נקבע ואני מצטט :

"**בגפיהם העליונים והתחתונים** נמצאו דימומיים לת - ותור עוריים, שנגרמו מhalbוטות קלות. ריבוי הממצאים, מיקומם והמיشورים השונים בהם נמצאו מתישבים עם כר שרובן נגרמו מhalbוטות ישירות- מכות או אחיזה כוחנית. דימומיים עגללים בהרועל הימנית עשויים להתיישב עם אחיזה באמצעות קצות האצבעות. פצעי השפשוף והשריטה בגפיהם נגרמו מthicור במשטח מחוספס. פצעי השריטה יכולם להיגרם מחפץ בעל קצה קוצני, כגון קצוות ציפורניים, או חפת דומה" (ת/8 עמ' 10).

על סמך כל האמור, מסיק ב"כ המאשימה שיש בחוות הדעת חזוק משמעותי לעדותה של פלישה (סעיף 237 לסיכון) ולעומת זאת, יש קושי ממשועורי ליישב ממצאים אלו, עם גרסתו של הנאשם ולפיה, פלישה רצתה את המנוחה.

111. טועה המאשימה ובכל הכבוד ולרבה הצער בשתי הנחות אלו וככלහן; א. כל שניתן להסיק מהדו"ח הפטולוגי הוא, שהסימנים למכות מראים שהרוצח נגע כלפי המנוחה באלימות רבה. לעניין זה טוענת המאשימה כי "**התנהגות כזו מתישבת עם התפרצויות זעם ומתאיימה לנטיות שבהן היה הנאשם בעת שייחטו עם המנוחה ...**" (סעיף 237 לסיכון המאשימה). אכן נכון, שיכול ומסקנות הדו"ח מצביות על התפרצויות זעם, או על "סדיום" לשם, אבל מה הקשר בין זה לבין הנאשם? כמובן, לא יתכן באותה מידת סבירות, שרצת "פסיכופת" ו"סדייסט" אחר עשה זאת? כמובן רק בגין העובדה שחן היה נסער, זה הופך אותו לרוצח?

זאת ועוד, כבר הראינו לעיל, שהוא שלב מסוים והרבה אחרי הגיעו של חן לדירה, שחן, גם לטענת פלישה, היה רגוע לחלוות! ומתי אם כן חמתו בערה בו שוב? ובכלל, התפרצויות ב"חמת זעם", מכות, איומים, נפילה מגובה רב, כל אלו יוצרים רعش רב ובהכרח קדמו לחניקה וכייד אפוא, פלישה לא שמעה דבר מכל זה!? והרי אף ברור הוא שני שמקבל מכות, צעק ובקול גדול! מה גם שהדו"ח מתאר גם פצעים שנגרמו למנוחה מ"פצעי הגנה" דהיינו, שהוא מאבק פיזי בין המנוחה לרוצח, וכייד פלישה לא שמעה דבר וחצי דבר מכך!

אם רק העובדה שנקבע בדוח הפטולוגי שהמנוחה נרצחה בחניקה ודבר זה מתאים לעדותה של פלישה, קשורת את הנאשם לרוצח ומידה של פלישה דוברתאמת? והלא כבר הראיתי לעיל שפלישה ידעה להגיד למדובבת, בטרם "הודאת האמת" שלה, שחושדים בה "שלחצתי או מחצתי את המנוחה".

עוד מוסיף ב"כ המאשימה וטעון, שנקבע בחוות הדעת ש"הdimomim הסגולגים בהרועל של המנוחה יכולם להתיישב עם אחיזה בקצוות האצבעות", דבר התואם לעדותה של פלישה שהיא וחן נשאו את המנוחה בידיים וברגליים מהמטבח לחדר השינה.

בכל הכבוד הרואין, גם כאן לא דקא פורתה המאשימה, כל שנקבע בחוות הדעת "ישים דימומיים סגולגים בהרועל הימנית". הנה כי כן, בזרוע הימנית בלבד! יש סימנים, שיכול

ומעידים הם על אחזיה באמצעות קצוט האצבועות!

היכן אומרים סימנים בראבעת הגפינים? וככל שכך סימן של אחזיה באמצעות קצוט האצבועות מעיד על נשיאת המנוחה? כלום כאשר נושאים מישחו או חזים אותו בקצוט האצבועות בלבד?

ב. מוסיף וטוען ב"כ המשימה, שחוות הדעת אינה מתישבת עם גרטתו של הנאשם ולפיה, פלישה רצתה את המנוחה במיטהה בחנק! והיכן הנאשם אמר זאת, שהחניקה, וככל שהיא מיוחסת לפלישה הייתה במיטהה של המנוחה? "יתכן שפלישה היא זו שהכתה את המנוחה אז גררה אותה (ועל כך להלן) ואחזה בה בזרועה הימנית כדי להעלotta למיטה? ומניין התזה של המשימה (סעיף 237 לסייעו) ולפיה פלישה כבר הייתה רגעה לגמר וירדה בשעה 15:23 כשהיא תחת השפעת תרופות מרדיימות ומרגיעות? והלא פלישה העידה, שבאותו ערב לא לקחה תרופות? והלא לפלישה הייתה באותו ערב שיחה סוערת עם מי, וויכוח נוקב עם חן (לפחות לגרסתו שלו) ומה בכך שהייתה רגעה בשעה שלאן לשון, ואולי אחר כך ועקב אי ליקחת התרופות, קיבלת התקף זעם!

כאמור לעיל, ולשם זהירות, אני שב ומדגיש אין באמור לעיל, כדי לקבוע שפלישה היא הרוצחת, כאמור זה לא מתפרקינו. דברים שאמרתי הינם אך ורק על צד הספק וכתשובה לטענת ב"כ המשימה שאין בדו"ח הפטולוגי, משומם סייע לטענת הנאשם שפלישה רצתה את אמו.

זאת ועוד וכמובן לעיל, הנאשם רק חשב בפלישה מכל מקום לא עליו הנTEL להוכיח מי רצח!
הנטTEL היחידי המוטל עליו הוא לעורר ספק סביר!

ג. כאמור, נמצא על גופת המנוחה סימני גירה על משטח מחוספס, ואזכור ממצא זה כל לא נבדק בזירה!

איך זה מתישב עם גרטת פלישה שהיא וחן הרימו את גופת המנוחה ונשאו אותה בידיהם? דומני דווקא, שדבר זה מתישב עם מישחו שגרר את המנוחה באמצעות ידיה מהמטבח למיטהה!! תרחיש זה מתישב לא פחות, ואולי אף יותר, עם מסקנות הדו"ח 8/.

ד. על שום מה ולמה קובעת המשימה, שלא ברור כיצד פלישה נכנסה לדירה? והרי גם חן, לפחות בלילה שלאחר הרצח או בלילה הרצח (בשעה 00:03?) לא יכול היה להיכנס לדירה, כשם שגם ברור, או כך מסתבר לפחות, שימושו נעל את הדירה מבחווץ, וכשם שיכול שלחן היה מפתח, אז באוטה מידת יכול שלפלישה היה מפתח!

מוסיפה וטוענת המשימה, כי גם אם נכנסה פלישה דרך הדלת הראשית לאחר שדפקה, הרי שהיה עליה להעביר את המנוחה בכוחות עצמה למיטה דבר שהוא כמעט בלתי אפשרי, מה גם שהיא הייתה חסופה לכך שיכל וחן ישמע "רעשים" וירד למיטה. אולם, ואם נמשיך את קוו המחשבה זהה, הרי, שברור, שעוד לשלב המוות של המנוחה, לא שמע חן רעשיהם ומשכך יכולת היפשה פלישה (ושוב על דרך התיאוריה בלבד) להניח, שכן לא שמע דבר וגם לא ישמע את פעולות הגירה של המנוחה למיטהה.

ובכלל, כלום מצפים אנו ממי שפועל בחמת זעם לשקל שיקולי היגיון? ומדוע ועל סמך מה קובעת המשימה שפלישה לא יכולה להיות להרים לבדוק את המנוחה? רק על סמך זה שכך אמרה פלישה בחקירותה?! והרי כולנו ראיינו את מידי גופה של פלישה וככל הנראה כוחה רב לה, ואין לדחות את האפשרות שפלישה גררה את המנוחה ולאחר מכן

הሪימה אותה, גם אם בשלבים, תחילת בגפיהם העליוניים ואחר כך בתחנותים למשתה!
 יודגש ווובהר בשנית ואף בשלישית, איני מתיימר לקבוע שזה התרחש שהיא, איני צריך
 לכך, וגם הנאשם אינו צריך לכך!

דברים שככתי, הינם אך ורק על שום שהמأشימה קבעה, שחוות הדעת מחזקת את
 התרחש שchan רצח את המנוחה ולא את האפשרות של פלישה עשתה זאת. לא אלא
 מלחזר ולומר שיתכן ויש אפשרות שלישית שכאמור כלל לא נבדקה!

ענין נוסף ממנו להבנות המأشימה הוא העובדה, שבଘזר ידעה פלישה לעיד
 שהנאשם סייר את גג הבית של המנוחה על יד מיטתה, דבר התואם את תМОנותה היזרה! בכך
 של פלישה ידעה פרט זה, רואה המأشימה כפרט המחזק את מהימנותה, אלא ששוב המأشימה
 מתעלמת מהתרחש ההפור, שמא פלישה הייתה שותפה לרצח ומשכך ידוע לה פרט זה! כשם
 שמתעלמת המأشימה מכך של הדעת, הייתה במשך כמה דקות לצד הנאשם, במועד
 גילוי הגופה, בחדרה של המנוחה, ואין זה מן הנמנע, כי אז שמה לב לעובדת להיות הרכפאים
 בסמוך למיטה. פרט נוסף, מוצא לנכון לציין ב"כ המأشימה (סעיף 111 לסיומו) שהרכפאים
 הכהולים היו מונחים כשחלקים הקדמי מופנה כלפי המיטה, "ולא מהmittה והלאה בצורה בה אדם
 היושב על המיטה יוריד את הרכפאים", אודה שלא הבנתי טיעון זה של המأشימה!, ככל
 מושכלות יסוד הם או ידיעה שיפוטית, כיצד אדם מן השורה מניח את כפכפיו על יד מיטתו?!

תמיقات נוספות לגרסתה של פלישה מוצאת המأشימה בדרך בה התנהג הנאשם בבוקר ה-
 13.4.16 ולאחר מכן. בכל הכבוד ובטרם שادرש לזה, הרוי שכבר הראיתי לעיל, שההתנהגות של
 פלישה ביום ה- 13.4.16 הייתה התנהגות מפלילה לא פחות, ואולי אף יותר, מזו של הנאשם.
 מכל מקום ולגופם של דברים מצבעה המأشימה על כך שהנאשם דפק למחורת בבוקר על דלת
 ביתה של המנוחה, וכך גם לגרסתו וגם לגרסת פלישה.
 כאמור פלישה בגרסתה טענה, שבכך רצתה הנאשם להרחיק חשד הימנו ואולם לא ברור לי, כיצד
 זה, אם אין שכנים שרואו שכן דפק בדלתה של אמו, מוביל הדבר להרחקת החשד ממנה?
 מאידך גיסא, גרסתו של הנאשם לשיטתו שלו, מסתברת. ערבית קודם הייתה לו שיחה קשה עם
 אמו, ולשיטתו שלו, חשב שהיא הלהקה לישון "בלב כבד" עקב דאגתה לו, ולכן מצא לנכון לדפק
 בדירתה!

בעיה נוספת מוצאת המأشימה בכך שהנאשם טען שהתקשר פעם לטלפון הנייד ופעם לניד (של
 אמו), גם שבפלט השיחות נמצא, כי התקשר 3 פעמים ורך לטלפון הנייד! בכל הכבוד, איני
 רואה בעיה בכך. כזכור וככטען, אותו בוקר אמר היה להיות בוקר שגרתי בשגרת חייו של הנאשם
 ובהנחה שהוא חף מפשע, איך הוא יכול לזכור לאיזה טלפון התקשר?
 הנפור הוא, לו רצתה הנאשם ליצור לעצמו "אליבי", היה מקפיד להתקשר בפועל גם לטלפון
 הנייד, ומכל מקום למה לו לשקר בנקודה זו? איזה רוח יכול היה להפיק מכך? וכזכור המأشימה
 מייחסת לנאשם תחוכם רב. נאשם, שכבר בחקירותיו הראשונות התחיל "בזוריית זרים" להרשעת
 פלישה! נאשם שלטענת המأشימה, ועל כך להלן, יודע שעושים לו תרגילי חקירה ומנסה
 להתחמק מהם! ככל נאשם צזה ישקר במודע באשר לדבר שניתן לגילוי בנקל? לטעמי,

- היצמדותו לכך, שאכן התקשר פעם לניד ופעם לנិיח, אינה פוגמת באמינותו כלל ועיקר.
- מוסיפה המאשימה ומיחסת לטיעוני הנאשם חוסר סבירות בכך, שלמרות שחשד בפלישה בפגיעה בammo, הרי שהעובדה שאמו לא עונתה לדפיקותיו בדלת, כמו גם העובדה שלא עונתה לשיחות הטלפון שלו, לא הביאה כל חשד ללבו.
- בכל הנסיבות, המאשימה מקדימה את המאוחר. באותו מועד, חן, לטענותו, לא חשד בכלום ולא חשב כלום, ولكن אין לראות בכך, שדפקתו בדלת לא עונתה, כמו גם בכך ששיחותיו לא נענו, משומם סימן מחשיד כלשהו.
- למעשה, גם כאן היפוכם של דברים הוא הנכון, לו רצחה חן ל"תפור" תיק לפליישיה, מה פשוט היה מלהוסיף ולהתפרק יותר מ- 4, 6 שניות (טענה נוספת של המאשימה ל"חיזוק החשד" נגד הנאשם,vr בפסק דין 248 לsicomיה).
- מה פשוט היה מלהתפרק אכן גם לטלפון הניד? מה פשוט היה מלסובב את רכבו, לחזור ב"זהירה" לקיבוץ, ל"פרוץ" לדירה, לגלוות את אמו מוטלת מתה במיטה, ואז להעליל כל זאת על פליישיה, בצירוף כל שאמר בחקירותיו המאוחרות?
- כך וכאמור גם ביחס לטענת המאשימה שהדפקה בדלת וניסיונות ההתקשרות נועדו אך ורק כדי לייצר לחן אליבי. לעניין הדפקה בדלת כבר נדרש לעיל. לעניין שיחות הטלפון, שוב וכאמור לעיל, לו באilibי עסקינו, מה מנע מהנאשם מלבצע ניסיונות חיגוג של דקוקות? והלא וכאמור, צריך לדעת הוא, שפלטי התקשרות שלו יבדקו ולבן אם "מתוחכם" הוא קטעתה המאשימה, אז יהיה דואג לייצר לעצמו "אליבי" מושלם.
- בבחינה של מעלה מן הצורך, אפנה גם להתנהגותה של רוני (ולא שחלילה חשד אני בה, אלא רק לכך שהיאאפשרות שאמא שלא עונתה לשיחות טלפון, אינה לכשעצמה סיבה מיידית לדאגה) שגם היא לא נתקפה "בהתקף חרדה", הגם שאמה קבעה לצאת ליום קניות עם ילדיה ולא עונתה מספר רב של פעמים לשיחות הטלפון שלה!
- התנגדות הנאשם - אכן לא קיבלנו תשובה משכנעות מהנאשם להתנגדות זו. אולם ברור שהסביר, גם אם בדוחק יש, שהוא בהלם עוד.
- מכל מקום,vr אוvr, דווקא לגרסת המאשימה ולפיה, מהרגע הראשון "זרע" הנאשם את "זרע" האשמה פליישיה, הרי צריך היה להסביר מידיית לנטילת הגופה, ואז לשולף את טענתה "המחץ" שלו, ולפיה פלייש אמרה לו בלילה, "it did it", שהוא זו שרצחה את המנוחה!
- עניין נוסף נתפסת המאשימה הוא אמרתו של הנאשם בבודק גilio הגוף שלא הספיק לבקש סליחה מהמנוחה. לעניין זה מסתמכת המאשימה על עדותו של השוטר דדון, לגביה כבר הערתתי לעיל שאינה נקייה מספקות, שכן זו לא נרשמה בזמןאמת, ואף לא ניתן הסבר מאוחר, מיניח את הדעת, מדוע זו לא נרשמה.
- זאת ועוד ועיקר,طبعי הדבר שככל מות פתאומי של קרוב משפחה מדרגה ראשונה מתבטאים הקרובים האחרים באירוע דומה לו ולפיה, "מצטערים הם שלא ביקשו סליחה מהמנוחה", אין בכך דבר וחצי דבר באשר לאשםו של הנאשם.
- זאת ועוד, גם הטענה הכל שנכונה היא, שהנאשם ביקש לוודא שהשוטר "סגר" את העדות ורק אז אמר מה שאמר כדי שדבריו לא ירשמו, אינה עולה בקנה אחד, עם "התחכם" אותה מיחסת המאשימה לנאים! למה לו לומר דבר כזה שיפלויל אותו? והלא הוא תכנן באופן "מושלם" את הסווואת הרצת, הוא יצר מצג של מות טבעי, הוא פעל בקור רוח, ויצר לעצמו "אליבי" בדמותו

דפיקה על דלת אמו וניסיונות חיגג אליה, הוא נסע להרצות בתל-חי (או למסירת מבחן שם, לא ברור) ואין בפנינו עדות שהיה נסער, היסטורי וכדומה. מדוע אפוא, שיגרום לעצמו נזק שכזה? האם באמת ובתמים חשב שהשורט לא יכתוב, או לא ייעיד אחר כך על מה שאמר לו? לטעמי, גם אם כך היה, אז יכול שהדבר נובע מאופיו של הנאשם, ואולי מתפיסטו ולפיה, דבר שאין בו צורך לחקירה אין צורך Shirshem.

כך או כך, בוודאי שעל סמך אמרה שכזו לא ניתן ליחס לנאשם חשד סביר למעשה רצח! סירובו של הנאשם לספר על תוכן השיחה עם אמו - אכן חנית ורוני העידו שכזאת היה. המאשימה סבורה שלו הייתה השיחה כפי שתיאר אותה, אז מה הבעייה לספר שהשיחה נסבה על מצבו הכלכלי הקשה ועל דמי השכירות הגבוהים ועל הדרישה שיפנה את הדירה, או שיסלק את פלישה מהדירה.

בכל הכבוד לטיעון זה, הרי שניתן לדוחות בנקל. ראשית, כבר ציינתי לעיל, לשם מה בכלל היה על חן לספר על שיחה קשה או "אפילו" מאוד קשה, הרי בהכרח הדבר מפליל אותו ומדובר לו לעשות כן?

שנית, כבר הראינו לעיל, שמערכת היחסים בין רוני לחן ואולי גם בין חנית לחן, לא היו מהמשופרות. כזכור, רוני התנגדה מלכתחילה לכך שchan ישכור את הדירה. משכך ברור הוא, שאין ברצונו לספר על הקשיים בתשלום דמי השכירות ועל דרישותיה של אמו מרגע המשך השכירות.

כשם שסביר הוא שchan לא רוצה לספר לאחיזתו (שכל הנראה, אין קרובות אליו) על שלל הבעיות הכלכליות שלו.

לא ברור לי, כיצד רואה גם "בזה" המאשימה משומן חיזוק לגרסתה של פלישה! וכיוצא מסיק מזה ב"כ המאשימה, "שchan היה צריך לזמן כדי לבדוק סיפור על שייחתו האחורה אם המנוחה....". הרי כאמור לעיל, לטענת המאשימה, חן "בימים" מותט טבעי, חן "בימים" מעשי אליבי למיניהם, אז היה היה לו בעיה ל"בנות" סיפור טוב???

ירידת הנאשם לפנות בוקר לדירת אמו - חיזוק נוסף לאשם בכך חן מוצאת המאשימה בכר, שפלישה סיפה להילה, והילה העידה על כך בפנינו כזכור, ש"בלילה בחמש בבוקר הוא ירד לבית אמו להיות איתה לשותות קפה". 121

כזכור, הילה הסבירה זאת בביטחון מטאפורי שפירשו, להתייחד עם זכרה של המנוחה. מכל מקום, ברור הוא שלו רצה חן להרחיק עצמו מהזירה, למה לו לרדת בשעה 05:00 לדירת אמו המנוחה? והלא לכל הדעות הדבר היה, אם היה, ב- 14.4.16. לטענת המאשימה הדבר נעשה על ידי חן כדי לבצע "פעולה כזו או אחרת בזירה כדי למנוע ממצאים" (סעיף 261 לsicomi המאשימה).

איזה פעולות בדיקות? איך ממצאים למנוע? הגוף נלקח! מ"פ כבר היו (פעמים), כרטיסי האשראי החדש, כבר הוחזר יומם קודם ובכן איך "ממצאים נוספים" רצה הנאשם למנוע? שמא להחזיר את ה الكرטיס הישן ולקחת את החדש! למה לו לעשות כן? והרי זה החדש, נמצא אצל פלישה ולא ברשותו? ובכלל, טענת המאשימה ולפיה, חן נכנס עם מפתח שהוא ברשותו, לא הוכחה בשום שלב במשפט! ולמעשה כלל לא נבדקה!

כך גם הטענה ולפיה נכנס חן דרך חלון ההזירה, כאמור גם עניין זה כלל לא נבדק!!! 122. חששו של הנאשם מהאזנת הסתר - המאשימה פותחת פרק זה לsicomיה בכך שהנאשם לא זכר

כיצד קיבל ב"מדיוק" את הודעה שאמו נרצחה. אכן זו שאלה, ואולם לא שאלת הירדת לשורשו של עניין והסבירו, שעdin טרם עיכל עובדה זו, לא נסתה.

יווער, שמהתרשומות מהנאשם וכפי שכבר פורט לעיל, ניכר היה להבחן בנקל, כי לא מדובר באדם המגיב, ככל אדם אחר מן היישוב. כל נסיבות היכרותו, נישואיו וחיו המשותפים עם פליישה, יש בהם כדי להעיד, ולא אරיך בזה, כי לא באדם "רגיל" (עד כמה שיש משמעות לביטוי זה) עסקין.

באופן זה, יש גם להתייחס להסבירו של הנאשם בדבר העובדה, שלא רצאה לדבר עם פליישה ועם עינת על כל פרט הקשור לחיקורה שכן חשב שהכל "סודי" ואסור לדבר עם אף אחד.

עוד אוסיף, כי גם אם אין בפנינו הסבר מניח את הדעת, להתנהגו זו של הנאשם, אין בכך בהכרח ממשום חיזוק לחשדות כנגדו ויכולים להיות גם הסברים אחרים ולפיהם בשלב זה ניסה אולי לחפות על פליישה! (מה גם שכאמור לעיל, שעה שחשפה הליבה, אין די בחיזוקים!)

על האמור אביב לhổסף, כי בתמליל של אותה האזנה ברכב (ת/80) נשמע חן אומר לפליישה "הם חקרו אותו. אני חשב שהם שחררו אותנו וננטנו לנו לlecture ביחד, כי הם יודעים טוב מאוד שאנו נדבר על זה. אני חשב שגם חוקרים מקצועים". אכן אמרה זו מעלה חשד כנגד הנאשם, אך מאיידר, אם הנאשם ידע שמקליטים אותו, למה שיאמר משפט מפליל שכזה? ושוב לטענת המאשימה, מדובר בנאשם מתוחכם, ודומני שנאשם מתוחכם לא היה נופל בפח שכח.

זאת ועוד, וברמז אומר, שיש גם תרחיש נוספת, שככל לא נבדק, לא נבחן ומילא לא נשלל ולא נסתה, שהוא דוקא חן הוא זה שחיפה על פליישה! שמא חן ידע, ב"זמן אמת", שפלישה היא הרוצחת, ולכן רצאה למנוע ממנה מהפליל את עצמה. צזכור, פליישה הודהה ששיתפה פעולה עם הצגה זו!

באשר לשיחה עם עינת הירש - אכן זו העידה, שהנאשם אמר לה שברצונו לדבר איתה מחוץ לבית ובסיומו של דבר, אכן דיברו מחוץ לבית. אולם הנאשם, כך לפי עדותה של עינת, לא אמר לה שום דבר המפליל אותו ברצח. מכך, יש חיזוק לתפיסתו, המעוותת אמןם, של הנאשם, כי חשב שאסור לו להגיד לאף אחד שאמו נרצחה. למעשה, הפרט היחיד שמסר לעינת היה שאמו נרצחה, ולדבריו אמר לה זאת, כי מבחינתו היא "חלה מהמשפחה".

צא ולמד אפוא, כי מה שאמר, סופו של דבר, הנאשם לעינת, הוא הדבר אותו לא רצאה, או פחד להשמע שעה שחשב שמאזינים לו.

מעניין, שבסוף דבר, גם פליישה עצמה לא העידה, כי בשיחתם מחוץ לרכב, בעת ההחלטה, דיברו על פרט הקשור לרצח או על בקשתו ממנה שב, ש"תשמר על סודו". למעשה, כל שטענות המאשימה שהוא "גילה" לפליישה שאמו נרצחה (סעיף 270 לסייעי המאשימה) גם מכך ניתן ללמוד שהנאשם באמת ובתמים לא רצאה שהחוקרים ישמעו מפיו, באמצעות אותה האזנה, שהוא מסר למשהו, שכן אמו נרצחה ממשום שפחד שהיה עלול להביא את החוקרים לחשוד בו שהוא משבש את החקירה.

כאמור הסבר זה אינו חף מקשישים לוגיים, אולם, הוא בהחלט מסתדר עם אישיותו הסבוכה של הנאשם.

נתונים מהטלפון הסלולרי של הנאשם - ב"כ המאשימה מפרט באricsot, כי לנאים יש בטלפון הסלולרי שלו, תוכנה שמקליטה שיחות וחרף זאת נראה כאלו יש מחיקה של שיחות רבות. בחלוקת מהשיחות המוקלטות (שלא נמחק) מבקשת המאשימה לשכנע אותנו, כי הנאשם לא פחד

מפלישה בטענות במהלך המשפט, ומהחק שນמקת המאשימה לשכנע אותו, כי שיחות "מפלילות" או מסבכותות נמקהו.

125. שני הטענות, ובכל הבוד, אין משכנעות די.

באשר לשיחות "טבות", שבין הנאשם לפליישה הרוי, שאין חולק שמעט לעת היחסים ביניהם היו תקינים וכשם שלטענת המאשימה אין להתרשם יתר על המידה מהריבות ביניהם (סעיף 11 לסיומי המאשימה), כך אין להתרשם יתר על המידה מהשיחות "טבות" ביניהם. באשר למחיקות הנטענות, לא ראייתי בטיעוני המאשימה דבר מהותי, בלבד מהשערות, שיש בו די להוות חיזוק לחסודות נגד הנאשם.

כך למשל טענת המאשימה (סעיף 281 לסיומיה) שביום 13.4.16 יש בפלט השיחות (ת/88ב) בשעה 07:22 שיחה של פליישה לנائب שנמשכת 25 דקות ואולם, שיחה זו אינה מופיעה כלל בשיחה שהוקלטה בטלפון של הנאשם. מכאן מסיקה המאשימה, כי או שה הנאשם מחק שיחה זו בלי שהוא הותר רישום - גם לא המחיקת - בטלפון שלו (טיעון זה סותר את האמור בסעיף 276 לסיומי המאשימה) או שה הנאשם בחר מראש שיחה זו לא תוקלט. מדובר בהשערות לא מבוססות, וחשוב מזה, עניין זה כלל לא הوطח בחקירותיו בפנינו ולא ניתנה לו כל אפשרות להסביר עניין זה!

זאת ועוד, פליישה שמספרה על ניסיונות הסתרה והשתתקה אחרים של הנאשם, לא העידה דבר וחצי דבר על תוכן שיחה זו ומשכך, יש להניח, שלא היה בשיחה זו דבר מפליל כלשהו! בהמשך, שוב טוען ב"כ המאשימה דבר והיפוכו, מחד גיסא, יש טענה ולפיה, בטלפון של הנאשם רשם כאלו יש שיחות עם פליישה שהוקלטו ונמקמו, ואילו בפלט השיחות אין אפילו ניסיונות חיגוג שלו לפליישה (סעיף 281). המשקנה היא, שככל הנראה, שהוא משני דוחות אלו לא אמין, שכן יש סתירה ביניהם!

126. ראייה נוספת מוצאת המאשימה בכר, שיש בין חן לפליישה שיחה מוקלטת מיום 14.4.16 בשעה 14:00, שם פליישה בוכה במשך דקות ארוכות על המנוחה, שהיתה אישת מדיה ומתה צערה. לטענת המאשימה, פליישה לא ידעה ששיחותיה מוקלטות (וזאת מנין לנו? כלום פליישה נשאלת על כך? ואולי דווקא, פליישה ידעה שחן מקליט את מרבית שיחותיו, שכן מדובר בתקופה ארוכה שהוא עושה כן, והוא מדברת לצרכי הקלה בלבד!) ומשכך, אין לה סיבה לנega כך. אולם, גם מאידך, שאלת יש, אם פליישה ידעת בדיק מה אירע ואני חשבתי שהיא מוקלטת, מדובר שתשתפרק ברכבי ומדווע שתגיד שמדובר הייתה אישת מדיה, שלא הגיע לה למות צערה? ולאחר מכן הריאנו לעיל, שפלישה לא התיחסה לחמותה כאישה מדיה. כך גם המשפט "לא הגיע לה למות צערה", הוא חסר ומובן, וזאת אם גרסה של פליישה נכונה שהיא ידעת בזדאות שמרמים נרצחה על ידי חן!

127. עוד מבקשת המאשימה להפנות לכך, שבפלט השיחות של הנאשם לא מופיעות ניסיונות חיגוג של הנאשם לפליישה וזאת חרף טענותו של הנאשם שניסה לחתוך אליה והוא לא ענתה ואילו בטלפון של הנאשם יש שיחות של הנאשם לפליישה שהוקלטו ונמקמו.

גם עבין זה לא הוטח בנאים בחקירותיו בפנינו ומכל מקום כאמור לעיל, אחת משתים או, שפלט השיחות איננו מדויק או שעבודת המומחה אשר הפיק נתונים של שיחות שהוקלטו ונמקמו ממיכיר הטלפון של הנאשם, לא הייתה מדויקת.

- .128. עוד מפנה המאשימה לכך, שבעוד ששיחתו המוקלטת עם הילה, בה מודיעו לה הנאשם על מות אמו, הייתה בקהל שקט, תוך שהוא מוסיף שפלישה לא עונה לו הרוי ששיחתו עם פליישיה הוא בוכה בכיו תמרורים. בכל הבוד, אין מבחן טענה זו, בהחלטת יתכן ששיחתו עם העובדת הסוציאלית מצליח חן לשומר על איפוק (בוודאי לאחר העימות שלו איתה בבוקר) ואילו בשיחה עם בן משפחה קרוב, הוא מתפרץ בbbc.
- .129. כך גם הטענה ולפיה הנאשם, בគונת מכוון, מחק את שיחותיו עם פליישיה, אין בה יותר מסברת בלבד, מה גם שחן כלל לא נשאל על כך, במהלך חקירתו הנגדית הארוכת!
- התנהגות הנאשם בבדיקה הפוליגרפ**
- .130. פרק נרחב מקדישה המאשימה לעניין בבדיקה הפוליגרפ ולהתנהגותו של הנאשם בבדיקה זו. כזכור, ראתה המאשימה הן בניסיון הנאשם להסدير נישותו והן בכרך, שידע פרט מוכמן ולפיה המנוחה נרצחה בחניקה, משום ראיות נוספות הקשורות את הנאשם לרצח.
- .131. אקדמיים ואומרים, כי אמנים היתרנו באותו שלב את העד בודק הפליגרפ, הגם שמדובר היה בעניין חריג, שהרי סירובו של הנאשם לבדוק בבדיקה פוליגרפ אינו קביל כראיה ומילא באותה אנלוגיה יכול שגם ניסיונו ל"רמת" את בודק הפליגרפ, אין יכולות להוות, משום ראייה.
- מכל מקום ואם נעבור את מחסום הקבילות, הרוי שעלה שתיים מבקשת המאשימה, כאמור, להסתתר.
- .132. לאחר ניתוח עדותם של המומחה המשטרתי, תוך שימוש במומחה ההגנה, אשר סבר, שאין בקצב הנשימה של הנאשם בעת הבדיקה כדי להעיד על דבר חריג במילוי, סבורני, כי אכן בכל הקשור לעניין "קצב הנשימה" מדובר בראייה שמשמעותה אפסי, אם בכלל.
- אני סבור, בכל הבוד הרואוי, שצורך להתעמק יתר על המידה בעניין שלו זה ודאי אם אכן כי ניסין עצמו אישר, כי חלק מפעולותיו של הנאשם, כמו "משחק עם הבطن", יכול היה להיות בוגדר פעולות בלתי רצויות (עמ' 430, שורות 22 - 24) וקצב נשימות, עד כמה שהוא קריטי, יכול להתישב עם אדם שמנסה להירגע (ראה לדוגמא עמ' 432, שורות 6 - 9).
- יוער, כי כך גם העד המומחה מטעם ההגנה, אשר לא נתן משקל כלל לתופעות אותו תיאר ניסין.
- .133. העניין הנוסף הוא הפרט המוכמן - רצח בחניקה, ואפילו בכרית, לעומת אפשרות אחרת של "דקירה, הטבעה, ירייה, הפללה, הרעלת וסימום" (יוער במאמר מוסגר, כי הרעלת וסימום - חד הם!) כשנשאל הנאשם על ידי ניסין (וז dock, ניסין אינו חוקרי!) ולא אזהרה כנדרש! מדובר סבר שמדובר בחניקה ובכרית - השיב "כי הוא גור מעלה". ברור הוא, כי בתשובתו זו, מנסה הנאשם להסביר כי לו היה מדובר ביריה למשל היה שומע זאת.
- לענין זה יוער, כי סברתו של הנאשם שהמנוחה נחנקה בכרית, היא אכן סבירה בכלל, שכן בדו"ח הפטולוגי אין אישוש לכך!
- כך או וכך, שעה שacamור האפשרויות של טביעה, דקירה, ירייה והפללה (בוודאי וכן לאו) עת ושעה שהמנוחה נמצאה בmittah, והגרסה ולפיה הונחה שם לאחר מותה, ובהנחה שהנายน אינו הרוצה, לא אמרה הייתה להיות בידיעתו!, אין סבירות, אז נותרנו אפוא עם הרעלת וסימום יחד הן, וחניקה, כך שניתן בהחלטה שברמת "הניחס" הינה מסתברת יותר.
- זאת ועוד, הנאשם טען, ובעניין זה לא נסתהר, שהמדובר הוא זה שאמור לו, מדובר בחניקה ואףלו בכרית (ראה עמ' 602, שורות 1 - 11).

על האמור אוסיף עוד, כי הנאשם לא נחקר בחקירתו הנגדית על אף שמסר לבודק הפליגרף שאמו מטה בחנייה, כשם שלא נחקר על אף, שכן המדויב הוא זה שאמר לו שאמו מטה בחנייה!

ענין נוסף אליו מפנה המאשימה הוא, שבמהלך חקירתו ביום 31.5.16 לאחר ששב מביקורת הפליגרף אמר בין השאר "... אני הרגשתי שאמא שלי, אמא שלי לא תיתן לי לעבור את הפליגרף, כי אני לא התמודדתי עם הדבר הכי מהותי כרגע בכל העסק הזה ... הפחד, הפחד הזה ... אני הייתי פשוט מתח כמו קפיז" (הציטוט לקוח מסעיף 293 לסייע לsicomi המאשימה).

צדוקות ב"כ הנאשם, כי הפחד מהותי אותו תיאר הנאשם, בשלב זה, היה פחדו מפלישה, וצדוקות ב"כ הנאשם, כי לעת ההז, הנאשם סבר, או נתה לחשוב (או אפילו שכנו עצמו), כי פלישה מעורבת ברצח אמו. משכך בהחלט סביר להניח שהנאשם יסביר, שהוא מחפה או מסתיר מידע כלשהו שעוזר בתוכו, על הרצח, ומכאן מובן שיכול היה לשבור שנכשל בבדיקה הפליגרף. אף או אף, כאמור לעיל, וגם לו היה נכשל בבדיקה הפליגרף לא היה מהווע הדבר ראייה ומשכך, גם הסבירות התאורטיים, מודיעו נכשל לשיטתו בבדיקה, אינם יכולים להיות ראייה.

שאלות לגבי גרסה של פלישה

בפרק שלפני האחרון בסיכומיו, מנסה המאשימה להתמודד עם שאלות שונות לגבי גרסה של פלישה. לדוגמה, איך יצא הנאשם מהדירה, איך קרה שהכסף נמצא למרות טענת פלישה שחן לפקח את הכסף ואיך הגיע (חזר) הכספי החדש לארכן בבוקר ה- 13.4.16. למרבית אלה כבר נדרשת לעיל. עם זאת יובהר, כי גם המאשימה אינה מצילהה ליתן הסברים לשאלות אלו ומסתפקת היא בהצבת אפשרויות כאלה ואחרות, שזכה כלל לא נבדקו על ידי הגוף החוקר.

כף למשל, מעלה היא סבירה שמא שכפל חן מפתח לדירה. כזכור, ענין זה לא נבדק! אף למשל, מעלה היא סבירה שחן יצא מהחלון, אלא שזכה, גם ענין זה לא נבדק! אף, מעלה היא סבירה שמא יצא מהדלת האחורי לא נעל אותה ולאחר גילוי הגוף, נעל אותה מפנים.

גם כאן, מדובר באפשרות תיאורטית ורוחקה! שככל לא נבדקה, לא אושרה ואף לא נשללה! גם אם יכול היה הנאשם, אף גרסה החיצונית, ליתן הסבר סביר לטביעות אצבעותיו על חלקה הפנימי של הדלת החיצונית (שכן לטענת המאשימה בחקירה מיום 2.6.16 העיד שאמר לסמדר שביום גילוי הגוף בדק שהדלת האחורי אכן נעולה) הרי שלא היה ביכולתו ליתן הסבר סביר לטביעות אצבע שלו, לו נמצאו, בחלוקת החיצוני של הדלת האחורי. לו אף היה, הרי שהיה בכך סיווג לתיאוריה אותה מנסה המאשימה להציג עתה. אולם כאמור, טביעות אצבע לא נלקחו מהדלת האחורי בודאי שלא מחלוקת החיצוני, כשם שגם לא נבדקו סימני עקבות נעלים או סימנים אחרים המובילים מהדלת החיצונית.

כף גם סבירותו והשערתו של ב"כ המאשימה (סעיפים 301 - 312 לsicomiyo) לענין הכסף והכספי החדש שנמצא, הין ובכלל הכלבוד בגדר סברות והשערות בלבד, ודומה שגם שאלות אלו, ה גם שאין עיקר, מחייבות מאוד את גרסת פלישה. מה גם שכאמר לעיל, פלישה לא נתנה הסבר מניח את הדעת לעובדה, שהכספי חדש לארכן וטעונתי, שהוא החזירה זאת לארכן בעת חיפוש תעוזת הזחות של המנוחה, נסתרו לחלווטין, שכן רוני העידה שראתה את קרטיס האשראי החדש בארנק לפני (!) שפלישה הגיעו לדירה (ראה שוב עמ' 103 שורות 7-26 לפרטוקול מיום

(13.11.16)

חקירתיו של הנאשם

136. פרק שלם מקדישה ב"כ המאשימה להhaftוחות גרסתו של הנאשם בחיקורתו. כמפורט לעיל, סבורני שאין זהה לבדוק מושם קביעה, כי אכן הוכח מעלה לכל ספק סביר, שהנائم רצח את אמו, מה גם שכבר נדרש לעיל ובאריותו לאיישותו, הסבוכה משהו, של הנאשם, כמו גם להסבירים האפשריים בהhaftוחות גרסתו.

137. עם זאת, ביקש להידרש לעניין מטריד אחר, שעה כחוט השני בחיקורתו של הנאשם והוא להיטות היתר, שלוותה לעיתים אגרסיביות של צוות החוקרים כלפי הנאשם. עניין זה בא לידי ביטוי במיוחד בדף ב"Disk" המתעד את חיקורתו של חן, זו שבין שני העימותים (ימים 31.5.16 ו/75 ב'). שם, במשך דקות ארוכות, צועקים החוקרים, זהה אחר זה, על הנאשם, מתייחסים בו בצעקות שהוא "רוצח שלל", "שיש לו דם על הידיים", שהוא "מגUIL אותו", שהוא "כ'כ טיפש" שהוא מתועב ועוד ועוד. צפיה ב"Disk" העימות, מהשעה 00:14:00:3:48:00 ועד 00:14:06:6, מגלה בנקל,

עד כמה מדובר היה בחיקירה אגרסיבית שלא לצורך, ולא תרמה דבר בסופו של עניין. יוער, כי לאורך כ- 12 דקות מתייחסים החוקרים, זהה אחר זה, בבחן את האשמותיהם, לרבות האמירויות שצינו קודם והנאים נראה די המום ואינו מצליח ל"הכנס" מילה. לעיתים, מתקרבים הם אליו בתנוחה מאימת עד למפרק ס"מ ספרום מראשו, לעיתים הם רוכנים כלפי בצווחה מאימת ולעתים הם אף מזיזים את ראשו, מצד לצד. בסופו של דבר, ממשטחים בו שרצח את אמו בغال כסף ובגלל הדירה, מסביר להם הנאשם "לא רצחתי את אמא..." ובכל מקרה, ידוע לו היטב שהדירה אמורה להתחלק בין חמשת האחים, (דבר שאנו יודיעים שהואאמת).

בכל הכבוד, תשובהו אלו הגינויו, והוא מבahir לחוקרים שלא היה לו כל מנע לרצוח את אמו!

138. בטרם סיום פרק זה מפנה ב"כ המאשימה לע"פ 8808/14 **פחימי נ' מדינת ישראל** ואצתט מתוכו, וככלहלן:

"אכן, אין לכך כי נותרו תהיות ושאלות בלתי-פתרונות סביר הפרשה שבפנינו, ואולם דומני כי אותם חלקים חסרים ומעורפלים אינם חיוניים להבנת התמונה הכלולת העולה מכלול הראיות. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בפסק דין המשותף של השופט מ' נאור ושל השופט י' דנציגר בע"פ 4354/08 מדינת ישראל נ' רביבובי [פורסם בנבז] (22.4.2010):

"אמנם ישנים 'חללים' מסוימים בספריו המעשה כפי שאירוע. ואולם, בהכרעת הדין אין חובה לספק הסבר לכל מה שהיה או לא היה ואין חובה לפרט את כל 'ה奇特ות' העולות. מלאכת הרכבת התמונה הכלולת המצטיירת מן הראיות, אינה מחייבת שככל אבני תומנת ההרכבה 'ימצא' וונחו במקום. די בכך שהמעין בתמונה המורכבת מבני תומנת ההרכבה הקיימות, אף שאינו מלאות, יוכל לקבוע את העובדות, אף בית, אני רואה עצ, אני רואה שמיים. די בכך שבית המשפט הקובל את העובדות, אף שלא כל ריכבה של תומנת ההרכבה מצוים לנגד עניין, יהיה מסוגל להרכיב את חלקיה המהוותים של התמונה, אף שלא את התמונה המלאה לפרטיה. אכן, התמונה אינה מלאה, אך היא תמונה מספקת" (שם, פסקה 50).

כן, נותרו, למשל, אופן גרים מותן של המנוחות, כמו גם מקום ביתור גופtan לוט בערפל. אך אין בכך כדי לשנות מן המסקנה המרשעה נגד המערער העומדת על

קרקע איתנה".

אכן, אין צורך במלוא תמונה ההרכבה, די בכך כדי שנקבע שם, ש"המעין יראה בית, יראה שמיים, יראה ארץ ... די בכך, שניתן יהיה להרכיב את חלקיה המהותיים של התמונה ...".
אלא שבנדון שבפנינו, שוב כמשל, אני רואה בית, אני רואה עצ, אני רואה שמים, ובעיקר אני יכול להשלים על סמך מה שהונח לפנינו, את הצורך להoxic במשפט פלילי, שכן הוכח החלק המהותי, וועל לכל ספק סביר, זההינו, שחן רצח את אמו.
התמונה שצירה בפנינו, חסרה באופן מהותי ואני מספקת, בוודאי שלא ברמה הדורשה במשפט הפלילי, ואין בכוחה לקבוע וזאת כמובן מעלה לכל ספק סביר, כי אכן שחן רצח את אמו.

139. סוף דבר אפוא כתחילתו, מכלול הנתונים שהוצגו בפנינו אינם מצביעים ברמה הנדרשת במשפט הפלילי על חן כדי שרצת את אמו.
ممילא גם, הם אינם מצביעים על מעורבות כלשהו של חן בגנבה, או בשימוש בcartis האשראי של המנוחה, שכן אף ברור הוא שלענין זה, רק עדותה, הבלתי מהימנה כאמור, של פלישה, בפנינו.

**אשר קולה, שופט
אב"ד**

דני צרפתி, שופט;

1. **אני מסכימ ומצטרף לנימוקיו המפורטים והבהירים של חברי, המצדיקים את זיכוי הנאשם מכל הטענות המוחשנות לו בכתב האישום.**

2. אב בית הדין, חברי השופט א. קולה, נדרש בנימוקיו לכל נקודה, היבט, טענה וסוגיה בטיעוני וראיות הצדדים מבלי להוtier אבן על אבן, אשר לא נהפקו, נבחנו ולובנו עד תום על ידו. מלאכה מקיפה ומורכבת זו, הצגתה והoxicה באופן מושכל וברור כי המאשימה שלה בניסיונה להoxic כי הנאשם אשם ברצח את אמו המנוחה.

3. משוחרר מה הצורך להידרש מכלול הנימוקים, הריאות וההיפות המלמדים על זיכוי הנאשם שבפנינו, אסתפק מצד אחד מספר עמודים ממעוף הציפור, לעיקר הרשימים והמסקנות מנוקדות מבטי האישית.

בטיעוני להלן גם אמנע מהפניה למראי מקומות, שעה שמלאכה זו הושלמה גם היא באופן יסודי על ידי חברי.

4. **העדת המרכזית והיחידה למעשה מתעם המאשימה הייתה גב' פלישה - אשתו של הנאשם.**

מלבד גרסת פלישה לאירועים, לא הצגה המאשימה כל ראיות ממשיות או פורנזיות הקשורות את הנאשם לרצח. המאשימה ביקשה לחזק את עדות פלישה בריאות נסיבותות, לשיטתה; במניע אפשרי,

ובהפניה להתנהגות מחשידה צו או אחרת מצד הנאשם, אשר המשותף לאלו הוא משקלם הזניח והדל. 5. פלישה אשר הייתה מליינר החשודה המרכזית ברצח, על פי צוות החקירה המשטרתי, הצינה בשלב מאוחר במהלך החקירה וראשה בעיצומו של עימות עם הנאשם, גרסה המפלילה את הנאשם ולפיה הודה הנאשם בפניה כי רצח את אמו, זאת שעה ש גופתה מוטלת למרגלותיו. גרסת פלישה היא אף סעיה לו להעביר את גופת המנוחה למיטהה, כך שייראה כי מיתה מותה טבעי.

צוות החקירה בחר לאמץ את גרסת פלישה ובוקר על בסיסה הוגש כתוב אישום נגד הנאשם. 6. פלישה העידה בפנינו ארוכות והתאפשר לי להתרשם ממנה באופן בלתי אמצעי. פלישה והותירה בי רושם בלתי אמין בעליל, רושם של אישה עם צדדים אפלים ומוניפולטיביים באישיותה, אשר לא בוררו במלאם.

7. נוכחתי כי פלישה אינה בוחלת באמירת דברי שקר ואינה נרתעת גם כשלכאורה מtgtlim שקריה. יש בה קווים אלימים, היא חסרת עכבות מוסריות, כאשר חייה מילדות כנראה חישלה אותה להתמודד עם תרחישים קשים ומצוקה.

8. בגין די להפנות לשקר השפל שהציגו בפני הנאשם, על שאביה לכואורה מת, כתירוץ לנסוע לדרום אפריקה, להכחשתה את דבר גנבת כרטיסי האשראי (גם בשנת 2014), אף שעה שמדוברות בפניה תമונותיה מול הכספיות, לאילמות הפיזית כלפי הנאשם וככלפי עמייה לעובודה בבית האבות ולאילמות המילולית הנשקפת מהודעותיה לאחותה.

על פי תבנית זו לטעמי, יש לבחון בזירות את הנסיבות הגורפות לכל מעורבות באירוע הרצח, זאת על פני שלושה שבועות בהם הייתה נתונה במעצר ונחקרה בעניין, תוך שהיא מהתלת בחוקריה ומנסה לתרמן אותם, היא נינוחה ומתעםת לפִי צרכיה, עד אשר היא חשה בסכנה שישאה הטחות הנאשם כלפי בעימות, או אז היא מבצעת תפנית לחץ עצמה מהמצוקה ומפנה אצבע מסימה כלפי הנאשם, תוך התעשות מהירה והציגת גרסה עשרה ומפתחת לדברים.

9. פלישה לצד היותה מטופלת פסיכיאטרית, על החזות העיפה והמנומנת שהציגו בפנינו בהקשר זה, הייתה בהחלט ערנית וחדה במהלך עדותה בפנינו. לא השתכנע, קטעת ב"כ המאשימה, כי היא זכאיות "להנחות" בשל מצבה הנפשי או שיש לתלות את הסטיות הרבות בגרסאותיה, במצבה זה.

הוא הדין לעניין קשי השפה לכואורה.

10. במהלך עדותה בחרה פלישה באופן מודע ובוקר בפעם שנווכה כי היא נקלעת למבוי סתום אל מול שאלות נוקבות המוצגות לה, לטען לעיפות, לביעית זיכרון ובלבול או פשוט לשתק. כדוגמא מובהקת לדברים אפנה למצוקה בעקבות השאלות סביר כרטיסי האשראי כמו גם בהקשר לגורסתה המאוחרת על כי שמעה מחלונה קולות חניקה של המנוחה.

11. צפיה בחקירותה של פלישה במשטרה מלמדות גם הן כי היא על פי רוב ערנית, נינוחה, מודעת היטב למכשורם שמקשים להערים בפניה, אשר היא אינה ממסת לנוקוט צעד קיזוני דוגמת ניסיון "הימלטות" מחודר החקירה, שעה שהיא "בסכנה" מתקרבת.

שקרים ונוכחות העבר של פלישה, כפי שנחשפו במהלך חקירתה ועל רובם לא חלקה, מהווים חיזוק לרושם השלילי עליו הצבעתה.

12. בעוד שכך לטעמי **לא ניתן לתת כל אמון**, ועל פייה לא ניתן לבסס ממצאי עובדה

מהימנים, כל שכן לא ניתן על פיה להפליל אדם ברצח אמו. על אחת כמה וכמה שעה שעסוקין בגרסה כבושה וمتפתחת, אשר בעזרתה נחלצה פלישה ממומדה כחשודה מרכזית באירוע הרצח.

לטעמי לא יכולה להיות מחלוקת כי נדרש מידת זירות מגברת ומוכפלת טרם שניתן יהיה לסמור הרשעה בפליליים על עדות שכך, זאת גם מבלי להידרש לשוגיות משפטיות לעניין "עד מדינה לשיטתו" וכדומה.

13. חברימנה ביסודות ובאופן מקיף ועמוק את מכלול הסתרות והתחמיות העולות מבחינת גרסאותיה של פלישה ובפרט אלו המפלילות את הנאשם.

מבלי כמובן לשוב ולהידרש לאלו אפנה לחלק מהמרכזיות שבahn, לטעמי;

14. העיתוי והאופן בו הופלל הנאשם על ידי פלישה אינם מתישבים עם גרסתאמת; עד שהובאה לעימותם עם הנאשם הייתה פלישה עצורה יותר משלואה שבouce. לאורך חוקיותה בימים אלו התקשחה כל קשר לרצח, או כי ידעה ידעה כלשהיא הקשורה לזהות מבצע הרצח ודיברה בביטחון מול החוקרים.

במהלך העימות ולאורך מספר דקוט מתייחד הנאשם בפלישה את חזו כי היא רצחאת אמו כולל אמירות מחשידות ששמע ממנה. כשהאמור מצטרף לאמירות החוקרים בפניה, מוקדם לכך, כי הנאשם מפליל אותה. למרות האמור ובכל השלבים הנ"ל לא מפלילה פלישה את הנאשם.

ראשית, בלתי סביר בעיני כי הנאשם, אשר לגרסת פלישה תלוי בחסדייה ובידיה, כמו שרצח את אמו, יבחר להפליל דזוקא את אשת סודו, תוך שהוא מקנתר ומתרגרה בה בפני החוקרים. שנית, לא הגיוני כי פלישה שומעת הטחות מפלילות אלו, מפיו של הרוצח עצמו לגרסתה, אשר בගלו היא במעצר ובכל זאת, תמנע מלהתפרץ ולהשוף את סודה (לפחות שם שהתרפה בחקירה עת הוטה בפניה כי רצחאה המתוחה).

פלישה אף נשמעת מנסה לדבר אל לבו של הנאשם, שהוא טועה ורק בשלב מאוחר יחסית היא מティיחה בו כי הוא הרוצח כפי שמספר לה.

15. התנהלות כאמור לא אופיינית לכל אדם ועל אחת כמה וכמה שאינה אופיינית להפלישה, על פי קווי האישיות שפורטו, לרבות חוסר הנאמנות לנאים והדאגה בראש ובראשונה לעצמה ולצריכה. לטעמי סביר כי פלישה לא הייתה ממסת להפליל את הנאשם מלכתחילה, אילו היה מדובר בגרסהאמת.

[בהקשר זה אוסיף כי פלישה אף הפלילה את הנאשם, בכל הנוגע לכרטיסי האשראי, מוקדם לעימות לאחר שלא הצליחה למצוא הסבר לשאלות החוקרים בעניין (כאשר גם בגרסהה הראשונית לעניין הצעקות והויכוחים ששמעה מDIRECTOR, ניתן לראות הפללה של הנאשם].

16. צפיה בדרך התנהלותה של פלישה בעימות מתיישבת עם מסקנה לפיה הפללת הנאשם היא בבחינת דרך מילוט אותה מצאה פלישה (מהמצקה אליה נקלעה) ולא מעבר לכך.

17. גם כמשמעותה פלישה במהלך העימות בנאים את גרסתה, כי רצח את אמו, היא אינה טוענת כי נכח בזירת הרצח וכי אף עזרה לנאים להעביר את הגוף למיטהה, כפי שהיא מתבקש שתתספר כבר אז.

רק כשליפה נחרצת **בנפרד** לאחר העימות, היא מוסיפה ומספרת תוך הדגמות נלהבות את נוכחותה בזירה והעזרה שנתנה לנאים. הרושם שהותירה בי הצפיה בחקירה הנ"ל היא של חשודה בעלת דמיון

ותושיה הטווה סיפור מעשה מתפתח מרגע לרגע.

18. כאן המקום לציין את מחדלי החוקרים אשר נמנעו, באופן תמהו יש לומר, מלערוך עימות **ממשי** וראוי בין הנאשם לפולישה לאחר הטחותה הדрамטיות בנאשם, או מלהקשות במשהו על פולישה. היה מצופה כי הטענות כאמור יעשו כבר במהלך העימות כאמור או למצער בחקירה שנערכה לה לאחר העימות, כשהכל טרי וראשוני לרבות על רקע אי התאמות, עליו פירט חברי בኒומוקי, בראשן העובדה לפיה בעימות לא טענה היא כי נכחה בדירה וסיעעה לנאים.

19. אbehair גם אני כי איןני מבקש ואני מתיימר לקבוע או להסיק כי פולישה רצתה את המנוחה. בירור זה אינו מתפרקנו. במפורט לעיל אני מבקש להצביע על האפשרות לפיה פולישה רצתה להפליל את הנאשם למצער, על מנת לחלץ עצמה מהחשדות כלפי, אף אם יתכן גם חדשות אלו היו חדשות שאינם נוכנים.

20. פולישה לא מסרה כל הסבר ראוי ואחד להוכיחם של כרטיסי האשראי של המנוחה, ובפרט הכרטיס החדש.

דבר השימוש של פולישה בכרטיסי האשראי של המנוחה, הוא בבחינת ראייה מפלילה לחובתה. כך באותה מידת העובדה כי כרטיס האשראי החדש בו השתמשה פולישה בבודק של מהורת הרצת, נמצא חזרה בביתה ובארנקה של המנוחה, פחות משעתים לאחר מכן.

בהעדר הוכחה או אפילו הסבר מתקבל לתחריש אחר וכן הם פנוי הדברים בפנינו, הנסיבות האופפות את האחזקה והשימוש בכרטיס האשראי פועלות לחובת פולישה דווקא, כשם שפועלים לחובת ניסיונתה להרחק עצמה מכרטיסי אשראי אלו.

21. לא לモתר להוסיף כי לא הוצאה כל ראייה או נסיבה הקוסרת את הנאשם לכרטיסי אשראי אלו או לשימוש בהם, זאת מלבד גרסה של פולישה, שהינה בעלת מניע ברור וישיר לנסות להרחק עצמה מכרטיסים אלו ובהזדמנות זו גם מהשימוש בכרטיס ב- 2014. כפי שפירט חברו גרסה של פולישה לפיה הנאשם הוא שמסר לה את כרטיסי האשראי, לרבות בעבר הרצת, חלק מ"חלוקת השלל", נסתירה גם היא מנימוקים שונים.

22. גרסת פולישה לפיה סיפר לה הנאשם סמור לרצח כי רצח את אמו, זאת כשהיו יחד בדירה המנוחה כשהגופה מוטלת, עלתה כאמור, וגם זאת בחלוקת, רק במהלך העימות. כבישת עדות זאת, בבחינת עדות ראייה **ודאית** (במובן מכובשת **חדשות בעלמא** לפני פולישה מצד הנאשם), מחיבת בחינה במסנה זהירות, ובוודאי כשהיא באה מחשודה מרכזית.

23. הספקות בענייננו כנגד תוקף גרסה זו מתחזקים גם מריאות נוספות:

פלישה מתבטאת בהודעה לאחותה, ביום מציאת הגוף, באופן המלמד כי אינה יודעת מי הרוצח ואף מתקשה לחשוד בעניין בנאים. (לצין כי בגרסה אחרת במשפטה דווקא טענה פולישה כי סיפרה לאחותה שהנאשם רצח את אמו, כאשר לגרסה זו אין תימוכין בתיעוד והמדובר בעוד שקר מני רבים).

פלישה בשיטת הטלפון עם הנאשם בבודק הרצת מתנהגת כאילו אינה יודעת

מי הרוצח כשהסבירה בפנינו **לפיים "הציג"** למקורה ומאזורים לשיחה, לא שכנענו.

(להוסיף כי פולישה בנגד אמרו טענהマイידך שבשיחה הנ"ל הרגיעה את הנאשם ש"סודו שמור עימה" כאשר אמרה זו אינה נמצא באותה שיחה, אותה הקליט הנאשם).

24. פלישה לא מסרה גרסה אחידה והגונית לכל מהלך האירועים בעקבות הרצח, לרבות מה ראתה, מה שמעה ומתי, הכל כמפורט בנימוקי חבריו.
- אף הגרסה אותה מבקשת שנאמץ המאשימה ולפיה עסקינו בהתרחשות בין הנאשם ואמו המנוחה אשר נמשכה על פני ארבע שעות, במהלךן נשמעו צעקות, מריבות, קולות חנק ועוד, אינה סבירה בכלל.
25. איני מאמין כי פלישה "צפתה" בחולנה, שעוטה כה ארוכות או שמעה את שמעה כתעונתה, החל מנושאי הויוך ותוכנם ועד ל��ולות החנק. גרסה כאמור לא הגונית וחלקה נסתרת כפי שכבר ציין חבריו, בריאות שהוצגו ופורטו.
- (אצין כי אילו החקירה שבפנינו הייתה מתנהלת באופן סביר, הכרח היה בכך לחקור את השכנים כמו גם להתחקוקות אחר תנועותיו של הבן איתן שהופיע בחדר המדרגות בשלבים הקritisטים של ההתרחשות, באופן שהייתה אולי אפשר לאש אן ל��עקע את גרסת פלישה).
26. גם הסיפור של "חלוקת השלל", כאמור, על גבי גופת המנוחה, הינו חזוי לטעמי, אין מתישב עם "המניעים הכלכליים" המיוחסים לנאים ועם כל הבוד גם לא עם דמותו של הנאשם.
27. גרסת פלישה למשעה או למשיעו הנאשם לאחר הרצח, כשזרו לדירתם, אינה עקבית, גם אם בוחנים את אלו על בסיס גרסאות פלישה, לאחר שבחירה להפליל את הנאשם. הסטיות, גם בפרטיהם הלכאורה שלוויים; מילקח את הילד להתפנות, מי שוחח עם מי, מי הילך לשון ומתי, עם מי נסעה למחמת ומתי, מי התקשר למי, מלמדים גם הם על חוסר אמינות.
28. משעה שפלישה הייתה החשודה המרכזית של חוקרי המשטרה, במצבם לקשהים המהותיים העולים מגרסתה המאוחרת והמפלילה של פלישה, כפי שפורט ובהדרן של ראיות ממשיות לחובת הנאשם, התחייב כי המאשימה תציג בפנינו נימוקים והסבירים מה הביא את חוקרי המשטרה, למקד את שודותיהם בנאים, לבחור להגיש נגדו כתב אישום ולהרפות מפלישה. התמיהות בכך מתחדدة, שעה שהחוקרים אף נמנעים מלעמת את פלישה עם הביקושים בגרסתה המפלילה או, למצער לאפשר לנאים להעתמת אותה בעניין. אני עצמי מתקשה להימנע מהרושם כי החוקרים לכוארו מתנהלים כמו שחפצים כי גרסה מפלילה זו לא טיפול ותשמר.
29. **משnochתי כי גרסתה של פלישה אינה ראהה לאמון ולא ניתן לבסס עליה הרשעה בפלילים ובוואדי לא בתיק רצח, הרי מתחייבת המסקנה לפיה המאשימה כולה בנטול המוטל עליה להוכיח את אשמת הנאשם.**
- הריאות הנسبטיביות, הדחוקות כשלעצמם אליה הפניה המאשימה כמתווספות לgresת פלישה הפכו חסרות כל משקל למשעה עם דחית גרסתה של פלישה ואשר בה התיימרו לתמוך ראיות אלו.
30. **על אף שהדברים אינם מוצגים במפורש בטיעוני המאשימה, נדמה כי המאשימה רואה בשקיי הנאשם והתנהלותו המפלילה לשיטתה, את החיזוק המרכזי לכואורה בראיותיה.**
- מלבד ההלכה הפסוקה המחייבת משנה זהירות קודם למיניכים שימוש ראיותית לשקיי הנאשם או להתנהגות מפלילה שלו, כפי שפירט בהרחבה בעניין חבריו, הרי בעניינו אף לא נוכחתי כי כך הם פנו הדברים, מכל וכל;
31. נדמה כי כולנו תמיימי דעתם שלנאים אישיות חריגה ושונה "מהישראלי הטיפוסי". לעיתים הנאשם שלנו מסגור ושקט ולעתים מלא בפרטים ו"מתפלסף". זמני הוא נחזה שלו ואディיש זמנים סוער, נרגש ולא יציב, הכל על פי רוב, או לפחות לפעמים, לא מותאם לסייע给他. נדמה כי קווים אישיות אלה הם שהקימו על הנאשם את שודות החוקרים מחד והם שאפשרו לו לשרוד

את כל תקופת המעצר והחקירה הקשה והמשפט מאידך. מכל מקום לא נוכחתי, גם אחרי בוחינה ביקורתית כי יש בהתנגדויות השונות של הנאשם, כפי שנסקרו ביחס לarious בפרשנו, בבחינת התנגדות מפלילה לעניינו.

32. להזכיר כי הנאשם נעדך כל עבר פלילי, אין כל ביטוי אלימות בעברו או בהתנגדותו, הוא שימש כ厴רנס וכהורה העיקרי במשפטו הגרעינית וככל תפקד באופן חיובי בתפקידים אלו.

33. מערכת היחסים הזוגית בין פלישה לנאשם התרבה ממורכבות יותר, ועכורה. הנאשם חש מקווים באישיותה של פלישה ולכל הפחות מיכולתה לשבש את מהלך חייו, בעיקר בהקשר לילדיהם המשותפים.

34. אין חולק כי חלה התפתחות בגרסת הנאשם באשר לאירועי עבר הרצח, בדgesch להיבטים המפלילים את פלישה, עד לטענות כי שמע אותה בעודו מנומן וטרם שׂקע בשינה, ממלמלת משפט שנשמע כמו "עשיתי זאת" אָנֹגְלִית.

35. מכל מקום, התנגדויות וההתבטאות השונות של הנאשם, לרבות התפתחויות שהו בגרסתו לאירועים, לכל היותר באות בוחינת צדקנות יתר, או ניסיון לשכנע בצדקה גרסתו, ודברים נכונים בפרט בהקשר לחשדותו באחריות פלישה לרצח, אולם לא מעבר לכך.

36. ההסבר לפיו חל אצל הנאשם תהילך שהביא ל"גיבוש" חשדותיו נגד פלישה, אם על יסוד ראיות שהוצעו בפניו, אם משפשש בזכורותיו אותו ערבי, אם בשל מהלכים של "שחרור" או משnoch כי הוא חייב לחילץ עצמו מהחשדות נגדו, או בשל כל אלו או חלקם, הינו הסבר מסתבר יותר ובודאי לא פחות מתרחישי המאשימה בעניין.

37. חשוב להזכיר כי חשדותו של הנאשם כלפי פלישה תמיד נוטרו בגדר **חשדות**, הנסמכים על אינטואיציות, היסקים או רמזים לכל היותר.

ברמה שכזו קשה להפנות אצבע מאשימה מחשידה כלפי הנאשם, על שזמנן אמת, לא ירד באישון לילה לדירת אמו, על שלא פרץ את הדלת בבוקר המחרת, על שלא שיתף או כבש את חשדותיו מפני משפחתו או מפני החוקרים ועוד כהנה וכנהנה תמיינות קלותו.

שונים הם פני הדברים כאמור ביחס לגרסת פלישה, אשר לטענתה חזהה בעינה ושמה באוזניה את מעורבותו של הנאשם ברצח, וראתה לגרסתה לכבות עדותה ולהציג הצגות, עד שבחרה להטיח האשמה את בונאשם.

38. זאת ועוד, נזכיר כי על פי הנאשם, ערבי הרצח היה בבדיקה ערבי לא חריג במילוי, ומשכך, מובן כי לא כל פרטי ההתרחשויות והאמירות שהתרחשו בו נחקקו או צפו בזכרונו. מאידך, לפלישה, על פי גרסתה עסקנן בערב חריג וסוער בו נחשפה לכך שבעה רצח את אמו. חזקה כי ערבי שזכה על פרטיו ודקדוקיו צרייכים היו להיחקק היטב בזכרונה ולא כפי שהתרשםנו.

39. טרם שאתייחס בקצרה ל"חשדות" הנוספים עליהם ביקש בבקשתם לבסס המאשימה את אשמו של הנאשם, אני רואה לחזור ולהפנות ל"תמונה הראי" אותה מצב חבריו והמלמדת כי על סמן אותם חשדות, היפים על דרך קל וחומר כלפי פלישה, היה מקום לבסס כתוב אישום דווקא כנגדה. תמונה קולעת זו יש בה להמחיש את דלות טיעוני המאשימה מכלול.

.40. "המניע" אליו מבקש להפנות בא כוח המאשימה בדמות המזוקה הכלכלית וה"רוח" שהיא צפוי לנאים ממות המנוחה, הינו לטעמי לא פחות מגוחך ומלאכותי. (אצין כי הניסיון של החוקרים להטיח בנאים "מניע" זה, הvae ש"הצלח להוציא מכלוי" אפילו את הנאשם, אשר הצלח לשמר על איפוק גם כשהותחו בפניו האשמות קשות יותר).

.41. לא מצאתי בסיס להנחה כי הנאשם ראה במות המנוחה פתרון למצוקה כלכלית, אשר כשלעצמה ובהיבט אובייקטיבי, לא הייתה ממשית ועומקה מכל וכל. בהפנויות לקטיעי אמרות מצד בני המשפחה על האפשרות שה הנאשם יירש או "ויתנהל" בדירת המנוחה (בה גר בשכירות), לא מצאתי ממש וחילקו אף הוצאו מהקשרן.
על פי הנאשם ירושת אמו צפואה וצריכה הייתה להתחלק בין כלל ילדיה (חמייה במספר), כפי שבפועל נקבע בצוואת המנוחה.

ה הנאשם אף השלים עם הצורך לפנות את הדירה לאחר מות המנוחה, כפי שעלה מתייעוד השיחות שניהל במהלך ה"שבועה" וההנחה כי תכנן לקבע עובדות אחרות בשטח הוועלה בעלמא.
.42. הוא הדין ביחס לטענה לפיה, כעס על אמו על רקע מצוקתו הכלכלית והעובדת שחזרה הוראת הקבע שניתנה למעון של הבית עדן. הנאשם, בהקשר זה, ראה בגורמים מסוימים את האשמים למצוב, כאשר במנוחה ראה, בעיקר, משענתה בפניה יכולה להלין ולשתף בנסיבותיו. גם בהנחה וביקש עזרה כספית צזו או אחרת מאמו, דבר שיכלעצמו לא הוכח, אין באמור דבר וחצי דבר עם מניע לרצת.

.43. כל שהוכח בפנינו וגם זאת בעיקר מפני של הנאשם עצמו, היה כי בערב הרצח התקיימה מבחינתו שגרת ערבות מעט חריגה, בה ירד הנאשם לבית אמו, בעיקר על מנת לשתפה בנסיבותיו. הנאשם חזר לביתו מעט מiosר על שהכbicד על אמו, וצייר אותה, כאשר בזוקר ביקש להרגיעו ש"הכל יסתדר".
התסritis לפיו הנאשם נתקף חמת זעם, שידעה עלויות ומורדות, מספר שעות זאת בשל "מצוקותיו הכלכליות" במצטבר לדרישת האם כי פלישה תעוזב את הדירה או תעוזב המשפחה כולה, הינו לא פחות מתسرיט התלווש מהמציאות ובבחינת הוצאה הדברים מהקשרם. תסריט זה גם אינו מתישב עם הריאות שהוצענו.

.44. הוא הדין באשר לניסיון ללמידה רמזים מחשדים מהתבטאותו של הנאשם כי הייתה לו "שיחה קשה" עם המנוחה (ambil לפרט), כי לא הספיק "לבקש ממנו סליחה" או כי ירד למחרת הפטירה "להתיחד" עמה (מתאפשרות, כפי שהתרברר).

מעבר לכך שמדובר באמירות טבעיות של בן אשר אמו נפטרה בנסיבות, האמירות מתישבות היטב עם קוו אישיותו של הנאשם, אישיותו המרובה להתייסר ולנטה סיטואציות רגשיות, הנוטה לדרמטייזציה והמשתפת את الآخر בפרטים לא חיוניים.

דווקא אילו היה בפנינו רצח שפל, חזקה כי כל "האמירות המפלילות" לכארוה הנ"ל, יכולות לפעול לחובתו - לא היו נאמרות.

.45. על פי התרשםותי, מערכת היחסים בין הנאשם לאמו לא הייתה חריגה, הוא היה קשור אליה כבן והוא ראה בה חברות נפש, לרבות על רקע מערכת היחסים המעורערת עם אשתו וממי מאחיזותיו.

.46. הנאשם אכן נמנע מלשוחח על הרצח על רקע האזנות. לטעמי גם התנהלות זו מתישבת עם

אישיותו של הנאשם, עם פחדיו וחושותו הלא מוסברים, החשש שהוא משה ישتبש או כי "תרחש עלי רעה" אם יפר את הוראת החוקרים לשומר על סודיות, או שהוא החשש המודח כי פולשיה מעורבת במשהו יקבל חיזוק ואז המרכיב השבריר של המשפחה ובתוון הילדים יתפוך.

על כל פנים, סופו של יומם, שעה שאנו באים לבדוק מה אמר הנאשם לפולשיה, לסתמכת ענת או לידיה שביקשה להתעדכן בחדשות, הרוי אין חולק כי לא הוצגה כל אמירה שיש בה בפועל להפליל את הנאשם כאשר היה הגיון שלא תאמר תחת האזנה.

.47 השיחות הטלפוןיות שהוקלטו על ידי הנאשם אין מאפייניות התנהלות של רוצח מתוחכם כנטען. רוצח ששיתף את בת זוגו בסודו האפל, לא "יהמר" ויקליט אותה (דוגמת השיחה בה בישר לה על פטירת אמו), לא יקליט את שיחותיו הזועמות עם גורמי הרוזחה ועוד. הטענה לשימור שיחות סלקטיביות בלבד, תוך מחיקת הקלטות מפלילות, לא הוכחה, מכל וכל.

הטענה כי דפק בדלת דירת אמו למחרת הרצת, או טלפן לאמו למחרת הרצת רק כדי ליצור אשלה ולהרחיק חשדות ממנה מוטב אילולא הועלתה. הוכח כי שכנים "להרשים" לא היו בסביבה. השיחות היו בבחינת התנהלות טبيعית ותמים, כך גם "אורך" השיחות או להיכן מוענו (טלפון ניד או ניח).

.48 בפרשת "הפוליגרפ של הנאשם", ביקשה המאשימה "לקלל" ונמצאה "مبرכת". להבנתי לא הוצגה כל התנהלות מפלילה מצד הנאשם בפרשת הפוליגרפ. הן לסוגיות קצב הנשימות, והן לעניין " הפרט המוכמן" לכואורה באשר לאופן בו נרצחה המנוחה. חברי פירט בהרחבה והבהירו הבהר היבט את המסקנות המתבקשות בעניין ואמנו מלחזר על הדברים.

.49 אוסף כי לדעתו ובראייה בדייעד, ניסיון המאשימה ליצור הבדיקה בין נתוני בדיקת הפוליגרפ עצמה, אשר למדנו כי הושלמה ונטקלו בה תוצאות (האStoryות להוצאה) בין התנהלות "החוקרית" סביר אותה בדיקה היא בבחינת הבדיקה מלאותית אשר אינה ניתנת לניתוק, לפחות בענייננו. בענייננו כדוגמה לא ניתן להסיק כי התנהלות הנאשם סביר הבדיקה היא בבחינת התנהלות מפלילה מקום בו אכן נמצא דבראמת בבדיקה, בפרט על רקע קוי אישיותו של הנאשם דן.

.50 התנהגות הנאשם לאורך כל חוקיותו במשפטה מלמדת היבט על דמותו וקווי אישיותו כפי שפירטנו. מכל מקום, לא מצאתי בתנהלות זו נתונים מפלילים. המסקנה האמורה בהכרח מתחייבות, אם בוחנים את התנהגות הנאשם בהשוויה לתנהגות פולשיה בחקרותיה. על כל פנים הנאשם בחקרותיו, נראה על פי רוב מכונס, המומם ומאופק, לעתים דווקא מקמצ' במלילאים ואין מגב לטענות ופרובוקציות, ולעתים מריחיב בהסבירים ותיאורים ומטריך לפרטים, גם בנסיבות שאין חשובות. לעיתים משתק בהגינוי, חשודותיו ולבתו ורק לעיתים רוחקות מתרפרץ וכועס.

.51 צפיה בשעות החקירה המתוודות, מלמדת כי בחלק מהחקירות נחקר הנאשם **באגרסיביות רבבה**. הנאשם למרות המצוקה בה הייתה נתון, אם בשל הטרגדיה הכרוכה במוות אמו והיותו חדש ברא痴תה, ואם בשל אופן החקירה, שמר על גרסה **עקבית** ועמד על חפותו (להתפתחות "בחשדות" הנאשם כנגד פולשיה, התייחסתי לעיל).

.52. האגרסיביות בה נחקר הנאשם והמתועדת בת/75 (בפרט לאחר "העימות" הקצר השני), הינה חריגה ביותר לטעמי יש בה להוות בצופה תחושת אי נוחות קשה.

החוקרים מתועדים בעליים וצועקים בנאש שלא לצורך, מתייחסים בו האשומות שוווא חובבניות, דקות ארכוכות ביותר. בשלבים שונים של החקירה הרשו לעצם החוקרים מגע גופני עם הנאשם, כולל הפנית ראשו ועוד, כשחוקרים רבים צועקים ופונים בערבותה לנאש. החקירה זו כאמור אינה ראייה, לא היה בה כל צורך והוא לטעמי בבחינת מחדל חקירותי נוספת, לשורת מחדלי החקירה אותן מנה חברי ומוסיפים לתמיהה שהעלינו - מה הביא את החוקרים לתפנית החקירה שהביאה את הנאשם למעמד של חשוד מרכזי, במקומ פלישה, ולהגשת כתוב אישום נגדו.

.53. **לסיכום, נחה דעתך כי הראות השכגה המאשימה לחובת הנאשם, עומדות ברף נמוך בלבד אשר אין די בו לעמוד אף בנטל ההוכיחה הדרוש להליך אזרחי ועל אחת כמה וכמה שאין בו די על מנת להרשיע נאש בהליך פלילי וביחס לחמורה שבבירות.**

.54. **על פי המקובל גם אני בדעה כי מן הדין היה, ללא כל דיחוי, לזכות את הנאשם מכל העבירות המียวחות לו בכתב האישום.**

דני צרפתי, שופט

רננה גלפז, שופטת;

קרויתי את חוות דעתו המפורטת והמנמקת של חברי אב"ד כב' השופט א. קולה ואני מצרפת דעתך למסקנותיו ולדרך הנמקתו את הכרעתנו לזכות את הנאשם מן האישומים אשר יוחסו לו. כך גם, מצטרפת אני להערכתו של חברי כב' השופט ד. צרפתי, אשר בראשיה כוללת, מחד מבלי להיכנס לפרטי הפרטים ומайдך, תוך התייחסות מעמיקה לתמונה אשר הוצאה לפניהו, הוסיף והבהיר אודות משקלת הנמוך של עדות פלישה והעדר ראיות ממשיות אחרות.

המלאכה אשר הוטלה על הרכב השופטים בתיק זה, היא לקבוע האם עמדה המאשימה בעול להוכיח מעבר לספק סביר כי הוכחה אשמהו של הנאשם. בית המשפט אינו נדרש לפענча את תעלומת מותה של המנוחה, ודאי שלא לקבוע מי ביצע את המעשה הנתבע. בموقع הדין ועל כן בموقع הכרעת הדין, האישומים אשר יוחסו לנאש שלפנינו.

לאחר ששמעו הריאות כולם, המסקנה היא, כפי שנמקה בהרחבה בחוות דעתו של כב' השופט קולה, כי לא הוכח, ודאי לא במידה הדרישה, כי הנאשם אשר הובא לפניו ואשר לו יוחסה העבירה החמורה של רצח אימו המנוחה, הוא אשר ביצע את המעשה.

לא אלה, אך אבקש להזכיר, את שכבר הודגש, כי בסיס הריאות אשר טרחה והביאה המאשימה, עדותה המפלילה של אשת הנאשם, פלישה. הנאשם לא הודה, בשום שלב, אף לא בראשית הودיה, בביצוע המעשה

הנורא אשר יוחס לו.

"**ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם עניין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהוגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשפט**" (סעיף 53 לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א-1971). הראיה המשנית היחידה, כאמור, כי המעשה בוצע על ידי הנאשם, באה מפיה של פלישה, בחולף שבועות ממועד מעצרה היא, כחשודה בביצוע הרצח.

עדות כבושא זו, עדות מתפתחת, עמוסה בסתרות ובהתייחסות, אשר כל אלו, בלוויו אישיותה הביעית של העדה והאופן שבו מסרה את עדותה בפנינו, כפי שתואר בהרבה על ידי חברי, הובילו למסקנה כי לא ניתן ליתן אמון בה. בשים לב למסקנה של עדות זו, לא מצאתי בכלל יתר ראיות המאשימה וטיעוניה, ראייה אשר יהא בה כדי להוכיח את אשמת הנאשם.

אם ניתן היה להפיק מן החקירה ראיות טובות, אחרות, אשר יהא בהן כדי להוביל להרשעת הנאשם או לחילופין לאיתור אחר שביצעו את הרצח? חברי עסקו בעניין זה באריכות וגם בעניין זה, מצרפת אני דעתך.

כידוע, על המשטרה לעורן "חקירה יסודית ומלאה ככל הניתן, אשר תפירוש תמונה מלאה ושלימה ותאפשר רידעה לחקירה האמת" (ע"פ 10/1229 טarak מג'דוב נ' מדינת ישראל (31/5/2010)), וכן, כפי שנאמר באותו פסק דין, "בשל אילוצי תקציב וمبرשות כח אדם אין המשטרה מחויבת לבצע כל פעולה חקירה אפשרית שעשו שתשתית הראיות שבידה מספיקה כדי להציג תמונה מלאה של האירוע וכדי להוכיח את האישום המזוהה לנегод". ואולם בענייננו, ואפנה שוב להווות דעתם של חברי, לא בוצעו פעולות החקירה הבסיסיות, היסודותיות, המתחייבות בתיק חקירה חמוץ שכזה. גם אם סבר הגוף החוקר, עם הגעתו לזרה, כי עסוקין במאות טבאי, אז' הוברה בפנינו, כי כבר במועד הגיעו בני המשפחה לדירת המנוחה, הועלה החשד על ידי בתה וחתנה, כי אין קר הדבר וכן, גופת המנוחה נשלחה, על פי בקשת המשפחה, לנתחה שלאחר המות ובוצעו פעולות חקירות ספורות בדירה. מדובר אלו בוצעו באופן שטхи, מדובר לא נסגרה הדירה באופן שימנע כניסה אל הדירה ומדובר לא נחקרו עדים ובוצעו פעולות חקירה דרישות נוספות? מענה לכך לא ניתן והתחושה הבלתי נמנעת היא שחקירה יסודית ומקיפה, יכולה להיות לשיפור אוור על נסיבות מותה של המנוחה.

כאמור, מצרפת אני לנימוקי חברי על יסודם מצאנו לזכות את הנאשם.

רננה גלפז מוקדי, שופטת

תמ ולא נשלם

המנוחה מרום אילתי אשר הייתה בשנת ה- 74 לחייה, נרצחה. ככל הנראה, ולמרבה הצער, את סודה לקחה היא עימה אלי קבר.

תעלומת מותה נותרת בלתי פתורה, ולא נותר לנו אלא להזכיר על כך - אבל אנו אין לנו אלא מורה הדין והחוק. על פי שיטת המשפט הפלילי הנוהga אין להרשיע אדם אלא אם הוכח שהוא מעלה לכל ספק סביר.

לא זה המקירה ועל כן הורינו בפתח דברינו על זיכוי של הנאשם מכל האישומים אשר יוחסנו לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית משפט העליון.

ניתנה והודעה היום א'
אייר תשע"ז,
27/04/2017 במעמד
הנוכחים.

רננה גלפז מוקדי ,
שופטת

דני צרפתי , שופט

אשר קולה , שופט
[אב"ד]

הוקל��ליזיוהשימען